

**LABIRINTUL
SPERANTEI**

**SANDRA
BROWN**

SANDRA BROWN

Labirintul speranței

Coperta: Nicolae Șcheianu

I.S.B.N. 973-9146-93-7

SANDRA BROWN

LABIRINTUL SPERANȚEI

Traducere de
Tania Burduja

**E.M.
1995**

© Sandra J. Brown

Capitolul întâi

Înspre râu, priveliștea era extraordinară. De unde se afla, exact în spatele statuii în mărime naturală a Sf. Francisc, așezată într-o poziție dominantă, pe coama dealului, Tiffany putea să vadă orașul. Turistul din ea admira priveliștea de la picioarele statuii, dar meseria o preocupa mai mult. Se întoarse spre fotograful care era cu ea în această deplasare și rămase nemișcată cât timp acesta trase un ultim clișeu.

— Ai terminat imaginile de aici, de sus, Ted? îl întrebă când acesta se ridică în picioare.

Ted dădu afirmativ din cap. Era un tânăr de aproape treizeci de ani, potrivit de înalt, cu

părul negru, cu o figură de o frumusețe izbitoare, cu ochii albaștri și gura bine conturată, de obicei deschisă într-un zâmbet. Acum se uita încruntat la aparatul de fotografiat din mână, potrivindu-i cu grijă lentilele. Tiffany surâdea în sinea ei, dar era mulțumită de osteneala pe care el și-o dădea în ceea ce făcea. Fotografiile care o să-i însoțească articolele pentru revistă vor fi excelente, o știa prea bine. Zburaseră spre Brazilia cu o săptămână înainte și vizitaseră deja Porto Alegre, Teresina și Brasília. Găsise material din belșug despre progres și dezvoltarea comercială și economică. Asta o făcuse să scrie mult mai mult decât i se ceruse, dar avea de gând să aleagă ce-i trebuia în următoarele zile.

Cu un gest neglijent, Ted îi cuprinse umerii și arătă spre firisorul de apă care se vărsa în mare.

— Vezi cum s-a colmatat râul de la dealul ăsta? spuse el vesel. Îmi pare bine că ne-am cățarat până aici, deși abia mai pot respira. Nu cred c-aș fi putut găsi un loc mai bun ca să fotografiez asta și poți să te folosești de eforturile mele ca să explici de ce Rio de Janeiro a fost preferat ca port în dauna orașului São Paulo.

— De asta te-am adus aici, replică Tiffany tăios. Găsea enervant câteodată obiceiul lui Ted de a-i arăta ce era evident și de a încerca s-o ajute în munca ei. Avea intenții bune, dar suferea de un complex de superioritate în ceea ce-o privea. Îi spusese de multe ori cât îi admira munca și totuși arbora un aer de superioritate în anumite ocazii și ea știa că asta era din cauză că era femeie. De asemenea, felul ei obișnuit de a fi îl oprise pe Ted să o trateze altfel decât ca pe o simplă prietenă și asociată, ceea ce-i convenea destul de bine lui Tiffany. Nu voia câtuși de puțin să amestece romantismul cu munca și snobismul său voit o ferea de orice complicații când erau într-o deplasare ca cea de acum.

Ted se îndepărtă și păru să se pregătească pentru o altă fotografie. Oftând nerăbdătoare, Tiffany se întoarse să privească ruinele bisericii din spatele statuii.

Speriată, se trezi strânsă de niște brațe puternice și își dădu seama că se ciocnise de un alt turist venit să admire priveliștea.

— Oh, îmi pare rău, se scuză ea repede, stânjenită de greșeala care o făcuse.

— Nu-i nimic, răspunse străinul, desprinzându-se ușor. Erați grăbită să aruncați bănuți în fântâna norocului? Tocmai am

aruncat un dolar, deși știu că oricum am să mă întorc aici.

Tiffany se opri să se uite în ochii lui, intrigată de ceea ce spusese și de ușorul accent american. Se trezi privind în niște ochi căprui care străluceau amuzați sub niște sprâncene blonde și o claie de păr auriu. Figura lui nu era frumoasă în sensul strict, așa cum era a lui Ted, dar în orice caz avea o frumusețe aspră, și ea observă o mică cicatrice care îi urătea puțin obrazul. Interesant, gândi ea, și deosebit. Acum că îi observase trăsăturile, figura lui îi părea oarecum familiară și își aminti că îl zărise în restaurantul hotelului când se opriseră să ia prânzul, cu o oră mai devreme.

Scutură din cap și se smulse din visare.

— Eu am un mod mai bun de a-mi folosi dolarii, îi spuse ea, zâmbind. Nu arunc niciodată monezi în fântâni și nici nu cred vreuna din prostiile astea cu norocul. Munca îți aduce foloase mai bune.

Nu voia nicidecum să mărturisească că aruncase deja cincizeci de cenți. Dorea să se întoarcă în orașelul acela încântător din vest și aruncase o monedă, gândindu-se că banii vor ajunge la copii. Aerul amuzat dispăru din ochii săi căprui, observă ea, iar el o privi mai puțin prietenos și într-un fel, dezamăgit. Ridică din

umerii largi bine conturați de o cămașă ușoară și albă, și se îndepărtă.

— Ce păcat că ești așa de rece și de practică. Trebuie să ai strămoși englezi, pari atât de prozaică! spuse el rar.

Tiffany se înfurie la o remarcă atât de injustă la adresa ei și străbunilor ei, dar înainte de a putea să-și manifeste indignarea, Ted apărură în fugă, o luă de braț și o îmbrânci spre scările care duceau la poalele dealului. Spre supărarea sa, Tiffany văzu că blondul pierduse orice interes pentru ea și dispăruse, ceea ce-i spori mânia. Își smulse mâna din cea a lui Ted și se repezi imediat la el.

— În sfârșit ești gata! Mă întrebam dacă nu cumva aveai intenția să-ți petreci aici, sus, restul după-amezii!

Ted, care începuse să alerge la vale, se întoarse și se uită la ea.

— Fii calmă, Tiffany. Nu te enerva numai pentru că încerc să fac o treabă profesională. Nu e stilul tău. Ești obosită?

Ușorul aer protector din cuvintele lui nu avu darul să calmeze cu nimic sentimentele fetei. Știa că Ted s-ar fi așteptat ca ea, o biată femeie, să sufere din pricina căldurii umede a după-amezii și dădu din cap, zâmbind imediat dulce.

— Bineînțeles că nu sunt obosită. Eram doar îngrijorată că n-o să ajungem la destinație în seara asta, dacă stăm prea mult acolo. Tu trebuie să prinzi trenul înapoi spre Brasilia și eu vreau să conduc liniștită spre Rio de Janeiro.

Ted se destinse și zâmbi când termină de coborât panta abruptă a dealului.

— Ai dreptate, Tiff. Am fost cam încet. Poți să mă lași la gară înainte de a pleca și ne vom întâlni mai târziu, în timpul săptămânii, la hotel în Rio de Janeiro. OK?

— Bineînțeles, murmură ea.

Încă era devreme când Tiffany conducea încet prin bătrânul oraș São Paulo, admirând stilul arhitectural olandez și casele din teracotă roșie. Găsi o parcare lângă podul vechi și hotărî să mai privească o dată străduțele înguste înainte de a porni în lunga călătorie care o aștepta. Ted fusese prea ocupat să mănânce și să facă fotografiile care trebuiau pentru articole și nu mai avusese timp să vadă și împrejurimile. După ce rătăci prin oraș, poposi în magazinele de antichități care tocmai se deschideau după lunga pauză de prânz.

Aplecându-se să cerceteze o grămadă de fiare de călcat vechi, din alamă, cu capac, Tiffany nu auzi pașii care se apropiau până

când nu simți o mână pe umăr și sări înapoi speriată.

— Ah, dumneavoastră erați, spuse ea surprinsă.

Blondul pe care-l întâlnise pe vârful dealului o privea gânditor.

— Aveți de gând să cumpărați una din asta? întrebă el arătând spre fiarele de călcat de la picioarele ei. Unii dintre localnici încă le folosesc, mi se pare.

— Da, știu, murmură Tiffany ridicându-se cu câte un fier în fiecare mână. Când eram copil am locuit aici și „amah” folosea întotdeauna unul, umplându-l cu cărbuni încinși. Eram fascinată, dar nu m-a lăsat niciodată să mă joc cu el.

— Sigur. Prea periculos pentru un copil, dar acum poți să faci ce-ți place, admise el. Luă fierul ales de ea și-l întorsese ca să-i studieze atent talpa. Ea cunoștea puterea mâinilor lui vânjoase închise la culoare și a încheieturilor noduroase. Era o enigmă omul acesta și fu surprinsă și oarecum stânjenită să descopere că ar fi vrut să afle mai multe despre el.

Aproape smulgând fierul înapoi, se hotărî deodată să-l cumpere, ceea ce nu fusese deloc în intenția sa. În timp ce-și scotea portofelul și

se tocmea cu proprietarul magazinului, îl auzi sușotind în spatele ei când ajunseră la un preț.

— Îți ia prea mult, îi șopti la ureche. Ar fi trebuit să te mai târguiești și ai mai fi redus din preț.

— Fierul e un chilipir pentru mine la prețul ăsta. N-am nevoie să pierd ore întregi ca să mă toclesc. Trebuie să ajung la Rio de Janeiro azi.

— Asta foarte bun fier, zise negustorul când îl împachetă. Luați foarte ieftin de la mine, mult mai ieftin decât poți să cumperi din Rio de Janeiro, adăugă el cu viclenie.

Tiffany îi zâmbi și luă pachetul. Fu surprinsă, dar nu cu totul neplăcut, să observe că străinul o însoțea pe strada care ducea la pod.

— Eu sunt Robin Redford, se prezintă el, și lucrez în Pirapora. Stați mult timp în Brazilia?

— Numai o săptămână, îi spuse Tiffany cu regret. Am venit aici să scriu o serie de reportaje pentru o revistă, despre Brazilia și Rio de Janeiro.

— Și prietenul? întrebă el cu un accent ușor sarcastic. E și el în vacanță cu dumneavoastră?

Lui Tiffany îi dispăcu imediat tonul și

presupunerea că Ted ar fi fost prietenul ei.

— E fotograful care pregătește ilustrațiile pentru reportaje, răspunse ea destul de liniștită, încercând să-și mențină calmul.

— Fotografiază templele? insistă americanul.

— Nu, zise Tiffany scurt. S-a întors la Brasilia ca să facă un set de fotografii pentru o revistă de modă și ne vom întâlni mai târziu la Rio de Janeiro.

— Ah, amândoi lucrați pentru o revistă din aceea colorată de modă, nu-i așa? murmură Robin Redford și acum nu mai încăpea îndoială asupra disprețului din vocea sa. Foarte drăguț. Aici e locul ideal pentru apusuri de soare și plaje tropicale. Bănuiesc că o să folosească vederea de pe deal a orașului drept fundal pentru vreun model grozav.

Cum Ted avea mai multe treburi de rezolvat în călătoria sa în țara cafelei, lui Tiffany i se păru posibil ca el să facă ceea ce se sugera, dar nu-i plăcu aluzia că munca sa era superficială. Ea însăși era economistă și articolele sale reprezentau studii serioase pentru un ziar de afaceri despre dezvoltare și comerț în această parte a lumii. Pe moment fu tentată să-i spună lui Redford adevărul, dar hotărî că din moment ce nu era probabil să-l

mai întâlnească și cum el părea că o disprețuiește, nu avea nici un rost. În loc de asta, ea ridică mâna într-un gest de adio.

— La revedere, domnule Redford, zise, îndreptându-se spre mașina închiriată.

Degetele care îi strânseseră mâna erau calde și puterea strânsorii lor era așa cum își imaginase.

— Mi-a părut bine, domnișoară... Se opri, așteptând ca ea să-și dea numele.

— Doyle, îi spuse ezitând. La revedere.

— La revedere, d-ră Doyle. Drum bun spre Rio de Janeiro. Plecați acum?

— Da. Tonul său era aspru. Voia să plece și să rămână singură și omul acesta enervant, dar atrăgător n-o slăbea deloc. Descuie mașina și văzu că el nu plecase încă.

— Fiți atentă la furtuna care vine, o sfătui, el. Străzile pot fi înșelătoare pe timp de ploaie.

— Mă descurc eu, d-le Redford. Tiffany era nerăbdătoare să plece. Nu sunt copil și am condus de la Brasilia la São Paulo în dimineața asta.

Sprâncenele drepte și blonde i se ridicară o clipă, dar zâmbetul nu ajunsese până la ochi.

— N-am făcut decât să vă dau un sfat prietenesc, d-ră Doyle. Știu ce poate să

însemne un potop tropical, zise el liniștit.
Drum bun!

Plecaseră înainte ca Tiffany să aibă timp să se scuze pentru tonul aspru pe care îi vorbise. Știa că fusese iar nepoliticoasă și el nu încercase decât să fie de folos, dar se săturase de sfaturi bune de la bărbați oricât de bine ar fi arătat și oricât de cunoscători ar fi fost.

Când se așeză la volan și porni mașina, oftă. Toată viața întâmpinase opoziție, întâi din partea bărbaților din familie și apoi din partea colegilor care priveau o femeie economist cu suspiciune. Tatăl ei dorise ca unica sa fiică să rămână acasă în Utah și să lucreze acolo. Fusese îngrozit când succesul său, întâi la școală și apoi la Universitatea Haward, o silise să se mute în Massachusetts și îi adusesse un post de consultant specializat în comerțul țărilor în curs de dezvoltare. Nu putea să-i înțeleagă ambițiile, așa cum nici colegii săi nu puteau și, cum, într-un fel, nici Tiffany însăși nu putea.

Poate că încerca să dovedească ceva, și când lăsa în urmă vechiul oraș și începea să meargă printre câmpurile cultivate, era conștientă de o parte din problema ei. Toate neplăcerile veneau din cauza înălțimii sale, ca întotdeauna. La școală era cea mai mică față

din clasă și pentru că era liniștită și îi plăcea să învețe, era mereu luată în bătaie de joc și terorizată de băieții și fetele mai mari. Dorind să muncească în loc să se ducă la discotecă și la dans, dădea prilej la zeflemele și ironii de tot felul și deveni un bloc de gheață când se făcu mai mare. Tiffany încercase să nu ia în seamă aceste mici răutăți, dar fusese bucuroasă când terminase școala. Viața la colegii fusese amuzantă, chiar și atunci când Tiffany se temea să nu fie respinsă de ceilalți și-și făcuse numai prieteni ocazionali printre studenți dar nu avusese nici o relație serioasă.

O privire fulgară în oglinda retrovizoare îi arată imaginea dintotdeauna, cea pe care era obișnuită s-o vadă dar care încă-i plăcea. O fată mică cu părul negru și ochii negri, care arăta mult mai tânără decât cei douăzeci și patru de ani pe care îi avea de fapt. La optsprezece ani fusese considerată încă un copil și, chiar și acum, cei care o întâlneau pentru prima dată credeau că e încă la școală. Machiajul discret și gustul cu care se îmbrăca nu îi folosiseră și se întreba dacă nu cumva ar trebui să se ocupe mai mult de cosmetică pentru a arăta mai bine.

Asemenea gânduri erau fără rost și Tiffany găsi peisajul mult prea interesant ca să

se mai ocupe de ea însăși. Câmpurile erau pline de apă și se vedeau numai câteva firisoare de iarbă de un verde strălucitor; zări la un moment dat un tractor care ara o bucată de pământ. Casele cu acoperiș înclinat se aliniau pe marginea drumului, întrerupte din când în când de petice de junglă.

După o oră de mers, Tiffany se relaxase suficient ca să privească întâlnirea cu frumosul american cu un amuzament amar. Nu fusese la înălțime și era surprinsă că el îi mai vorbise în magazinul de antichități și că o mai și condusesese până la mașină. Se întreba fără rost ce fel de slujbă avea în Pirapora și unde locuia exact. Îi dădea cam treizeci și doi sau treizeci și trei de ani și îl vedea ca un om îndemânat și hotărât. Indiferența sa față de ea o rămise, deși nu era surprinzătoare, pentru că își amintea încă ochii căprui surâzători, părul blond și figura prelungă și cu trăsăturile armonioase. Era una din puținele ocazii când și-ar fi dorit să fi fost frumoasă și sofisticată, ca să-i poată atrage atenția. Apoi zâmbi la imaginea ei în oglindă. Chiar reușise cu statura și înfățișarea ei!

Un bubuit îndepărtat și câteva picături de ploaie spărgându-se de parbriz îi readuseră în minte avertismentul lui Redford despre

furtună. Ea observă că deasupra cerul se întuneca, dar speră că ploaia se va termina curând și că nu va fi prea puternică. Să citești despre furtunile tropicale e una, dar să le simți pe propria-ți piele, e cu totul altceva!

După ce merse încă vreo două mile, Tiffany și-ar fi dorit să-l fi ascultat pe american și să-l fi întrebat cam la ce s-ar putea aștepta de la furtună. Ploaia cădea în asemenea cantități încât abia mai putea vedea să conducă.

Ar fi fost tentată să tragă mașina pe marginea drumului și să aștepte până când furtuna se va opri, dar se temea că mașina n-o să mai pornească niciodată. Depăși un vehicul aflat în pană pe partea opusă a șoselei și îngrijorarea ei crescuse când își dădu seama că mergea prin apă adâncă, că se formase deja un mic torent. Spaima ei fu justificată când mașina închiriată se cutremură ușor și motorul se opri. Orice ar fi încercat pentru a-l porni din nou ar fi fost în zadar, dându-și seama că apa intrase înăuntru și că va rămâne înțepenită acolo până când se va usca compartimentul motorului.

Se așteptase să ajungă la hotelul ei din Rio de Janeiro pe la ora șase seara. Această oprire urma să o întârzie, mai ales că zăbovise

puțin prea mult la São Paulo înainte de a porni. Apa se întindea cât vedeai cu ochii de-a lungul autostrăzii și nici măcar bucuria câtorva copii care se jucau în fața unei case din apropiere, în băltoacele neașteptate, nu reuși s-o înveselească.

Un autocar trecu în viteză pe lângă mașina ei, stârnind valuri în șanțul plin de apă săpat de ploile musonice și în băltoacele curate din fața caselor. Dorind să fi fost în acel autobuz și nu blocată în mașina sa, Tiffany ridică din nou geamul întrebându-se ce va face dacă mașina nu va mai porni când ploaia avea să înceteze.

Un ciocănit în geam o făcu să tresară și inima începu să-i bată cu putere. Era la cheremul localnicilor acolo și nici măcar nu le cunoștea limba. Apoi, uluită dar ușurată, își dădu seama că omul de afară era Robin Redford. Se repezi la geam. El stătea cu mâinile în buzunarele unui hanorac și părul blond, umed, îi era lipit în șuvițe pe frunte, dar avea un surâs binevoitor.

— E una din cele mai puternice furtuni pe care le-am avut, în ultimele săptămâni, îi spuse el. Puține mașini își vor putea continua drumul înainte să stea ploaia și să mai scadă torentul.

— Ați rămas și dumneavoastră în pană? întrebă Tiffany plină de speranță.

Robin Redford negă din cap.

— Nu, conduc jeep-ul acela. Arată spre automobilul oprit în spatele mașinii ei și pe care Tiffany nu-l observase.

— E mult prea înălțat ca să-l afecteze apa. N-ați vrea să vă iau în mașină?

— Cum, tot drumul până la Rio de Janeiro? întrebă ea mirată.

El chicoti.

— Nu. Doar până la plantația unde lucrez acum. Măcar vă puteți usca îmbrăcămintea și o să plecați spre Rio de Janeiro mâine dimineată.

— Pe jos, cred, dacă-mi las mașina aici, replică ea și apoi își regretă asprimea. Fusese drăguț din partea lui că oprise și ea ar fi vrut foarte mult să-i accepte propunerea, dar îi venea greu să-și abandoneze mașina la mile întregi de orice oraș. Oftă.

— Mai bine stau aici cu mașina asta nenorocită. Credeți că mai ține mult ploaia?

— Furtunile tropicale nu țin mult, de obicei, zise el. Cred că ploaia începe să se domolească. Veniți cu mine la una din casele acelea, pentru un timp și când șuvoiul o să mai scadă, am să încerc să vă pornesc mașina.

OK?

— Sunteți foarte amabil, murmură ea, ezitând.

— Atunci, să mergem. Ploaia aproape s-a oprit, dar am început să mă cam ud de când stau aici.

Tiffany văzu că el stătea cu picioarele în apa care aproape îi acoperise pantofii și se simți puțin vinovată. Totuși încă o ezita.

— Nu putem să intrăm pur și simplu în casele acelea, obiectă ea. Nu-i cunoaștem pe oameni și s-ar putea să nu le placă străinii.

Robin Redford dădu din nou din cap.

— Brazilienii sunt foarte ospitalieri, așa că fiți fără grijă. Oricum, dacă tot a trebuit să faceți o pană, ați ales un loc bun. Casa de acolo e frecventată de turiștii care trec cu autocarul. Locatarii le vând fructe și delicatese locale, și apoi le arată casa, dacă vor. Ne vor face același serviciu și nouă pentru o sumă mică. Hai!

Zăbovind numai ca să-și ia geanta, Tiffany se sprijini de mână pe care el i-o întinsese și sări în apă care-i trecea cu mult peste sandalele din piele. Robin Redford o conduse repede la un adăpost improvizat din paie pe partea cealaltă a șoselei, care acoperea o grămadă de fructe și pachete cu alune și

dulciuri. O potecă ducea de acolo spre o căsuță curată cu un singur etaj. Un cuplu stătea pe veranda micuță și bărbatul le făcea semne grăbite să vină sus. Soția sa surâdea timid și doi băieți trăgeau cu ochiul din spatele ei.

Robin străbătu cu pași mari cărarea și Tiffany îl urmă. Americanul schimbă câteva cuvinte în portugheză cu bărbatul, în timp ce nevasta sa dădu aprobator din cap și dispăru înăuntru. Soțul ei se întoarse spre Tiffany și se înclină.

— Vă rog să poftiți în casa mea, domnișoară, zise el. Ploaie foarte rău, dar repede trecut. Vă rog să intrați să vă mai înviorați. Arată spre șiragurile de mărgelă din plastic care acopereau ușa deschisă și Tiffany zâmbi, răspunzând astfel la prietenia care arăta.

— Scoate-ți sandalele, îi șopti Robin la ureche și apoi urcară scările. Oamenii aceștia nu poartă încălțăminte în casă. Se aplecă și-și scoase repede pantofii, în timp ce Tiffany își descălța sandalele, care, oricum, erau prea ude ca să-i fie confortabile.

Fură conduși în încăperea principală a casei și invitați să se așeze pe niște scaune drepte în jurul unei mese aflate în mijlocul

camerei. Locul era curat, dar sărac mobilat. În afară de masă și de patru scaune de lemn, singurele piese de mobilier erau un foarte vechi fotoliu, într-un colț, și o măsuță mică pe care era un ghiveci cu flori.

Bărbatul dispăruse pe coridorul care ducea la bucătărie, dar în câteva clipe se întoarse împreună cu nevasta sa, amândoi cu platouri încărcate de gustări. Ei și lui Robin li se dădu câte un pahar cu suc de ananas și o farfurie cu felii de ananas proaspăt tăiate, iar lângă acestea se aflau banane mici și o farfurioară cu alune prăjite în niște forme înguste, care le făceau să pară niște biscuiți rotunzi și întinși.

Cei doi băieți chicoteau și șușoteau privind curioși la Tiffany, dar când ea le zâmbi, fugiră îndată la parter râzând rușinați.

— Încearcă una din astea, spuse Robin, întinzându-i farfuria cu alunele prăjite.

Tiffany mușcă dintr-una și văzu că erau sărate crocante, și foarte gustoase. Băutura de ananas îi stingea setea și feliile de banană erau dulci și aromate.

— N-am mai fost niciodată într-o casă ca asta, murmură Tiffany. Ce păcat că Ted nu-i aici cu aparatul de fotografiat!

— Nu prea merge pentru o prezentare de

modă, murmură Robin încruntat. Privirea sa era batjocoritoare.

— Nu asta am vrut să spun. Tiffany simți că se înroșește pentru că fusese înțeleasă greșit. Face fotografii pentru tot felul de reviste și interiorul acesta și familia l-ar fascina.

— Probabil, admise Robin. Dar ei nu pozează, sunt doar o familie care încearcă să-și mărească venitul prin orice mijloc. Uite, mi se pare că ploaia a stat și putem încerca să pornim mașina. Aici șuvoaiele dispar repede în canalele de pe lângă șosea.

Tiffany se ridică în picioare. Trebuia să recunoască că-i plăcuse această întârziere și că avusese ocazia să discute cu un bărbat atât de atrăgător. Avea în el ceva liniștitor și totuși ciudat și se trezi uitându-se insistent la umerii săi largi sub jacheta albastră de bumbac, țeapănă de umezeală. O făcuse să se simtă mică, așa cum atât de mulți bărbați o făcuseră, dar el o acceptase ca pe un adult și n-o luase drept o adolescentă, nici n-o învinuise pentru situația sa, ba chiar o ajutase. Nu era obișnuită ca bărbații să o ajute dezinteresați și când își puse din nou sandalele, îi părea rău că urmau să se despartă în câteva minute.

Robin Redford avu o discuție pe un ton

coborât cu gazda lor și câteva bancnote își schimbă proprietarul. Tiffany îi mulțumise sincer pentru adăpost și el zâmbi încântat. Afară ploaia se oprise și soarele ieșise dintre nori. Deja pământul începea să se usuce când spuneau la revedere gazdei și se îndreptau spre mașină.

Apa de pe șosea se scursese aproape în întregime și puteau să meargă fără să se ude. Cei doi băieți ieșiră în goană în urma lor și se opriră la câțiva metri, râzând și arătând spre Robin care ridicase capota și se urcase în mașină, încercând fără succes să pornească motorul. Meșteri câteva minute la motor, în timp ce Tiffany zâmbea copiilor și le dădea câteva dulciuri pe care le găsisese în poșetă.

— A fost o greșeală, zâmbi Robin spre ea, când văzu cum alți copii apărură nu se știe de unde și începură să ceară și ei dulciuri. În câteva secunde, pachetul era gol și Tiffany încerca să le explice că nu mai avea. Renunță și veni spre mașină.

— O să meargă acum? întrebă ea, cu speranță, când el își șterse mâinile cu o cârpă luată din torpedoul jeep-ului.

Robin dădu din cap.

— Mi-e teamă că nu, d-ră Doyle. Mașinilor acestora mici totdeauna li se

întâmplă ceva pe o furtună neașteptată și șoseaua asta devine impracticabilă când se formează torente. Nu o să se întâmple nimic în două ore până o să pornească, dar mai bine ați lăsa-o aici până mâine dimineată.

— Dar nu pot, strigă Tiffany îngrozită. Trebuie să ajung la Rio de Janeiro până la șase.

— Imposibil. Cel cu care vă întâlniți nu poate să vă aștepte? adăugă el, ironizând-o puțin.

— Oh, nu mă întâlnesc cu Ted câteva zile, răspunse Tiffany prea supărată pentru mașină ca să protesteze la insinuarea sa. Dar nu pot să stau aici singură până, mâine dimineată!

— Nici nu-i nevoie. Așteptați o secundă și aranjez.

Robin merse repede spre acoperișul de paie de unde omul care îi primise privea cu interes scena. O conversație mai lungă, cu multe gesticulații și mai mulți bani trecând dintr-o mână în alta, produsese zâmbete satisfăcute de ambele părți. Derutată, Tiffany îi urmărea cu privirea, dar se simți mai puțin neliniștită când americanul se întoarse. Îi luă bagajul din mașină, îl puse în jeep, apoi îi deschise portiera din dreapta.

— Urcă și hai să mergem, ordonă el.
Tiffany ezita.

— Nu pot lăsa așa mașina, obiectă ea. Și nici nu pot să merg cu dumneavoastră. Nu știu cine sunteți și unde locuiți, nu știu nimic despre dvs.

El oftă răbdător și-și puse mâinile în solduri.

— Va trebui să aveți încredere în mine, d-ră Doyle, nu-i așa? Pot să vă asigur că intențiile mele sunt dintre cele mai bune. Oricum, dacă vă temeți de motivele care mă fac să vă iau cu mașina și să vă ofer un pat peste noapte, pot să vă las la un hotel în primul oraș.

Încurcată, Tiffany se uită la el și apoi la mașina închiriată.

— Și asta? arată ea spre mașină.

— Am aranjat cu prietenul nostru să ți-o aducă mâine dimineață și poți pleca la Rio de Janeiro de acolo. N-o să ai de făcut decât un drum de jumătate de oră până la autostradă și apoi până la insulă. Satisfăcută?

— Nu-l deranjează să meargă așa de departe?

— Pentru el este o muncă suplimentară de pe urma căreia câștigă, răsese Robin. E destul de bucuros. Și acum, te rog, hotărăște-te și

urcă. Trebuie să plec pentru că aștept un telefon important în seara asta.

După ce se urcă în jeep și le făcu semn din mână copiilor, Tiffany se lăsă pe spate, relaxându-se. Nu știa de ce se simțea în siguranță cu omul acela, din moment ce-l cunoscuse cu doar câteva ore mai înainte. Imaginea mâinilor lui puternice și bronzate pe volanul mașinii era liniștitoare, dar ea vroia să știe mai multe despre el.

Probabil că și el simțea la fel pentru că primele sale cuvinte fură o întrebare.

— D-ră Doyle, eu m-am prezentat, și cu toate astea, nu am nici o idee despre numele dumneavoastră de botez și nu mai pot continua să fiu atât de formalist. Zâmbetul lui alunga orice urmă de ofensă din cuvintele sale.

Dându-și seama exact ce voia el să spună, Tiffany surâse la rândul ei.

— Mă cheamă Tiffany Doyle, îi spuse ea tristă. Și dacă promiți că n-o să râzi, am să-ți spun de ce mi s-a dat un asemenea nume. Mama mea o adora pe Kathy Sanders și de asemenea cântecul și filmul *Tiffany's day* și deci, când am venit pe lume, a fost inevitabil ca ea să-mi pună numele Tiffany. Oh, râzi, îi reproșă ea. Nu-i cinstiți!

— Nu chiar. Așteaptă să-mi auzi

celelalte nume. Și eu am avut niște pasionați de filme drept părinți, dar eu am fost botezat Cary Humphrey Robin Redford. Ți imaginezi așa o colecție? De atunci am urât filmele lui Cary Grant, și Humphrey Bogart n-a fost deloc preferatul meu!

Râzând încântată, Tiffany îl privi veselă.

— Și de aceea te-ai hotărât pentru Robin. Nu pot să te învinuiesc pentru asta.

— Ce să fac? Vezi bine că până și numele de familie pe care îl port este cel al lui Robert Redford!

Văzându-i expresia feței, Tiffany îl provocă.

— Cred c-ai născocit totul, Robin Redford. Spune-mi adevărul.

— Ei bine, poate, dar mă cheamă Robin și celălalt nume e Cary, deși am făcut o poveste bună din rest. Acum, spune-mi, ce ai de gând să faci în Rio de Janeiro?

Această întrebare o readuse pe Tiffany la realitate. Ezită, simțind că acum putea să-i spună adevărul, dar ceva o reținea.

— Doar câteva articole, murmură ea. Știi ce fac eu aici, lucrez pentru o revistă, dar tu ce faci în Pirapora pe o plantație?

— Cultiv cacao, explică el destul de serios. Condițiile sunt perfecte pentru cultură

în partea asta și țara avea nevoie de o nouă sursă de venituri după ce industria cauciucului a decăzut. Națiunile Unite au finanțat un plan reușit pentru creșterea arborilor de cacao aici.

— Știam foarte puțin despre Brazilia înainte de a veni în această excursie, în afară de ce citisem în cărți.

— Mi se pare că ai spus că ai locuit aici când erai mică.

— Am locuit în Rio de Janeiro trei ani, dar nu aveam decât cinci ani când am venit și opt când am plecat, murmură Tiffany. Părinții m-au trimis la niște prieteni pentru a putea rezolva niște probleme acasă. N-a fost decât pentru puțin timp.

Ar fi vrut să nu fi pomenit deloc despre anii pe care-i petrecuse în aceste locuri, dar acum chiar asta spusese.

— Într-un fel, te-au trimis la țară, nu-i așa? zise el.

— Oarecum, se apără Tiffany. Sunt singura fată și am patru frați, unul mai mare și trei mai mici, și mama avea mult de furcă cu ei.

— Și acum ai de gând să-ți cauți prietenii? O să stai la ei? întrebă Robin.

— Nu, nu prea pot, pentru că nu mai știu dacă mai locuiesc aici. Mă îndoiesc, pentru că

mătușa Melanie, cum îi spuneam noi, era mai în vârstă decât mama, ea și unchiul Jack ar trebui să aibă în jur de șaiszeci de ani, cred.

— Nu prea mai sunt în floarea vârstei, totuși.

— Nu, dar probabil au ieșit la pensie și s-au întors în State. Neavând copii speraseră să mă țină la ei, dar părinții mei au refuzat. Cu toate astea, mi-ar face plăcere să-i revăd.

— Ei, succes în căutările tale. Dacă știi cu ce se ocupa unchiul Jack s-ar putea să-i dai de urmă.

Robin Redford mai vorbi despre munca sa de pe plantație și despre peisajul schimbător, dar Tiffany auzea numai pe jumătate pentru că gândul îi zburase la acea ultimă scrisoare pe care i-o trimisese Melanie cu cincisprezece ani în urmă și care fusese motivul principal pentru care se hotărâse să vină în Brazilia.

Capitolul al doilea

Făcuse o vizită la casa părintească cu câteva luni înainte. Ajutând-o pe mama sa să curețe un dulap plin de vechituri și de urmele anilor, dăduse peste o cutie de cositor, plină de scrisori vechi. Se uitau prin ele și văzând timbrul colorat din Rio de Janeiro pe unul din plicuri, devenise imediat intrigată și curioasă.

— Mamă, de la cine e scrisoarea asta? o întreabă Tiffany pe mama sa care era ocupată să așeze niște lână într-o altă cutie. E cumva de la mătușa Melanie? Abia-mi mai pot aduce aminte de ea. Încă trăiește acolo?

— Nu știu, draga mea, se grăbi să-i spună mama sa întinzând mâna spre plic.

Dă-mi-l ca să-l ard împreună cu celelalte lucruri de care nu am nevoie.

— Pot s-o citesc? Tiffany se dădu mai în spate, ținând scrisoarea în așa fel încât mama sa să nu poată ajunge la ea. Am vrut întotdeauna să știu cât mai multe despre ei și de ce nu am stat cu ei în Rio de Janeiro. Melanie era verișoara ta sau a lui tata?

— A nici unuia, era doar o prietenă foarte apropiată a familiei. Doamna Doyle încercă din nou să apuce scrisoarea și fața i se încruntă de îngrijorare. Dă-o înapoi, Tiffany dragă. Fii fetiță cuminte. N-are nici un rost să scormonești trecutul acum. Nu, nu o citi, adăugă ea agitată, când Tiffany deschisese plicul și studia scrisul mărunt și curat, întunecându-se la față.

— Spune aici că tu și tata v-ați călcat promisiunea și că n-o să vă ierte niciodată pentru că ați insistat ca eu să mă întorc în State. De ce spune chiar că o să-ți pară rău de ce ai făcut? Mamă, ce Dumnezeu înseamnă asta? Mătușa Melanie era foarte bună cu mine când am stat cu ea, îmi amintesc. De fapt am avut impresia că era mama mea, deși trebuia să-i spun mătușică, și-atunci de ce a scris asta? Ce s-a întâmplat?

Doamna Doyle își reveni, luă scrisoarea

și plicul și le aruncă în focul care ardea alături.

— Mai bine să uităm toată povestea, spuse ea cât putu de hotărât. Tatăl tău și cu mine am făcut o greșală și mătușa Melanie a refuzat să ne ierte, asta-i tot. N-am mai primit vești de la ea și nici n-am mai văzut-o de atunci. Cred că au și părăsit țara acum. Deci, uită totul și nu-i spune nimic tatălui tău despre serisoare, ca să nu-l superi. Ar fi trebuit s-o ard de ani de zile.

Tiffany încercase să o facă pe mama ei să îi spună mai multe, dar fără succes. Fusesse fascinată de ce citise și mirată de reacția mamei sale, de obicei atât de calmă. Apoi, când se ivise o șansă să vină în Brazilia, profitase, sperând să găsească timp să caute cuplul la care locuise cu ani în urmă.

Spera să înceapă cercetările la Rio de Janeiro cu o zi înainte de venirea lui Ted. Asta o preocupă cea mai mare parte a drumului. Și totuși, deși ea și Robin Redford stăteau tăcuți în mașină, tăcerea nu era stânjenitoare și, din când în când el îi atrăgea atenția să privească afară ceva interesant sau vreun peisaj deosebit. Norii de ploaie se îndepărtaseră și soarele strălucea, deși cobora încetitor pe măsură ce se apropia seara.

— Noaptea cade brusc la tropice,

murmură Robin. La un moment dat soarele e sus, și deodată se face întuneric. Fără nici un fel de tranziție, așa cum e în Statele Unite.

— Misterul și romantismul acestor ținuturi, sugerează Tiffany. Dar de unde vii din Statele Unite? De pe coasta de est sau de vest?

— Din vest, răspunse el cu un surâs care îi trăgea în jos colțul buzelor sale cărnoase. Apoi am studiat în California și de când am absolvit am trăit în multe părți din lume, unde m-a dus slujba mea.

— Cultura de cacao?

— Exact. Uite că am ajuns la plantație. Suntem la jumătate de oră de mers de capitala provinciei, așa că nu ai nici un motiv să te simți izolată.

— Înă fața de șoseaua asta, regiunea pare mai degrabă retrasă și singuratică, comentă Tiffany când trecură pe un drum prăfuit printre niște rânduri îngrijite de arbuști despre care Robin îi spusese că erau arbori de cacao.

— Acolo e o așezare cu case pentru muncitori, cu un magazin aprovizionat din satul vecin și cu toate instalațiile pentru prelucrarea recoltei. Dacă o să ai câteva minute libere mâine dimineață, înainte de a

pleca, am să-ți arăt.

— Mi-ar plăcea foarte mult.

Tiffany găsi tentantă ideea de a petrece mai mult timp în compania acestui bărbat atrăgător. Pe când se schimba de hainele de călătorie prăfuite într-o cameră de oaspeți din locuința conducătorului plantației, se gândi la evenimentele neașteptate de peste zi. Când părăsise dimineața devreme Brasilia nu se așteptase să ajungă pe o plantație în Pirapora cu unul din cei mai uimitori bărbați pe care-i cunoscuse vreodată. Nu era surprinsă că venea din legendarul vest american, pentru că trăsăturile sale aspre și înfățișarea puternică îi aminteau de nenumăratele filme cu cow-boys pe care le văzuse. Și totuși, cel mai tare o atrăgea forța pe care i-o inspira și felul în care îi străluceau ochii când zâmbea la vreo glumă.

Pentru prima dată își alese cu multă grijă îmbrăcămintea și privindu-și garderoba săracă, decise să-și cumpere mai multe haine când va ajunge la Rio de Janeiro. În sfârșit, alese o fustă simplă de culoarea turcoazului și o bluză cu mâneci largi, mai deschisă la culoare. Cordonul de piele îi subinia talia subțire, în timp ce sandalele cu tocuri cui o mai înălțau. Părul îi era cumplit de încâlcit după ploaie, dar un periaj bun transformă şuvițele rebele într-un

halou delicat care-i încadra fața. Dându-și mai multă osteneală cu machiajul decât de obicei, fu mulțumită de efect. Cu un aer încă puțin sălbatic, dar mai sofisticată și mai puțin neglijentă.

Ajunse într-un hol spațios unde găsi un servitor mulatru gata s-o ajute. O conduse într-un salon cu mobilă stil care făcea casa să pară și mai mare.

— Dl. Reford va coborî imediat, murmură băiatul pe care-l chema Rusty. Mi-a spus să vă prepar ceva de băut și să vă rog să vă faceți comodă. Clătină din cap și se îndreaptă din nou spre ușă când sună telefonul.

Aparatul era așezat cu grijă pe o măsuță mică, iar Rusty ridică receptorul și i-l întinse lui Tiffany. Nu prea sigură dacă trebuia să vorbească cu cel care-l căuta pe Robin, Tiffany ezită, dar Rusty o părăsi grăbit, nelăsându-i altă posibilitate decât să răspundă. Puse receptorul la ureche și auzi o voce feminină, joasă și aspră.

— Roby? Roby, dragă tu ești? Ah, nu poți să-ți închipui ce dor mi-a fost de tine. Vii la hotel în seara asta sau aștepti până mâine? Roby? Ești acolo, Roby? Vocea suna mai puțin îmbietoare și mai plângărească acum.

Respirând adânc, Tiffany răspunse:

— Mi-e teamă că dl.Redford este sus pe moment. Dacă vrei să așteptați, am să pun să-l cheme.

— Cine ești? Se furiase vocea. Ce faci la Floriano? Unde-i Roby?

— Va fi aici imediat, replică Tiffany, sperând din toată inima ca Rusty să se fi dus să-l cheme. Dacă ai putea aștepta doar câteva momente.

— Bineînțeles c-o să aștept. Du-te te rog și spune-i că Esther Moore vrea să-i vorbească. Știa că urma să-l sun imediat ce ajung la Rio de Janeiro și a promis că o să aștepte telefonul.

Simțindu-se din ce în ce mai încurcată, Tiffany fu extraordinar de ușurată să audă pași repezi pe podeaua de gresie a holului și ținu telefonul, cerându-și scuze din priviri. Cu o figură lipsită de expresie, Robin îl luă și vorbi liniștit.

— Tu ești, Esther? Ce bine. Mă bucur că ai ajuns cu bine. Fu o mică pauză până când Robin reîncepu să vorbească, timp în care din aparat se auzeau țipete stridente. Bineînțeles că vreau să te văd, dar mă tem că nu în seara asta. Am un alt angajament.

Tiffany se îndreptă spre colțul cel mai îndepărtat al camerei, încercând să evite să

audă convorbirea foarte personală. Acesta era telefonul important pentru care se grăbea Robin și cum gândul era neplăcut, Tiffany își dădu seama că era ridicolă. Pentru ea el era încă un străin, deși unul foarte amabil și prevenitor. Nu putu obiecta nimic la faptul că prietena îi cerea explicații referitoare la prezența ei, când îl auzi pe Robin spunând:

— Stăteam de vorbă cu niște prieteni și nu pot să plec acum. Nu, n-am să intru în detalii la telefon. Ne vedem mâine seară și-o să putem discuta totul atunci. Am să particip la mai multe acțiuni ale conferinței, așa că nu mai contează câteva ore astă seară.

Găsind de nesuportat ideea de a trage cu urechea, Tiffany împinse o ușă de sticlă care dădea într-o verandă și făcu câțiva pași privind în întinericul tropical. O șopârlă micuță se strecură pe sub streșină și sunete vagi se auziră dinspre copacii care mărgineau ceea ce părea a fi o pajiște întinsă. Era greu de spus în lumina slabă a ferestrelor din spatele ei.

Se îndepărtă și mai mult de ușa deschisă, dorind ca Robin să-și termine repede conversația. Vocea de pe fir o tulburase și o adusese înapoi la realitatea situației sale, care era puțin dificilă. Gazda sa o prezentase ca pe o prietenă, dar nici unul nu știa prea multe

despre celălalt și, într-un cuvânt, ar fi vrut să fie în siguranță în camera sa de la hotel din Rio de Janeiro.

— Tiffany, d-ră Doyle, unde ești? strigă o voce și ea se întoarce.

Robin Redford stătea în ușă uitându-se după ea. Ieși din umbră, îndreptându-se către el și oftând încet. El arăta încă și mai bine în pantaloni închiși la culoare, cămașa de mătase crem și o cravată roșu închis. Părul blond era ud după duș, dar asta nu făcea decât să-i sporească magnetismul pe care ea îl simțea cu toată ființa ei. Acest om avusese mai mult efect asupra sa în câteva ore decât oricare altul în ani de zile. Era electrizant și atractiv în același timp.

— Îmi pare rău că am ridicat telefonul, se scuză ea repede, în timp ce intra înapoi în salon. Rusty mi l-a dat mie și eu am răspuns automat. Sper că prietena ta, sau soția, nu s-a supărat.

— Nu era soția, nu sunt căsătorit, îi spuse el privind-o tăios, până când ea își coborî ochii, încurcată. Doar o prietenă cu care trebuie să mă întâlnesc la Rio de Janeiro zilele astea. Participă la o conferință importantă despre comerțul internațional care trebuie să înceapă peste două zile și s-a gândit

să mă caute acolo. Tonul și comportarea sa erau obișnuite, dar Tiffany știa că Esther Moore numai obișnuită nu era. Salutul său fusese cald și intim și vorbise mai mult decât o simplă cunoștință. Deși era imposibil s-o vadă pe acea doamnă, lui Tiffany îi apăru în minte imaginea unei femei frumoase, bine făcute și puternice, în total contrast cu ea însăși și se simi descurajată.

În acel moment Rusty intră brusc în încăpere, purtând o tavă cu două pahare înalte, aburite, umplute cu un preparat roziiu. Părea delicios și chiar era.

— Superb! exclamă Tiffany, surprinsă plăcut. Ce-i asta, domnule Redford? Ceva special inventat de dumneavoastră?

— Robin, o corectă el blând. Și nu pot să pretind că am inventat eu asta. Se spune că e una din cele mai vechi băuturi din regiune, ginul vindecător. Toți plantatorii obișnuiau să-l bea ca să-și mențină sănătatea. Mi s-a spus că ginul e bun ca să omoare viermii intestinali.

— Ce prozaic! îi reproșă ea. Am crezut că numai englezii sunt așa! Eu aș spune mai degrabă că plantatorii îl beau de plăcere, fără să se gândească la efectele benefice.

Zâmbetul plăcut al lui Robin îi apăru în colțul ochilor căprui. Ridică paharul.

— Am meritat-o, Tiffany. Remarca mea pe dealul din São Paulo a fost nedorită, dar trebuie să mă ierți că te-am considerat o domnișoară cu ifose la prima întâlnire.

— Și acum? nu putu să se oprească ea să adauge.

— Acum? Cine știe! Sper să descopăr focul în spatele gheții, până atunci mă mai gândesc. Cum ea începea să se înroșească la tachinarea sa, o luă de braț și o conduse la canapea.

— Poate vom învăța câte ceva unul de la altul, despre ce înseamnă să fii romantic. Dar mai întâi bea ginul vindecător. E primul pe care-l bei în Brazilia?

— Da, îi zise ea, sorbind din nou băutura iute, dar tare.

— Bun. N-o să fie ultimul. Trebuie să guști ginul de la hotelul *Rosario* din Rio de Janeiro. Unde stai în Rio de Janeiro? adăugă el neglijent, dar Tiffany simți că el chiar voia să știe răspunsul.

— Eram trecută în registru la hotelul *Arenas* în seara asta, explică ea. Și m-am gândit că am să stau acolo timp de o săptămână. Crezi că trebuie să-i sun de aici și să le explic?

— Nu-i nevoie, zise el târăganat,

întinzându-se în fotoliu. Hotelul este atât de mare încât n-ar fi greu să-ți găsești o cameră chiar dacă nu ajungi în seara asta. E un hotel elegant și luxos, dar eu prefer *Rosario*. Are atmosferă și să stai acolo e ca și cum te-ai întoarce în timp, ceea ce-i mult mai amuzant. Poate ai să vii totuși cu mine să încerci băuturile de acolo și să te convingi singură.

Lui Tiffany îi plăcu ideea de a-l mai vedea. Vorbiră despre multe lucruri și ea își dădu seama că aveau multe în comun. Era foarte bine informat și te puteai ușor înțelege cu el.

După o gustare rece, încă o băutură și o cafea excelentă, Tiffany se simțea într-adevăr relaxată și avea senzația că-l cunoștea pe acest american aspru de mult timp, nu doar de câteva ore. Farmecul și eleganța sa o încântară și se trezi vorbind cu el așa cum ar fi vorbit cu un coleg, dar cu toate astea exista o diferență. Nu se simțea față de nici unul din colegii ei cum se simțea față de acest om. Puterea și forța ascunse în constituția sa robustă o atrăgeau cu intensitate, făcând-o aproape să-și piardă capul. Când o conduse mai târziu spre camera ei, descoperi că ar fi dorit să-l invite înăuntru, știind totuși că asemenea gânduri erau imposibile și fără rezultat.

Ciudat, spre surpriza ei, după privirea pe care i-o aruncă, el simțea la fel, dar nu făcu decât să se aplece și să-i atingă încetișor fruntea cu buzele, înainte de a pleca spre camera lui în cealaltă aripă a casei.

Așteptându-se să rămână trează și să viseze la Robin Redford și la ziua ei neobișnuită, Tiffany adormi imediat și se trezi când soarele strălucea prin jaluzelele pe jumătate deschise de la ferestre. Se dădu repede jos din pat și se îmbracă cu cea mai drăguță fustă și cu o bluză cu nuanțe de galben și gri. Le găsi suficient de practice pentru turul plantației, dar observă că mânecile lungi ale cămășii îi dădeau o senzație de căldură lipicioasă chiar înainte de a ieși din cameră.

Lăsând deoparte aparența în favoarea confortului, se schimbă cu o vestă împletită, de bumbac, fără mâneci și cu niște pantaloni largi de un roz scandalos și se învârti în fața oglinzii. Îndată ce-l întâlni pe Robin fu bucuroasă că se schimbase, pentru că el o privea aprobator.

— E un echipament ideal ca să vizitezi o plantație, îi confirmă el. Mi-era teamă că o să apari în dimineața asta cu volănașe și tocuri înalte.

Nu era prea sigură dacă într-adevăr

fusese un compliment pentru ținuta ei, deși se simțise bucuroasă că el era mulțumit, Tiffany zâmbi în timp ce se așeză pentru micul dejun. Robin însuși era îmbrăcat cu o cămașă albastră de bumbac cu mâneci scurte și cu blue-jeans și părea dur și gata de orice.

Dejunul fusese pregătit afară, pe veranda mare care se întindea pe toată lungimea casei. Lui Tiffany îi era foame și feliile de ananas proaspăt urmate de cornurile calde, proaspăt prăjite și de cafea, erau delicioase. Mâncă cu poftă și numai când termină observă un surâs vag care-i flutura lui Robin pe buze.

— De ce râzi? îl întrebă ea curioasă.

— De tine, îi zise el. Ești așa de micuță și cu toate astea mănânci așa de bine că-mi vine greu să cred că ai loc să pui mâncarea.

Tiffany roși și ar fi vrut să nu fi fost așa de lacomă, dar strălucirea soarelui și compania îi treziră apetitul.

— Mă faci să mă simt ca o școlăriță neascultătoare prinsă furând din cămară, spuse ea ca să umple tăcerea care se lăsase brusc.

— N-am vrut să zic asta. E o schimbare reconfortantă să stai la masă cu o femeie care efectiv mănâncă în loc să ciugulească și să pună aproape tot înapoi sau să bâzâie despre ultima dietă. Acum, ești gata să facem turul

plantației?

Sărind de pe scaun, Tiffany lua mâna care i se oferea și un freamăt îi străbătu tot corpul la atingerea degetelor lui și la siguranța fermă a strânsorii lor. Asta nu dură decât un moment, înainte ca el să o așeze pe locul din dreapta ale jeep-ului, dar ei îi plăcuse contactul și ar fi vrut să o fi ținut în continuare de mână.

Turul nu dură decât o jumătate de oră, dar când Robin își dădu seama că ea nu numai că era interesată de ce se petrecea pe plantație, dar putea pune întrebări interesante despre marketing, materie primă, condițiile de cultură și despre proiectele pe termen lung în industria arborilor de cacao, fu surprins.

Când ajunseră la locuința managerului la sfârșitul turului cu mașina, el se întoarse spre ea perplex.

— Știi că pentru o fată care scrie articole de modă ai cam mult bun simț? Ar trebui să te apuci să faci ceva mai important. Avem nevoie de fete îndrăznețe ca tine în departamentul nostru. Te-ai gândit vreodată să te duci la colegiu, să absolvi și să intri la Națiunile Unite sau la vreo organizație asemănătoare?

Tiffany nu prea știa ce să spună. Era momentul ideal să mărturisească că nu lucra

deloc pentru o revistă de modă, dar presupunerea că nici măcar nu fusese la universitate, sau la colegiu, cum îi spunea el, era enervantă și umilitoare în același timp.

Ridică din umeri, încercând să pară nepăsătoare.

— Apropo, plantația asta face parte din proiectul de investiții despre care mi-ai spus pe drum? Schimbând subiectul, spera să evite să-i răspundă direct și fu bucuroasă că el nu-și mai continuă întrebările.

— Da, este un proiect comun al FAO - Organizația pentru Alimentație și Agricultură - și un concern de afaceri care este proprietarul terenului.

— Și tu conduci proiectul? întrebă Tiffany. Până atunci îi dăduse numai detalii tehnice despre cacao, nu și contribuția lui la activitatea de pe plantație.

— Sunt aici în contract cu ONU pe trei ani. Sunt specialist în cacao. Îmi place foarte mult în Brazilia.

— Unde ai mai fost în altă parte?

— În regiuni din Africa, bineînțeles.

— Îmi place foarte mult să călătoresc, murmură Tiffany nostalgică. Dar asta-i prima deplasare pe care o fac în străinătate.

— Poate prima din multe altele?

Ea ridică din umeri.

— Posibil. Văd că mașina mea a ajuns, așa că mai bine te las să te ocupi de munca ta și plec spre Rio de Janeiro. Poți să-mi spui cum să ajung acolo?

— Desigur. Am să-ți arăt pe hartă. Se aplecă sub bord și scoase o hartă. O întinse pe capotă și-i arătă lui Tiffany exact unde se găsea plantația, ceea ce era ușor pentru că era marcată.

— Floriano. Ce nume romantic, spuse Tiffany înainte să-și dea seama cât de caraghioasă era o asemenea remarcă.

Robin era imperturbabil.

— Păcat că nu stai destul afci ca să vezi locurile. Spuneai că stai o săptămână la Rio de Janeiro? Întrebă el gânditor. Și de acolo, unde te duci? Înapoi în State?

— Da, cred că da. Ar trebui să plec peste două zile, dar mi-am prelungit șederea ca să pot să rezolv ceva și să mai lucrez.

— Cum ar fi de exemplu să-ți cauți rudele cu care ai locuit? Întrebă el privind-o.

Simțind că începe să se înroșească și vrând ca el să nu-și fi amintit ce-i spusese, Tiffany se întoarse.

— Mă duc să-mi iau valiza.

— Nu-i nevoie. Rusty ți-a pus deja

lucrurile în mașină. Face parte din serviciu. Zâmbi.

Tiffany era încântată de admirația caldă pe care o citea în chii lui și felul în care figura i se luminase când era amuzat, o făcu să simtă nevoia de-a râde din toată inima. O vreme se uitară unul la altul și apoi Tiffany rupse vraja.

— Vii la Rio de Janeiro zilele astea pentru conferință?

Își regretă imediat întrebarea pentru că expresia lui se schimbă și privirea îi deveni jenată. Se îndepărtă instinctiv de ea ca și cum ar fi evitat să lase să-i scape vreo informație.

— Probabil că da. S-ar putea să țin și un discurs într-una din sesiuni. Dacă ajung în oraș, am să te caut.

Comportarea îi era distantă acum și Tiffany știu că-i amintise de Esther Moore și-și blestemă limba ascuțită.

— Bine, îi spuse ea cât putu de calm. Nu trebuia să-i arate cât era de atrasă de el și nici să pară prea dornică să-l revadă. Era evident că avea o legătură cu cealaltă femeie și ar fi fost o pacoste pentru el în Rio de Janeiro. Probabil că o considerase o distracție interesantă pentru ultimele douăzeci și patru de ore, dar chiar dacă gândea astfel, Tiffany știa că fusese foarte amabil și curtenitor. Nu

era vina lui că ea îl văzuse altfel decât pe un străin bine intenționat.

Mulțumirile ei pentru ajutor și ospitalitate fură calde și sincere și, înainte de a se urca în mașina închiriată, îi întinse mâna ca să i-o strângă formal. Cu toate astea, el îi ignoră mâna întinsă și o ridică de umeri ușor, întorcându-i fața către el și sărutând-o pe gură.

Buzele ei de deschiseră de uimire la ușoara apăsare a buzelor sale calde și cum el o strânse și mai tare, ea răspunse. Însă la fel de brusc cum o sărutase, fugi să-i deschidă portiera, ca și cum ar fi regretat că cedase unui asemenea impuls.

Zguduită și tulburată de senzații ciudate pe care nu le mai simțise înainte, Tiffany îi mulțumi automat și se așeză la volan, pregătindu-se să pornească motorul. Abia în momentul când acesta începu să meargă, îi observă figura în geamul deschis.

— Îți mulțumesc, murmură ea, încă tulburată de îmbrățișare. La revedere, Robin.

— O să ne mai vedem, o încredință el, retrăgându-se din geam. Să conduci cu atenție acum. Ridică brațul într-un gest de adio și intră în casă înainte ca mașina să dispară din raza vederii lui.

Capitolul al treilea

Drumul pe care Robin i-l arătase pe hartă era simplu și lui Tiffany nu-i fu greu să găsească șoseaua de-a lungul coastei spre Pirapora. Catedrala uriașă și impresionantă care se profila la orizont de-abia îi atrase atenția, pentru că mintea îi era încă preocupată de scena de la plantație.

Plecaseră sub stare de șoc și fără să-și dea seama ce face. Intensitatea reacțiilor emoționale și fizice față de acest om pe care-l cunoscuse de atât de puțin timp o înspăimânta. În afară de acea îmbrățișare scurtă de la plecare, comportamentul său fusese impecabil. Știa că Esther Moore, cea cu vocea uscată, nu

avea nici un motiv să fie geloasă. Robin Reford admirase interesul lui Tiffany pentru detaliile despre plantație și păruse că o considera reconfortantă, ca pe o tânără care nu-l plictisea cu șabloanele feminine.

Dar acum, după ce îi simțise brațele în jurul ei, voia să fie admirată pentru ea însăși, nu pentru inteligența sau pentru abilitatea sa de a mânca ce dorea fără să se îngrașe! Tiffany se întrebă cum ar putea să arate prietena lui, Esther, păruse seducătoare și, fără îndoială, plină de farmec.

Scurta oprire la punctul de trecere pentru formalitățile de intrare, îi limpezi mintea și ea făcu tot ce putu ca să se concentreze asupra conducerii și asupra planurilor pentru următoarele zile la Rio de Janeiro pe măsură ce străbătea insula și se îndrepta spre orașul din partea sa sudică. La graniță luase o hartă a orașului și se bucură că o făcuse când străbătu traficul greu de pe străzile cu sens unic, ca să ajungă la hotelul *Arenas*. Opri în fața ușii impresionante și imediat un portar apărui ca să parcheze mașina, când îi spuse că avea rezervare.

În holul luxos al hotelului, încet-încet Tiffany se relaxă. Ajunse în sfârșit și era într-un fel mulțumită. Acum nu avea decât

să-și rezolve treburile de serviciu și apoi era liberă să-și urmeze cercetările asupra trecutului ei și să încerce să-și alunge din minte toate gândurile pentru frumosul Robin Redford.

La recepție își dădu numele.

— Eram trecută în registru pentru ieri seară, dar am întârziat la São Paulo din cauza ploii, explică ea angajatului. Nu cred totuși că are prea mare importanță. Vreau o cameră cu baie pentru o săptămână.

Trecu un timp până când recepționarul căută în registru și apoi se încruntă:

— Mă tem că hotelul este complet ocupat, pentru moment, murmură el. V-au păstrat camera până la ora zece aseară, dar cum nu ați apărut și nici n-ați telefonat, v-am anulat rezervarea.

Blestemându-se că nu insistase să sune la hotel de la Floriano, Tiffany încercă să fie calmă.

— Ei, într-un hotel de asemenea dimensiuni îmi puteți găsi fără probleme o cameră, spuse ea liniștită.

— Pentru moment, nu. Îmi pare rău, dar rezervările s-au completat de azi din cauza unei conferințe care are loc la universitate. Cea mai mare parte a delegaților sunt cazați în

hotelul nostru, îi spuse recepționarul.

— Și atunci ce pot să fac?

— Vă sugerez să încercați la unul din celelalte excelente hoteluri din zona străzii Parana, zise el. Sunt o mulțime de hoteluri bune și acolo. Santos, Paulista, Salvador sunt la mică distanță de noi.

— Înțeleg. Mulțumesc.

Tiffany plecă, cu privirea înnegurată de lacrimi de frustrare din cauza obstacolului neașteptat în calea planurilor sale. Fusese ideea sa să se întâlnească cu Ted aici, să folosească hotelul ca punct de plecare, pentru că ultima adresă cunoscută a prietenilor la care stătuse când era copil se afla în acea parte a orașului, în zona rezidențială. Putea foarte bine să-i lase lui Ted un mesaj aici și să stea în altă parte, dar perturbarea proiectelor sale era supărătoare. Apoi se gândi la camera lui Ted care, de asemenea, fusese rezervată. Poate că aceea era liberă și o putea folosi până la sosirea lui, când s-ar fi putut să mai găsească o cameră.

Tocmai se întorcea la birou să întrebe când auzi o voce joasă, familiară și recunoscu tonul de la telefon din seara trecută. Probabil că și Esther Moore stătea în acest hotel.

Oprindu-se în dreptul magazinului de

flori al hotelului, cu vitrina inundată de orhidee exotice și pline de viață, Tiffany aruncă o privire în jur. Doamna căreia îi aparținea vocea nu era prea departe și discuta aprins cu un bărbat mai în vârstă, cu părul argintiu, probabil un delegat la aceeași conferință? Nu spusese Robin că Esther va participa, că și el, la conferință. Cu toate acestea, înfățișarea femeii o țintui locului pe Tiffany care o privea din cealaltă parte a holului.

Esther Moore era frumoasă așa cum și-o imaginase Tiffany, numai că într-o măsură mult mai mare. Era destul de înaltă și de o grație rafinată, care atrăgea privirile. Avea părul lung și blond și un profil uluitor, și era îmbrăcată cu haine scumpe. Rochia îi era atât de simplă și de bine croită încât trebuia să fi costat o avere. Pantofii cu toc îi completau ținuta elegantă, dar Tiffany căuta pe frumosul chip vreo licărire de bună dispoziție. Conversația se terminase, dar ochii îi erau reci, cenușii și lipsiți de căldură.

Tiffany plecă precipitat, nerăbdătoare acum să părăsească acest hotel. În graba sa, dădu peste frumoasa care se opri să admire florile. Bâlbâind câteva scuze și simțindu-se foarte penibil, Tiffany roși încurcată.

— Toantă neîndemânatecă, mârâi Esther

vulgar. Stai în hotelul ăsta?

— Nu, băigui Tiffany.

— Atunci n-ai ce căuta aici. Hotelul ăsta nu-i pentru turiști plini de bagaje care să se repeadă la oaspeți!

Aruncându-i o privire rece, Esther intră în florărie, iar Tiffany fugi prin ușile uriașe în căldura de seră de afară.

Era bucuroasă că scăpase de luxul aerului condiționat din hotel și-și găsi repede mașina. Singurul hotel la care se putea gândi era *Rosario*. Oare unde-i mai auzise numele? I-l spusese cel de la recepție? Mintea ei era golită de orice gând, dar ceru informații și se îndreptă într-acolo cu o nepăsare demnă de cel mai încercat taximetrist.

Rosario era partea mai veche a orașului, mai aproape de mare. Cândva fusese chiar pe mal, așa cum sugera și adresa, pe Strada Plajei, dar cu depunerile de aluviuni și cererea tot mai mare de pământ, coasta se îndepărtase foarte mult. Fațada albă era impresionantă, deși avea numai două etaje, așa că Tiffany nu se mai simți copleșită ca în fața măreției *Arenasului*.

Intră și lăsă mașina unui portar, în fața peronului oval. Puțin nervoasă se apropie de recepție și ceru o cameră.

Fermecătoarea creolă care-i răspunse vorbea o engleză perfectă și-i oferi mai multe camere la alegere, fie într-o anexă în partea din spate a hotelului, la un preț mai mic, fie în partea cu vedere la grădină.

Din moment ce revista îi deconta notele de plată, Tiffany se grăbi să aleagă cea mai bună cameră dinspre grădină și nu fu dezamăgită. Un portar o conduse prin holul de la intrare și printr-un coridor placat cu marmură, înalt și spațios. Trecură pe lângă un restaurant pe jumătate plin de clienți, așezat într-o curte despre care i se spusese că era curtea palmierilor, după palmierii care creșteau peste tot. Camera ei dădea spre această grădină și într-un colț se vedea piscina în spatele arbuștilor.

Încăperea avea un hol, la intrare, cu fotolii din bambus și o măsuță joasă pentru servirea cafelei și altături se aflau dormitorul și baia. Mobila era în întregime din împletitură de bambus, care se potrivea atât de bine cu împrejurimile și dădea locului un aer atât de confortabil încât nu impieta cu nimic asupra calității.

Știind că o să se simtă bine, Tiffany despachetă repede și se schimbă într-un costum de baie. Vroia să înoate puțin după

drumul lung prin Pirapora și piscina i se păruse foarte îmbietoare când trecuse pe lângă ea.

Se dovedi tot atât de reconfortantă pe cât părea. După ce înotă leneș în sus și în jos cam o jumătate de oră, Tiffany ieși din apă și se întinse la soare pe un șezlong. Închise ochii, savurând căldura și relaxându-se. N-o mai deranja nici unul din blocurile turn care dominau orizontul când trecuse prin oraș. Tot ce vedea era acoperișul hotelului, palmierii, grădina și cerul albastru de deasupra. Până și zgomotul străzii părea redus la un murmur îndepărtat.

Luă o gustare lângă piscină, apoi își adună notele și începu să le trieze în umbra aruncată de niște bananieri. Timpul trecea repede și ea lucra mult în atmosfera liniștită. Cu toate astea, după ce bău o ceașcă de ceai, se simți suficient de dinamică ca să se schimbe într-un tricou și o fustă de blugi și să plece la plimbare.

În apropiere, la doar câteva blocuri mai încolo, descoperi catedrala Sf. Francisc și făcu câțiva pași în jurul ei, apoi, străbătând uriașul spațiu verde din fața clădirilor ministeriale, se îndreptă spre malul mării.

Întorcându-se prin niște grădini pitorești,

observă pe un șantier macarale uriașe care străpungeau orizontul, totul în jur sugerând o muncă istovitoare și o energie ferventă. Era fericită că se întorcea cu bine la oaza liniștită de la *Rossario*. Era într-adevăr ca o întoarcere în timp și își închipui că era un personaj respectabil în timp ce lua masa la lumină lumânărilor în restaurantul din grădina cu palmieri.

Mai târziu, întinsă într-un pat foarte confortabil, Tiffany se gândi cât de plăcut începuse ziua și își aminti tot ce spusese și, chiar mai mult, tot ce făcuse Robin în scurtele momente petrecute împreună. Își aminti că el fusese cel care pomenise de *Rosario* după ce-o întrebase unde urma să stea. De-abia atunci se întrebă dacă Robin avea să afle că nu stătea la *Arenas* și dacă va fi curios s-o caute. Întâlnirea cu Esther Moore o făcuse să uite complet de intenția de a-i lăsa lui Ted un mesaj, dar nu era îngrijorată. Putea să telefoneze peste câteva zile, când el urma să ajungă, și nu și-ar fi făcut nici un fel de probleme. Era prea preocupată de ea însăși ca să se mai gândească și la problemele altuia, dar îi părea rău că nu putea în nici un fel să-l anunțe pe Robin unde plecase.

A doua zi de dimineață, Tiffany se trezi tocmai când un ziar care se distribuia gratuit era strecurat pe sub ușă. Luându-l cu ea, se îndreptă spre restaurant care ziua era încă și mai plăcut, fiind deschis pe o latură spre grădini. Orhideele în vase și păsări cântătoare în colivii întregeau atmosfera. Ceștile de cafea aburindă, covrigii proaspeți, cornurile și fructele de pe un bufet uriaș dintr-un capăt al sălii o readuseră pe Tiffany la viață și-i dădură o dispoziție de vacanță. Se uită la ceilalți turiști care-și luau micul dejun și ascultă cântecul păsărilor din colivii, care forma un acompaniament tropical.

Aproape-și terminase ultima ceașcă de cafea și citea ziarul, când celălalt scaun fu tras de la masă.

— Pot să mă așez? se auzi glasul târăgănat al lui Robin Redford, și imediat un fior de încântare îi străbătu lui Tiffany șira spinării. Își controlă trăsăturile înainte de a coborî ziarul și se uită la el surprinsă.

— Ce faci aici în dimineața asta? întrebă ea, prudentă.

— Aș putea să te întreb același lucru, replică el, făcându-i chelnerului semn să-i aducă și lui o cafea. Te deranjează dacă beau ceva împreună cu tine?

— Sigur că nu. Chiar te rog. Ce te aduce la Rio așa devreme?

— Am petrecut noaptea în oraș, îi explică el. M-am întâlnit cu un prieten și am luat cina și apoi m-am hotărât să rămân, așa că iată-mă.

— Cum ai știut că eram la *Rosario*? întrebă Tiffany, încruntându-se ușor.

— Oh, am știut că nu puteai să fii la *Arenasul* acela dichisit și modern, nu ți se potrivește. M-am gândit că s-ar putea să-ți fi amintit de sugestia mea despre *Rosario*. Cum îți place aici? Ceva nu era în regulă cu ce spunea, dar Tiffany era entuziasmată de *Rosario* și-i răspunse că nu se mai simțise atât de bine și nu mai fusese atât de destinsă în nici un hotel până atunci. Pentru un moment, certitudinea lui că nu o va găsi la *Arenas* îi sună puțin ciudat, dar el în timp ce-și bea cafeaua, îi luă mâna și se juca delicat cu degetele ei. Totul îi fugise din minte, în afară de senzațiile pe care el i le trezea.

— Știam că o să-ți placă aici. Nicăieri în lume nu găsești atâta atmosferă, o încredință el. Și acum, ce planuri ai pentru azi? Dacă n-ai fost încă invitată de vreun admirator, pot să te însoțesc?

— Ar fi grozav. Fața lui Tiffany se

lumină. Apoi își aduse aminte de Esther Moore. Dar credeam că trebuie să ții un discurs la conferința aceea de la universitate.

Zâmbetul său era sincer.

— Nici azi, nici mâine, sper. Prima sesiune începe azi, dar s-ar putea să nu aibă nevoie de mine, așa că vreau să mă distrez. Ce vrei să faci?

Tiffany fu tentată să uite de intenția de a-și căuta unchiul și mătușa care o adoptaseră și fuseseră atât de buni cu ea și voi să-l roage pe Robin să-i arate împrejurimile. Dar chiar când ea ezita, Robin îi luă mâna ușor.

— Știu. Ai de gând să-ți începi cercetările ca să-i găsești pe oamenii aceia la care ai stat cu ani în urmă. Ei bine, cred că am să te pot ajuta, pentru că știu locurile, vorbesc limba și pot să conduc prin Rio, ceea ce nu-i puțin lucru.

— Ieri m-am descurcat, îi spuse ea, puțin impertinent.

— Și vrei s-o faci și azi? o tachină el.

Trebuia să recunoască sincer că era mult mai plăcut să fie condusă, mai ales de Robin.

— Acum, spune-mi, de unde începem? Cum îi chema? Știi unde locuiau?

— Jack și Melanie Bremond. Și mi se pare că locuiau în cartierul Este, pe strada

Cruzeiro, sau cam așa ceva.

— Bremond, ai zis? Pe strada Cruzeiro. S-ar putea să fie cam greu. Dar putem încerca. Ai mașina aici sau vrei s-o folosim pe a mea? E afară, în fața hotelului.

— Oh, pe a ta, te rog.

— Atunci hai să mergem. Sau vrei să te aranjezi mai întâi?

— Nu. Am tot ce-mi trebuie în poșetă. Sunt gata. Lui Tiffany îi părea rău doar că nu-și pusese niște haine mai elegante sau măcar ceva mai bun decât bluza albă și fusta de bumbac alb cu negru care i se părea cam întunecoasă.

Trecură prin holul de la intrare și Robin fu tratat de șeful de personal ca un client vechi și important. Tiffany nu fu surprinsă, dar observă răspunsul și se întrebă cât de des venea oare Robin în Rio și dacă stătea la *Rosario* sau numai mânea acolo.

Robin conducea cu aceeași eficiență pe care o dovedise și pe drumul de la São Paulo. Era obișnuit cu sistemul de străzi cu sens unic, unde șosele paralele duceau spre est sau vest, nord sau sud. În curând, Tiffany zări profilul important al *Arenasului*, dar trecură mai departe.

— Am să te duc pe Strada Cruzeiro, dacă tu crezi că acolo au stat, o scoase Robin pe Tiffany din visarea ei fericită. Ești sigură că asta-i adresa?

— Nu prea. Știu că am văzut cuvântul Cruzeiro sau ceva în genul ăsta pe plicul scrisorii pe care am citit-o, dar putea să fie aleea sau dealul și de fapt cred că ala și era. Îmi pare rău că sunt așa nesigură, dar nu-mi aduc aminte din copilărie, iar mama a luat cu furie scrisoarea pe care am găsit-o și a ars-o.

— Ce păcat! Nu mi-ai spus asta. Nu voia să-i cauți sau să încerci să le dai de urmă?

— Nu, răspunse Tiffany rece. Spusese mai mult decât dorise și era supărată. Problemele ei familiale nu-l priveau.

— Asta e strada Cruzeiro. Vezi vreo curte cunoscută?

Tiffany se uită pe geamul mașinii și se simți cuprinsă de o deznădejde adâncă. Trecuse atât de mult timp și ideea de a-i găsi acum părea imposibilă. Clătină din cap și oftă, dar Robin luă o mână de pe volan și o bătău pe umăr.

— Nu te neliniști. Am să te duc de-a lungul străzii Cruzeiro, dar trebuie să te avertizez că multe terenuri au fost vândute și s-au înălțat în loc blocuri și hoteluri. S-ar

putea să fie greu să găsim o casă dacă nu cunoaștem adresa precisă.

— Și atunci cum am să găsească vreo urmă? oftă Tiffany. Sperasem să fie destul de simplu. Am crezut că, având numele lor și adresa vagă, am să pot cel puțin să cer informații de la vecini.

Robin râse, dar nu cu reproș.

— Orașul s-a schimbat radical în ultimii douăzeci de ani. Programul de construcții a fost intens și încă mai este. Scopul e ca nouăzeci și patru la sută din populație să locuiască în blocuri. M-am gândit că asta s-ar putea să se întâmple, dar nu dispera. O să ne mai plimbăm în împrejurimi ca să-ți arăt locurile, și o să ne gândim la următoarea mișcare.

Tiffany încerca să se gândească la ce-i spusese Robin. Plimbarea cu mașina prin cartierele locuite de populații diverse, atât de diferite, dar nu mai puțin impresionante, era fascinantă. Și totuși îi era greu să fie atentă la ce vedea. Gândurile sale rătăceau între dezamăgirea de a nu putea afla unde locuise mătușa Melanie și bărbatul de lângă ea. Strânsoarea lui când o trăgea spre el ca să-i arate vreo locuință era suficient de puternică ca să o facă să se topească de fericire. Nu se

sătura să-i privească profilul puternic și cutele vesele de la colțul ochilor, în loc să se uite la freamătul străzii din Rio.

Când se opriră și parcară mașina, iar Robin o conduse într-un magazin, Tiffany își revenise și era gata să discute ce urmau să facă. Robin alese pentru gustarea promisă un restaurant mic, dar drăguț, strălucitor, plin de flori și frumos decorat, și se așezase la o masă de două persoane.

Mâncarea era mult mai mult decât o gustare și Tiffany își dădu seama că i se făcuse din nou foame, în ciuda căldurii. În confortul restaurantului cu aer condiționat, nu-i fu greu să mănânce gustările delicioase. Când terminară de mâncat și începură să-și bea ceaiul verde ca să-și răcorească cerul gurii, Robin se întoarse la obiectul căutărilor ei.

— Ce-ți mai aduci aminte despre rudele astea adoptive? Știi cu ce se ocupa unchiul tău?

— Lucra cu siguranță în Rio, dar nu știu exact ce făcea, se gândi Tiffany. Părinții mei n-au prea vorbit despre ei când am crescut și cred că am uitat, deși am amintiri minunate despre viața de aici. Dar, vezi, încercă ea să explice, restul familiei n-a fost niciodată aici.

Pe frații mei nu-i interesa și părinții păreau să regrete perioada cât am stat departe de ei. Eram prea mică ca să întreb de toate astea când am plecat, acum șaisprezece ani, înapoi în State, dar când am descoperit scrisoarea aceea, mi-am dat seama că trebuie să aflu mai multe.

— Gândește-te bine, o sfătuie el. Amintește-ți de unde venea unchiul tău în fiecare zi, când stăteai aici. Trebuie să fi auzit vorbindu-se despre locul unde se ducea. La șapte-opt ani reții foarte ușor ce se petrece în jurul tău.

Fruntea lui Tiffany se încreți de supărare.

— Am încercat să mă gândesc așa. Am petrecut ore întregi chinându-mă, dar nu-mi amintesc mare lucru. Oh, parcă văd casa și grădina și-mi aduc aminte cum mă duceam să cumpăr mâncare de la magazine mici și de la tarabe, dar altceva nu.

— Nu te mai gândi atât de mult și poate că atunci totul o să-ți revină în minte. Robin râse, privind-o prietenos. Ea simți o bucurie neașteptată învăluind-o pentru că era atât de aproape de el. Și acum ce zici, facem și altceva după-amiază, asta? Ce zici, vizităm parcul Bandeira sau muzeul de artă, sau poate vrei să vezi crescătoriile de aligatori?

— Aligatori... începu Tiffany, când un strigăt înfiorător o întrerupse. În partea cealaltă a încăperii stăteau Esther Moore și același domn cu părul argintiu pe care Tiffany îl văzuse cu o zi înainte în holul hotelului *Arenas*.

— Roby! Pentru numele lui Dumnezeu, ce faci aici? întrebă Ester, apropiindu-se repede de ei. Era îmbrăcată cu o rochie de bumbac, violetă, care era croită cu o mare simplitate și arăta încântător.

— Credeam că ai întâlniri de afaceri toată ziua. Trebuia să fi participat la sesiunea de deschidere, din moment ce erai liber. De ce n-ai venit?

Robin se ridică și spuse leneș:

— Am preferat să nu vin. Acum dă-mi voie să te prezint...

— Ne-am mai întâlnit, îl întrerupse Esther. Expresia sa în timp ce-o măsura pe Tiffany din cap până-n picioare era disprețuitoare.

— Această persoană a dat peste mine și aproape m-a dat jos ieri la hotel!

Intenția ei de a o necăji era clară și Tiffany simți că se înroșește la o asemenea exagerare. De-abia o atinsese pe Esther Moore, dar acum ar fi vrut s-o fi culcat cu

adevărat la pământ!

— Nu știam că v-ați întâlnit, remarcă Robin, privind-o pe Tiffany întrebător, ceea ce o făcu să roșească și mai tare.

— Ne-am întâlnit e mult spus, mârâi Esther batjocoritoare. Cum spuneam, am fost lovită de această domnișoară... Se opri.

— Doyle, replică liniștită Tiffany stăpânindu-și cu greutate furia.

— Oricum, această domnișoară nu avea ce căuta acolo.

— Ei, ei, Esther, nu fii așa critică. Cel care o însoțea zâmbi, încercând să destindă atmosfera. Întinse mâna și Tiffany i-o luă, recunoscătoare.

— Sunt Jordan Meredith și sunt încântat să vă cunosc, domnișoară Doyle. Sunteți la Rio în vacanță?

— Lucrez, din păcate, dar mai profit de câteva zile în plus, îi spuse ea.

— Bine. Trebuie să-l puneți pe Redford să vă arate împrejurimile. E un ghid excelent și cunoaște foarte bine orașul.

— Oh, Robin e ocupat cel puțin și pentru săptămâna viitoare, interveni Esther. Trebuie să participe la conferință zilele astea și apoi mă ia la plantație, în Pirapora. Zâmbi triumfătoare spre Robin care privea întrebător.

— Am destule de făcut, spuse Tiffany calmă. Îmi place să mă plimb singură prin locuri necunoscute.

Esther se întorsese deja și începuse să vorbească din nou cu Robin fără să ia în seamă replica lui Tiffany. Meredith vorbea, dar Tiffany abia îl asculta pentru că era absorbită de conversația cu glas scăzut dintre Esther și Robin.

— Trebuia să fii la universitate în dimineața asta pentru deschidere, șoptea Esther tăios. A fost plicticos ca de obicei, dar era plin de lume și fiecare era la locul lui. Președintele a vorbit despre finanțe și bănci, dar după-masa asta o să fie mai bine. Vocea îi coborî, dar Tiffany auzise acele cuvinte și nu mai asculta.

Bănci. Asta era. Cu asta se ocupase unchiul Jack cu ani înainte. Era angajatul unei bănci din State. Își amintise acum și-și dădu seama, după expresia lui Meredith, că gândise cu voce tare.

— Vreți să găsiți o bancă să schimbați niște bani? o întrebă el. Băncile sunt închise acum, pentru că e deja trecut de două. Încercați la recepția hotelului. De obicei schimbă cecuri de călătorie și încasează și valută.

— Oh, vă mulțumesc, murmură Tiffany stingerită. Nu voiam să schimb bani, ci mă gândeam la băncile din Rio. Știți cum se numesc cele mai importante?

Sprâncenele argintii ale lui Meredith se încruntară o fracțiune de secundă.

— Depinde, dacă vă interesează cele naționale, patronate de stat sau de alte guverne, sau cele străine, cum ar fi *Invest Company, Manhattan Bank și Inter Bank*.

— Asta e! exclamă Tiffany fericită. *InterBank*. Mulțumesc, domnule Meredith.

— Nu știu pentru ce, dar dacă v-am ajutat în vreun fel, mă bucur că am fost de folos, îi zise el. Biroul principal se află pe bulevardul Guajara lângă birourile guvernamentale, în ceea ce era cartierul vechi al orașului. Acum, adăugă el, luînd-o de braț pe Esther, cred că ar trebui să-i lăsăm să-și termine masa în liniște.

— Am terminat de mâncat, spuse Robin. Făcu semn unui chelner. Plătesc și putem merge.

— Bine, murmură Esther răgușit. Îl luă de braț. Atunci poți să mă conduci înapoi la conferință. Acum știu că nu ai nici un fel de întâlniri de afaceri și nu-ți dau drumul. Poți să mă ții de mână în timpul sesiunii următoare.

Robin păru enervat un moment, apoi zâmbi indulgent spre figura surâzătoare îndreptată spre el.

— Aș fi bucuros să te însoțesc, Esther, dar o ajut pe Tiffany, pe domnișoara Doyle, să-și găsească un vechi prieten, și nu pot s-o abandonez.

— Bineînțeles că poți. Conferința e mai importantă. Nu te deranjează că vine cu mine și se întoarce la lucru? spuse ea tăios, fixând-o pe Tiffany cu o expresie rea.

Ridicând capul și uitându-se în ochii căprui ai lui Robin cu o expresie disprețuitoare, Tiffany declară:

— Munca este pe planul întâi, doamnă Moore. Domnul Redford a fost foarte amabil și nici nu mă gândesc să-i mai răpesc din timpul său prețios! Vă mulțumesc pentru masa excelentă, adaugă ea, luându-și geanta și, trecând pe lângă ei, se îndreptă spre ușă.

— Sper să ne mai întâlnim, mai spuse Jordan Meredith, când Tiffany trecu pe lângă el, aruncându-i un zâmbet scurt.

Ajunse în dreptul geamului și aruncă o privire înăuntru. Robin se aplecase spre Esther și zâmbea fericit.

Când ieși din restaurant, Tiffany simți un nod în gât. Se simțise atât de bine toată

dimineața în compania lui, dar pentru el nu fusese decât un mijloc de a evita plicticoasa sesiune de deschidere a conferinței. Ei bine, n-o să se mai lase ademenită de farmecul și de manierele lui elegante.

Trecu strada în strălucirea orbitoare a soarelui și văzu un autobuz oprindu-se în stație. În față era trecută destinația „Guajara”. Tiffany urcă, își luă bilet de la automat. Se așeză și începu să privească pe fereastră fără să vadă nimic, dorindu-și ca Esther să nu fi trecut pe lângă restaurant chiar în momentul acela. Doamna asta era numai bună ca să-i strice o masă perfectă!

Inter Bank fu ușor de observat când autobuzul coborî de pe șoseaua suspendată cu șase benzi de circulație și ajunse la un terminal de metrou. Tiffany se dădu jos și bucuria ei crescuse. Poate că o să-l găsească pe Jack Bremond lucrând încă aici și dacă era așa, putea foarte ușor, prin el, să ia legătura cu mătușa Melanie.

Trecând strada, Tiffany ajunse în fața importantei clădiri *Inter Bank*, dar, spre marea ei dezamăgire, era închis.

Întorcându-se supărată se trezi rătăcind pe o alee îngustă cu magazine mici și tarabe

de o parte și de alta. Negustori nerăbdători ofereau chilipiruri sau o implorau să intre să le vadă marfa. Era ca un balsam pentru inima ei rănită și dădu deoparte gândurile pentru Robin, începând să se distreze studiind produsele. Un magazin de bijuterii cu fildeș și jad, cu aur și argint, era foarte tentant. Târguindu-se, așa cum se obișnuise să facă și amintindu-și de Robin în São Paulo, la magazinul de antichități, își cumpără o brățară de fildeș împletită cu aur, într-o formă deosebită.

Satisfăcută și mai puțin tristă, porni spre strada principală și luă un taxi până la *Rosario*.

După ce străbătu înot de câteva ori piscina și se odihni sub un soare binefăcător, Tiffany făcu un duș și se îmbracă pentru seară. În supărarea ei, i se păruse că perspectiva de a mânca singură era foarte tentantă.

Tocmai ieșea din cameră, când sună telefonul. Surprinsă se întoarse să răspundă și îl auzi pe recepționar spunând:

— Domnișoară Doyle, este aici un domn care vă așteaptă. Coborâți repede?

— Da, vin acum, răspunse ea și auzi pocnetul din receptor când se închise telefonul. Cine putea s-o aștepte, se întreba?

Probabil că Ted ajunsese și-i dăduse de urmă.

Capitolul al patrulea

În graba ei de a vedea o figură familiară, Tiffany aproape că alergă la recepție, dar profilul întunecat și frumos al lui Ted nu era acolo. Surprinsă și dezamăgită, porni înapoi spre camera sa. În dreptul intrării la barul Bandeira, o siluetă ieși din umbră și o luă de braț.

— Îmi pare rău că ne-am despărțit la prânz, murmură Robin Redford rugător. Doream să petrec după-amiaza împreună cu tine.

Deși inima îi sări din loc la atingerea lui și respirația îi deveni mai rapidă când îl văzu, de o eleganță atât de simplă, cu pantaloni maro și o cămașă crem cu mâneci lungi

deschisă la gât, Tiffany reuși să-l întâmpine cu un răspuns rece.

— Ah, tu l-ai pus pe recepționar să mă caute? Credeam că e altcineva.

— Tipul cu care erai la São Paulo bănuiesc, replică Robin tăios, vocea sunându-i mânioasă.

Tiffany fu surprinsă de reacția lui și oarecum indignată, amintindu-și de purtarea „cavalerească” față de ea în după-masa aceea, și de primirea pe care i-o făcuse lui Esther Moore. Cu toate astea, vocea îi era mai caldă decât obicei când răspunse.

— Da, m-am gândit că Ted a ajuns la Rio și abia așteptam să petrec seara cu el.

Robin Redford încruntă ușor din sprâncenele blonde.

— Îmi pare rău că te dezamăgesc. Totuși, accepți în loc compania mea? Poate că nu sunt un înlocuitor prea bun, dar cred că e bine așa decât să mănânci singură.

Era atât de adevărat încât Tiffany nu avu nici un răspuns real și, oricum, nici nu-și dorea altceva decât să-și petreacă seara împreună cu Robin, deși nu avea de gând să i-o mărturisească.

— Sigur nu ai altă treabă? sugeră ea inocent. Sau poate doamna Moore este

ocupată și ești, din întâmplare, liber.

Era o remarcă mușcătoare și Tiffany își dădu seama de asta, imediat ce cuvintele fură pronunțate. De asemenea, se temea ca întrebarea să nu-i dezvăluie propria ei dezamăgire și posibilă gelozie. Văzu cum ochii lui Robert își pierdeau sclipirea mândră și un ușor amuzament îi juca în colțul gurii.

— Of, l-am convins pe Jordan Meredith să-i ofere ceva mai bun decât biata mea companie. Jordan e un băiat de treabă și o adoră pe Esther, așa că n-a fost nevoie să-i spun de două ori, adăugă el nepăsător. Haidem la bar să luăm câte un gin. E specialitatea casei, la urma urmelor. Ai băut vreunul aici, până acum?

— Nu, recunosc Tiffany. Nu prea obișnuiesc să intru în bar de una singură, așa că încă n-am intrat nici aici, deși ieri seară am observat spectacolul de pe coridor.

Robin o conduse la o masă și apoi se așezară amândoi în scaunele familiare din rafie. Un chelner veni repede, iar Robin comandă băuturile.

— Aici se dansează samba pentru turiști, explică el. Foarte multă lume preferă să stea în hotelurile noi din cealaltă parte a orașului și *Rosario* trebuie să ofere atracții speciale ca să

fie frecventat. E păcat, dar face parte din progres, bănuiesc.

Băuturile erau servite, puțin mai slabe decât cea pe care o savurau la plantație, dar delicioase.

— Asta e barul în care obișnuia să bea Dos Passos și ceilalți mari scriitori? întrebă ea, curioasă.

Robin ridică din umeri, zâmbind.

— Așa se spune. Aspectul nu s-a prea schimbat de-a lungul anilor. Totuși, barul din capătul holului se numește „Barul scriitorilor”. Oricum, cum te simți într-un loc în care au stat Hemingway, Williams, O'Neill, ca să citez numai câțiva? A avut vreo influență asupra eu-lui tău scriitoricesc?

— Nu prea sunt persoana care să aibă un eu, replică Tiffany, spirituală. Îmi place să mă gândesc la oamenii care au stat aici în trecut. Le-am citit numele pe ușile camerelor în care au dormit. E foarte impresionant.

— Stai într-una din ele?

— Nu, camera mea e mult mai departe. Tiffany bău din pahar și îl privi discret pe bărbatul de lângă ea. Avea un aer irezistibil de siguranță și putere, dar ea știa că asta se datora mai mult personalității lui decât farmecului cu care apărea în lume.

Simțindu-se privit, își termină paharul și îi acordă toată atenția.

— Vrei să iei cina aici sau la un local tipic brazilian unde băștinașii mănâncă în aer liber, la tejghele? Campus Club e chiar după colț. Ce preferi?

Tiffany se gândi că o plimbare pe stradă împreună cu el în aerul tropical parfumat ar fi fost minunată, dar gândul la Esther Moore făcu ca dorința ei să pară absurdă.

— Am luat masa aici aseară murmură ea. Și acest Campus Club pare interesant, dar probabil că Ted a ajuns la Rio și încearcă să mă găsească.

Robin se încruntă.

— Lasă-i mesaj la recepție. Acum știe că stai aici și nu la *Arenas*?

— Da. Am lăsat răspuns la *Arenas* când am ajuns aici. Le-am dat telefon, spuse Tiffany inocent, bucurându-se că el se enerva când auzea numele lui Ted. Probabil că nu era cu totul imun la atracția ei sau nu era destul de apropiat de Esther Moore.

— Atunci putem să plecăm și să uităm de el, zise Robin abrupt, ridicându-se în picioare.

Tiffany făcu la fel și-l urmă fericită ieșind din bar și din hotel. Îl luă de braț și încercă

să-și controleze bucuria și plăcerea provocate de contact în timp ce mergeau pe stradă.

Campus Club era o îngrămădeală de măsuțe și taburete în aer liber, înconjurând multe bucătărioare acoperite cu tejghele, unde mâncarea era preparată la comandă. Alături era un cerc complet acoperit, unde mâncarea se prepara de jur împrejur și clienții stăteau și mâncau din cartoane.

Robin o conduse spre una din mesele în aer liber, dând la o parte câțiva băieți care încercau să-i convingă să vină la tejgheaua lor.

— Omul ăsta gătește foarte bine, explică Robin în timp ce Tiffany se așeza de cealaltă parte a măsuței. Vin des aici pentru o masă rapidă, dar noi nu trebuie să ne grăbim. Putem sta cât vrem. Ce vrei să bei? Ți place berea?

Tiffany își scutură cărlionții negri.

— Nu prea, din păcate. Mi-ar place o băutură răcoritoare după ginul acela.

— Limonadă rece și o bere, comandă Robin unui ospătar care aștepta răbdător.

Ea se uita la bărbatul care se apleca spre niște focuri mici aprinse direct pe pământ, deasupra cărora erau așezate frigărui lungi garnisite cu bucăți de ananas, pe care bucătarii le ungeau și le întorceau preocupati.

— Miroase delicios, murmură Tiffany aprobator. Este o specialitate tradițională?

— Da. O mâncare braziliană adevărată. Poți să iei vită, pui sau miel. Am să comand din fiecare. Ți-e foame?

Când ea făcu semn că da, el zâmbi.

— Așa îmi placi, fetițo! Apreciez un apetit sănătos.

Când fură serviți, Tiffany găsi pur și simplu delicioase bucățelele de carne fierbinte înșirate pe frigărui, ca un chebab uriaș, prăjit în ulei de alune cu sos de ardei iute. Mai mânâncă și o farfurie mare plină cu un amestec de tăiței și legume cu o bucată mică de carne, pe care o împărțiră între ei. Era intim și plăcut să mânânce împreună în atmosfera romantică a nopții tropicale.

Când terminară de mâncat și-și sorbeau încet ultima băutură, Robin atinse mâna lui Tiffany, acolo unde era, pe masă. Degetele lui erau calde și liniștitoare și totuși Tiffany fu străbătută de un tremur. Uitându-se în ochii lui, spera ca el să nu-și dea seama cât îl găsea de atrăgător, dar luminile tejghelelor aruncau doar o licărire slabă. Figura lui era de nepătruns în semiîntuneric.

Robin părea că vrea să prelungească vraja serii la fel de mult ca Tiffany. O conduse

pe o stradă pustie căreia numai luminile trecătoare ale mașinilor îi tulburau liniștea. Meraseră de-a lungul unei vitrine, închisă pe timpul nopții, dar era amuzant să te uiți pe geam și Tiffany se distra spunând ce și-ar cumpăra dacă ar avea bani. Când trecură pe lângă o bancă, Robin începu deodată să vorbească despre căutările ei.

— Jordan Meredith a spus după ce ai plecat că te interesa o bancă, murmură el. Ți-ai amintit unde lucra unchiul tău?

— Da, mi-am amintit. Tiffany ezitase să strice seara vorbind despre cercetările ei, dar Robin încercase s-o ajute în dimineața aceea și era, firesc, curios. Mi-am adus aminte că se ducea la o bancă în fiecare zi când am auzit-o pe prietena ta spunând ceva despre bănci. Mi-a venit deodată în minte.

— Ți-am spus eu, zise Robin. Dar care din ele? Sunt atât de multe.

— După câte îmi amintesc, este vorba despre *Inter Bank*. Sunt aproape sigură că asta era. Am de gând să încerc să aflu mâine, dacă cineva de acolo va binevoi să-mi spună.

— Un mister lămurit, fu de acord Robin. Jack Bremond, parcă ai spus că așa îl chema, nu-i așa? Crezi că s-ar putea să mai lucreze acolo?

— Posibil. Sper din tot sufletul. Poate mâine seară pe vremea asta am să știu.

— Trebuie să-mi spui când afli. Numele de Bremond mi se pare cunoscut. S-ar putea să fi întâlnit aici pe cineva cu numele ăsta. Acum, că am ajuns la hotel, ce-ai zice de o petrecere nocturnă?

— Grozav, aprobă Tiffany entuziasmată, când el îi luă brațul. Apoi, când intră în hol, exclamă fără să vrea:

— Oh, Doamne!

Esther se ridică de pe un fotoliu în care se întinsese.

— Iată-te! Din nou cu domnișoara Doyle, spuse ea acuzator.

— Unde-i Jordan? o întrerupse Robin.

— A avut o indigestie și s-a dus la culcare, spuse ea acru. Mi-am adus aminte că aveai o întâlnire de afaceri la *Rosario*, așa că am venit să văd dacă ai terminat. Văd că da, adăugă ea malițios. O măsură pe Tiffany cu dispreț din cap până-n picioare. Unde-ai fost?

Tiffany voia să strige: „Vezi-ți de treaba ta!”, dar Robin spuse, destul de liniștit:

— La Campus Club.

— În locul ăla! De ce oare? De ce nu unde-ți place ție, Roby dragă? Îi luă hotărâtă brațul liber și el fu obligat să-i dea drumul lui

Tiffany. Numai țărani mănâncă acolo. Atât poate să-și permită domnișoara Doyle?

Înainte ca Tiffany să poată răspunde la asemenea jignire, o altă voce răsună în spatele ei.

— Deci aici erai, Tiffany Doyle. Frumos e să mă lași la *Arenas*?

Ted stătea în dreptul ușii și zâmbetul de pe fața lui o făcu pe Tiffany să se simtă mai puțin rănită de felul în care Robin o abandonase pentru Esther. Fără să se gândească la impresia pe care o făcea, dar căutând o revanșă pentru mândria sa rănită, Tiffany alergă la el, încolăcindu-și brațele în jurul lui.

— Oh, Ted, ce bine-mi pare că te văd!

— Ei, asta-i cea mai bună primire care mi s-a făcut de câțiva ani încoace, murmură el, plăcut surprins. O strânse în brațe și-i ridică în aer trupul mic. Poate c-ar trebui să mă mut și eu la *Rosario*. S-ar putea să ne distrăm bine zilele astea.

— Nu ne prezinți? se auzi vocea hotărâtă a lui Esther și Tiffany se întoarse brusc. Făcu prezentările și observă ochii lui Ted scânteind la vederea încântătoarei Esther, iar privirea mângâindu-i formele și picioarele frumoase care ieșeau de sub rochia albă.

— Încântat de cunoștință, doamnă Moore, șopti el fericit. Îl cântări din priviri pe Robin și apoi se uită repede la Tiffany înainte de a da din cap și de a întinde mâna către celălalt.

— Ted Brunton, mi se pare că v-am văzut în São Paulo. Și dumneavoastră admirați privesc?

— Da, dar numai ca turist, nu lucrând, așa cum făceați dumneavoastră. Acolo am întâlnit-o pe domnișoara Doyle, adăugă Robin, politico. Oh, bineînțeles că folosim numele mic, comentă el.

— Eu sunt Ted și ea e Tiffany. Nu pot să mă adresez unei doamne atât de fermecătoare decât cu Esther. Un nume superb pentru o femeie superbă. Admirația sa o făcu pe Esther să zâmbească și-i întinse grațios mâna.

— Vino să bei ceva cu noi, Ted, spuse ea alintându-se. Tocmai mergeam să ne distrăm când ai venit. Vino și spune-ne ce ai făcut. De unde-ai apărut?

— Tocmai am ajuns de la Brasilia unde am făcut fotografii pentru lansarea unei reviste de modă, explică el luând mâna care-i era întinsă.

Cum Esther era încă agățată de cealaltă mână a lui Robin, Tiffany se simți imediat

lăsată pe dinafară. Nu era mirată că Ted fusese atras de o frumusețe ca Esther, pentru că era exact genul lui, dar al doilea abandon în atât de puțin timp distrusese în ea siguranța și echilibrul pe care și le clădise.

Cu cât curaj putu să-și adune, reuși să spună:

— Am să vă lipsesc de prezența mea. Sunt obosită și vreau să mă culc. Mulțumesc pentru tot, domnule Redford. Ne vedem mâine dimineată, Ted, sau sună-mă dacă ești ocupat. Sunt în camera 101.

Făcu din mână și plecă repede spre camera sa, care era în direcția opusă barului. Văzu, în secunda aceea, plictiseala rece de pe figura lui Robin și știu că el n-o s-o ierte pentru că fusese atât de formală. Când dădu colțul și îi pierdu din vedere, regretă impulsul care o făcuse să fugă. Ar fi trebuit cel puțin să stea și să-i reziste lui Esther Moore din momentul în care o întâlnise, dar îi venea foarte greu.

Întorcându-se în siguranța camerei sale, își aruncă geanta pe pat și-i dădură lacrimile.

De ce nu o oprișe Robin sau măcar nu încercase s-o convingă să rămână cu ei? Într-adevăr, n-o folosea decât ca să-și umple timpul liber. Aparent avusese o întâlnire de

afaceri la *Rosario* și probabil se hotărâse s-o sune după ce se terminase, știind că ea stătea acolo.

Comentariul lui Esther despre mâncarea ieftină de la Campus Club stricase ceea ce părea să fi fost o seară magică, scoțând la iveală faptul că, probabil, Robin nu voise s-o ducă la un restaurant elegant sau să cheltuiască prea mulți bani cu ea. Era furioasă pe nebunia ei de a-l urma cu atâta ușurință. Nu mai voise să cadă atât de ușor în capcana farmecului său simplu, dar el nu avusese decât să sugereze ceva și ea acceptase. Era o fraieră caraghioasă și merita să fie atât de deprimată.

Mai târziu, după ce-și reveni de pe urma celor întâmplute, stând nemișcată în pat, se gândi cât de interesat fusese Robin de dorința ei de a-l găsi pe Jack Bremond. Pomenise chiar ceva cum că ar cunoaște o persoană cu aceleași nume. Îl cunoscuse el însuși pe Jack Bremond și de aceea o ajută în căutările ei? Și totuși, când o condusesse dimineață cu mașina nu avea de unde să cunoască numele celui pe care ea îl căuta. Și atunci de ce se mai deranjase să mergă cu ea, la urma urmelor? Spera să fi fost din cauză că o găsea atrăgătoare, cum îl vedea și ea, dar purtarea lui ulterioară infirma acest lucru.

Cu cât se gândea mai mult la întâmplările de peste zi, cu atât se întrista mai tare, mai ales pentru că-și dădea seama că era mai mult decât pe jumătate îndrăgostită de acest bărbat, pe când el părea c-o folosește doar ca s-o facă geloasă pe Esther.

A doua zi dimineată se trezi devreme, după o noapte albă. Hotărându-se să se scoale și să ia micul dejun repede, în caz că Robin ar fi venit la hotel așa cum făcuse în ziua precedentă, Tiffany sări jos din pat.

Făcu un duș și se îmbracă într-o fustă albastră-turcoaz, foarte elegantă și o bluză deschisă asortată, cu mâneci scurte. Ținuta era practică, dar nu încântătoare, deși arăta seducătoare, într-un fel copilăros. Inocența bărbiei ei tinerești, ascuțite, și ochii negri sub cârlionții ciufulți, contrastau puternic cu sânii ei mari și talia perfectă, subliniată de îmbrăcăminte.

Se întorsese în cameră pe la opt. Robin nu venise înainte de nouă ziua trecută și ea se gândi că era mai sigur să încerce să termine articolele pe care era plătită să le scrie. Fu repede absorbită de muncă și se simți recunoscătoare. Avea cel puțin două ore înainte de a se duce la bancă pentru a-și continua cercetările și nu avea nici un chef să

le petreacă gândindu-se la cele două zile dinainte.

Telefonul de alături sună la nouă și un sfert. Tiffany sări ca arsă când îl auzi și inima-i bătu cu putere. Eră oare Robin? Vroia să-și ceară scuze pentru că întrerupsese seara atât de brusc? Era puțin probabil și nu avea de loc de gând să vorbească cu el și să-și tubure liniștea și rațiunea. Lăsă telefonul să sune, sperând că cel care o căuta va crede că părăsise deja hotelul. Putea fi Ted, bineînțeles, dar acest gând era deprimant și se așeză hotărâtă ca să-și termine treaba.

Articolele odată finisate, Tiffany își luă poșeta, un carnet și un stilou. Încuie ușa și se îndreptă spre ieșirea laterală de lângă bar și grădina micuță și ieși pe o porțiță închisă în timpul nopții. Avea de gând să meargă pe jos până pe bulevardul Guajara din moment ce nu era prea departe și era imposibil să parchezi mașina acolo. Soarele și fețele vesele pe care le întâlni o binedispuseră. Era aproape fericită când ajunse în dreptul băncii și intra.

Directorul care se ocupa de filială era amabil și cuternitor. Căută în dosare și-i spuse că un anume Jack Bremond lucrase acolo timp de douăzeci și cinci de ani și ieșise la pensie cu doi ani înainte, când împlinise șaiszeci de

ani.

— Mai locuiește în Rio? întrebă Tiffany nerăbdătoare. Managerul era tânăr și voia s-o ajute pe fata aceea drăguță, dar trebuia să se gândească la securitatea băncii și la încrederea personalului.

— Cred că da, murmură el prudent. De ce vreți să știți? Vă supărați dacă vă rog să-mi spuneți? Dacă vreți să scrieți vreun articol, sau așa ceva, mă tem că nu mai pot divulga nici o informație înainte de a-i cere permisiunea domnului Bremond.

— Oh, nu vreau să scriu nimic despre el, explică repede Tiffany. Informațiile sunt de ordin personal. Am stat câțiva ani cu domnul Bremond și cu soția sa aici, în Rio, acum câțva timp și vreau doar să-i găsesc din nou, atât.

— Înțeleg. Directorul bătu cu stiloul în birou și deveni precaut.

— Ați spus că-i puteți cere permisiunea să divulgați informații confidențiale, cum ar fi adresa lui. Asta înseamnă că puteți lua cu ușurință legătura cu el? Și că locuiește încă aici, acum, când este la pensie?

Directorul zâmbi.

— Sunteți încăpățânată și insistentă, domnișoară Doyle. Aș vrea să vă ajut și admit că domnul Bremond mai are încă un mic

apartament în Rio, dar a cumpărat și o parte dintr-o plantație. Asta e tot ce pot să spun.

— Nu-mi puteți spune adresa? se rugă Tiffany, plină de speranță. Nu sunt o rudă săracă sau ceva de genul ăsta. Vreau doar să-l văd pe el și pe soția lui pentru că au fost foarte buni cu mine și am pierdut legătura cu ei cu mai mulți ani în urmă.

— Vă înțeleg și aș vrea să vă ajut cu mai mult, dar banca nu se ocupă cu discuții despre prezentul sau trecutul angajaților și nici nu le divulgă adresele. Pot doar să vă spun că are un apartament într-un cartier rezidențial la nord de Calea Orhideelor, nu departe de Grădina Botanică. Nu îndrăznesc să vă spun mai mult decât atât.

Tiffany își dădea seama de situația lui și o respectă. Acum măcar avea ceva după care să se ghideze și nu puteau fi atât de mulți Bremond în cartea de telefon, dacă urmărirea zona care-i fusese indicată.

Își arată recunoștința printr-un zâmbet și fu recompensată când el murmură în timp ce o conducea:

— Succes. Nu cred că o să căutați prea mult. Apropo, inițialele lui sunt J.S.Bremond, ajută cu ceva?

Tiffany îi strânse mâna și părăsi banca.

cu buna dispoziție aproape revenită. Făcea progrese și fără ajutorul vreunui american important, care nu făcea decât să-și piardă timpul până când apărea prietena lui! Știa că era o apreciere nedreaptă la adresa lui Robin Redford, dar inima ei era rănită. Voia să gândească cu răutate despre el, pentru că o preferase pe Esther Moore în locul ei. Nu era rezonabilă și era furioasă că nu putea să accepte prietenia plăcută pe care el i-o oferise. Era absurd să vrea mai mult de la el din moment ce era evident imposibil. Îl întâlnise de numai două zile și știa atât de puțin despre el, încât era o nebunie să se poarte ca o școlăriță la prima ei dragoste.

În timp ce se îndrepta spre hotel, Tiffany se gândi că se va lăsa probabil, din nou fermecată de el, dacă l-ar întâlni. Era absurd, dar nu se mai simțise niciodată atât de neajutorată și de slabă în fața unui bărbat. Ochii lui căprui și cutele vesele de pe fața lui înaltă nu încetau să-i reapară în fața ochilor, în ciuda hotărârii sale de a fi rațională și de a încerca să-l uite. La urma urmei, nu mai avea decât câteva zile de stat aici și nu avea să-l mai vadă niciodată după ce pleca în State.

Merse de-a lungul coridorului, spre camera sa, gândindu-se încă la Robin, dar

odată pătrunsă în răcoarea aerului condiționat, oftă și încercă să se adune. Să încerce imposibilul era fără rost și luă o hartă a orașului de pe măsuta pentru servit cafeaua ca să vadă unde se găsea exact Grădina Botanică.

O bătaie în ușă răsăună în liniștea dimineții. Gândindu-se că era una din cameriste cu prosoape sau săpun, Tiffany răspunse fără să-și ridice ochii de pe hartă.

— Pot să intru puțin?

Tiffany fu trezită brusc din visarea sa de o voce bărbătească și se trezi uitându-se la figura pe care o visase cu câteva secunde înainte.

— Ăăă... da, cred că d-da, șopti ea, complet zăpăcită. Ce vrei?

— Doar să vorbim, îi spuse Robin ferm. Intră în anticameră și închise ușa. Apoi se opri privind-o, cu un aer serios și puțin supărat.

— M-ai sunat în cameră mai devreme? își dădu drumul Tiffany fără să gândească.

Robin se încruntă și se îndreptă spre clanță.

— Da te-am sunat. Deci erai în cameră și n-ai vrut să răspunzi. Așa e?

Acuzația lui o făcu pe Tiffany să se simtă nespus de vinovată și roși. Apoi își ridică cu dispreț bărbia mică.

— Eram ocupată cu articolele mele, îi spuse ea. Nu voiam să fiu deranjată. Oricum, credeam că era Ted.

Această adăugire naivă îl făcu să-și încrețească buzele, dar el părea grav și răspunse:

— Era vreo diferență dacă ai fi știut că eram eu?

Tiffany clătină prompt din cap.

— Ți-am spus, nu voiam să fiu deranjată.

— Credeam că fugi iarăși. De ce fugi așa de des? întrebă el cu real interes.

— Eu? Să fug? E ridicol!

— Nu, nu e. Ai fugit de mine în São Paulo, apoi în restaurant ieri, la prânz, și aseară la fel. De ce?

— Ți-am spus. Eram obosită aseară. Tiffany se juca distrată cu marginea fustei și spera din tot sufletul ca el să nu-i mai pună întrebări încuietore. Aproape credea că el o să înceapă să vorbească despre cercetările ei în legătură cu Jack Bremond! Orice ar fi fost mai bine decât să se amestece în motivele ei, așa cum făcea acum. Nu putea să-i spună de ce plecase în goană de fiecare dată, pentru că n-ar fi recunoscut niciodată că ținea la el și nu putea să suporte ca Esther să-l țină de braț într-un fel atât de posesiv, de intim și asta spre

plăcerea lui evidentă.

— Atunci poate că fugeai de Ted ieri seară, admise Robin, ridicând o sprânceană. E posibil?

— Posibil, dar nu adevărat, replică ea dus. Îl cunosc prea bine pe Ted ca să fug de el. De ce-aș fi făcut-o?

Robin ridică din umerii săi lați. Purta o cămașă ușoară, albastră, de bumbac și pantaloni crem, cu bretele. Părea destins, dar privirea îi era precaută.

— Ce motiv ai fi avut să fugi de mine? Și totuși ai făcut-o în ultimele ocazii.

Brusc, străbătu camera și o prinse de umeri cu degetele. Căldura îi penetra trupul chiar și prin tricou și era zguduită de apropierea lui.

— Credeam că ne înțelegem atât de bine, murmură el încet, uitându-se în ochii ei cu o lumină ciudată în priviri. Puteam să ne fi cunoscut de câțiva ani și nu de câteva zile și am simțit că puteam străbate zidul cu care te înconjurasei. Acum suntem din nou străini. De ce?

Tiffany vru să spună că era din cauza lui Esther Moore, dar mândria și un fel de al șaselea simț o opri. El n-ar fi vorbit despre prietena lui și ceea ce spusese era într-un fel

adevărat. El îi oferise prietenia, pe care ea o amplificase. Cu toate astea, îi venea greu să gândească rațional când o ținea astfel. Ar fi vrut ca el s-o sărute în loc să vorbească.

Sentimentele i se putea probabil citi în ochi, pentru că el își aplecă capul și buzele sale îi atinseră ușor fruntea, într-un gest de prietenie, făcând-o să vrea mai mult și să se simtă nesatisfăcută. O bătu cu palma peste obraz, într-o mângâiere delicată și senzuală, apoi lăsă mâinile să-i cadă și se îndepărtă din nou.

Revenindu-și cu greu, Tiffany se agăță de ruinele mândriei ei.

— Ai fost foarte bun cu mine și-ți mulțumesc, îi spuse ea cu grijă. Mi-au făcut plăcere mesele noastre de ieri, dar aseară pur și simplu m-am simțit obosită.

— Spune-mi adevărul, insistă el. Aseară te-ai supărat abia după ce prietenul tău Ted Brunton și-a arătat admirația față de Esther. Nu asta te-a tulburat?

Tiffany îl privi uluită. Deci asta credea el. Înțelesese greșit, dar măcar o cruxă să-i mai spună adevărul.

— Ei bine, pot să înțeleg că oricine o admiră pentru că e atât de frumoasă, dar când Ted, ca și tine, a căzut sub vraja ei, cred că

m-am săturat, recunosc Tiffany. Era adevărul și el putea să înțeleagă ce vroia. Dacă el credea că ea ținea la Ted, putea s-o facă în continuare, din moment ce-i ascundea propriile sentimente și părea destul de plauzibil.

Robin părea că gândește așa, pentru că spuse:

— De când îl cunoști? Sunteți în prima deplasare împreună?

— Nu. Am lucrat la mai multe proiecte cu el. E un fotograf strălucit. Unul din cei mai buni.

— Am văzut câte ceva, spuse Robin surprinzând-o. Dar dacă-l vrei, trebuie să te ții de el și să-i atragi atenția. Tensiunea din degetele lui subțiri și închise la culoare, care strângeau tocul ușii, îi albi articulațiile. Ce reprezintă el pentru tine? întrebă el.

— Nu te privește, răspunse tăios Tiffany. Se simțea enervată de acea scenă emoțională. Întrebările și interesul lui puteau să descopere curând adevărul, și n-ar fi putut să îndure asemenea umilință. Era destul de prostesc să te îndrăgostești de un om aproape la prima întâlnire, dar era și mai rău să recunoști această nebunie.

— Nu vreau s-o spun, dar mă tem că vei

fi rănită. Pare foarte îndrăgostit de Esther. Am mai văzut semnele înainte. Mănâncă bărbații chipeși la micul dejun!

— Chiar și pe tine? vorbi Tiffany vulgar.

Robin surâse pentru prima dată de când intrase în cameră.

— Nu. Nu pe mine. O cunosc de ceva timp pe Esther și relația noastră e prea puternică ca să mai fie afectată de ce spune sau face ea. Ne înțelegem unul pe celălalt, dar nu poate să se abțină să-și mai atârne câteva scalpuri bărbătești la cingătoare, doar așa, de plăcere. Cred că Ted va fi o pradă ușoară. Sunt din același aluat, într-un fel.

— Tu ar trebui să știi.

— Da, ar trebui, mârâi el sălbatic, desprinzându-se din nou de perete și uitându-se la ea cu o furie neputincioasă. Încerc să te avertizez că trebuie să te trezești dacă nu vrei să suferi. O cunosc pe Esther și, în multe privințe, ai mult mai mult să-i oferi lui Ted al tău decât ea.

— Asta nu poți să știi, se retrase Tiffany. Și nu e Ted al meu. Ideea că acest om voia s-o pună să o înfrunte pe Esther, fără îndoială ca s-o oprească pe blondă să flirteze cu Ted și s-o aducă înapoi la el, era într-adevăr dureroasă. Tiffany simți o durere fizică. Uite,

ai fost foarte amabil. Apreciez ce mi-ai spus, dar nu-i treaba mea. Nu mă privește doamna Moore, iar Ted întotdeauna flirtează. E natura lui. Domnule Redford...

— Robin.

— Robin. Nu-ți mai bate capul cu mine, mă descurc și singură.

— Oare? Poate că da, dacă ai înceta să te lupți și să fugi de orice bărbat pe care-l întâlnești. Anunță-mă când ai să-ți slăbești garda puțin și s-ar putea să încerc să mă apropiu din nou. Deschise ușa și căldura și razele soarelui năvăliră înăuntru. Că veni vorba, ai aflat ceva la bancă?

— Da, puțin. Dar de unde știi c-am fost acolo?

— Oh, am știut c-o să treci pe acolo dimineața asta așa că m-am plimbat pe bulevardul Guajara și te-am văzut intrând și apoi ieșind.

— M-ai urmărit până acolo?

El zâmbi batjocoritor.

— A fost o plăcere să merg în spatele unei figuri atât de drăguțe, mai ales că nu-și dă seama de privirile admirative care i se adresează. Ești anormal de modestă, Tiffany. Când o să-ți treacă furia pe mine, poți să mă găsești în grădină să bem ceva. Și, cu un semn

din mână, închise ușa și dispăru.

Capitolul al cincilea

Scurta întâlnire o tulburase pe Tiffany mai mult decât ar fi vrut ea să recunoască. Prezența lui Robin în camera ei fusese episodul final care să-i arate profunzimea propriilor ei sentimente. Știa acum că se îndrăgostise de el în câteva zile. Nu era numai trupul său îngrijit, athletic și trăsăturile lui aspre, ci și bunătatea lui. Îi fusese de ajutor încă de la început și el avusese dreptate să spună că se luptase cu el, fiind nepoliticoasă și dificilă în întâlnirile lor. El insistase venind la ea acum și vrând s-o ajute cu un sfat. Era clar că încerca s-o cruțe de umilințele la care-ar fi fost expusă dacă Ted s-ar fi îndrăgostit de Esther, așa cum era forțat s-o facă. Dar,

bineînțeles, ceea ce Robin nu știa, era că interesul său pentru Esther o rănisese pe Tiffany și nu implicarea posibilă a lui Ted!

Tiffany petrecu câteva minute încercând să se hotărască dacă să iasă sau nu și să primească băutura pe care el i-o oferise. Știa că ar fi fost stupid să stea îmbufnată în cameră și, cu un curaj neașteptat, hotărî să-l întâlnească și să încerce să fie prietenoasă, dacă nu altfel.

Aerul cald o izbi când părăsi încăperea. Piscina era tentantă și aproape goală, deși câțiva oaspeți erau întinși pe șezlonguri, la soare. Trecând pe lângă ei, Tiffany își făgădui o baie după-amiază, înainte de a continua căutarea lui Bremond.

Robin Redford stătea la o masă lângă un vas de piatră plin cu ghivece de orhidee și verdeată. Un chelner tocmai puneă băuturile pe masă, dar el nu o făcu pe Tiffany să ezite. Robin nu era singur. Ted și Esther erau și ei la masă și toți trei râdeau și discutau. Pentru un moment rămase neobservată și avea posibilitatea să se retragă, dar cuvintele lui Robin despre fuga ei îi erau prea proaspete în minte ca să facă altceva decât să se ducă să se așeze lângă ei.

— Salut la toată lumea! strigă ea sonor

trăgându-și un al patrulea scaun și așezându-se înaintea ca hotărârea s-o părăsească. Ați abandonat lucrul pentru azi?

Esther o privi încruntându-se, dar Ted zâmbi destul de vesel. Robin îi făcu conspirativ cu ochiul și ea știu că el își dă seama de efortul pe care îl făcuse.

— Nu prea am ce face, Tiffany, doar dacă nu cumva ai găsit niște fabrici pentru mine sau vrei niște vederi din port, îi spuse Ted. Cum nu mi-ai zis încă, mi-am luat dimineața liberă.

— Oh, am să te țin ocupat după-amiază, atunci. Nu pot să te las să lenevești, editorului nu i-ar plăcea!

— Fotografii ale fabricilor sau portului? se miră Robin. Pare cam ciudat pentru o lansare de colecție.

— Am terminat cu aceea, îi spuse Ted. Acestea sunt pentru alte articole, mult mai selecte. Tot ce-a scris Tiffany despre...

— Nu-i plictisi cu munca mea, Ted, îl întrerupse repede Tiffany, sperând ca Robin să nu-l pună să continue. Pentru prima dată îi fu recunoscătoare înfumuratei Esther căreia îi dispăcea să fie ignorată în favoarea lui Tiffany, chiar și pentru moment.

— Nu, să nu mai vorbim deloc despre

muncă, le porunci Esther. Am o dimineată liberă, Ted la fel, și cred că Robin a cam tras chiulul de când a ajuns la Rio.

— Ei, cine n-ar face-o într-o companie atât de fermecătoare, replică Robin, zâmbindu-le ambelor fete, dar Tiffany observă expresia lui îngândurată când făcu semn ospătarului să-i aducă și ei ceva de băut.

Conversația deveni apoi generală, deși Tiffany rămase în umbră și Esther era fericită că atrăgea atenția celor doi bărbați care arătau atât de bine. Vorbea spiritual și făcea glume despre conferință, făcându-i pe toți să râdă.

Tiffany ar fi vrut să aibă măcar pe jumătate încrederea în sine și echilibrul celeilalte, pentru că înțelesese din discuție că Esther participa la conferință ca observator în scopul de a scrie apoi articole despre ce se discuta. Tiffany se întreba cum reușise să facă pe un editor să-i deconteze cheltuielile pentru o propunere atât de vagă și pe urmă se gândi că, având frumusețea și puterea de convingere a lui Esther Moore, nici nu era prea greu de imaginat.

— Trebuie să mă întorc la conferință în după-amiaza aceasta ca să-l ascult pe unul din cei mai importanți vorbitori, în ce mă privește, le spuse Esther tuturor, privindu-l pe Robin cu

un zâmbet triumfător. Mă iei cu tine, nu-i așa, Roby dragă?

— Din moment ce trebuie să vorbesc și sper că la mine te refereai ca la un vorbitor important, bineînțeles că te iau, îi zise Robin vesel. Aruncă o privire scurtă la figura imobilă a lui Tiffany. Dar trebuie să ne întâlnim cu toții în seara asta pentru cină. Ar fi distractiv.

Esther se încruntă.

— Nu sunt prea sigură de numărul de patru, Roby.

— Prostii, îi spuse Robin hotărât. Insist să veniți cu toții să luați cina cu mine. Ție îți convine, Ted?

— Da, răspunse Ted, dar nu păru atât de entuziasmat. În regulă. Unde ne întâlnim dacă voi sunteți ocupați toată după-amiaza cu conferința aia nenorocită?

— Cum, la *Arenas*, dragă, unde altundeva? murmură Esther fericită. Tiffany poate să ia un autobuz sau un taxi, adăugă ea nepăsătoare.

— Am s-o iau eu pe Tiffany, zise Robin.

— Oh, nu, dragă. Trebuie să faci un ocol din moment ce și tu stai tot la *Arenas*. Poate să ne găsească acolo. Nu-i greu, nu-i așa? se întoarse Esther spre Tiffany zâmbind, dar nu era nici urmă de umor în ochii ei.

— Am mașină și pot să conduc destul de ușor, spuse Tiffany cu un calm de invidiat. Nu trebuie să vă faceți griji pentru mine.

— Asta puteam să le spun și eu, interveni Ted fără să se gândească. Întotdeauna ai fost încrezută și n-ai încurajat niciodată un bărbat.

— La ce oră trebuie să ajung? continuă Tiffany ignorându-l pe Ted, deși îi venea să-l pocnească pentru lipsa lui de tact.

— Pe la opt, sugeră Robin. Îți convine, Esther?

— E bine. Zâmbi celor doi bărbați. Abia aștept. Acum trebuie să mă fac frumoasă pentru sesiunea de după-amiază. Cine știe câtă lume importantă o să cunosc astăzi, în afară de tine, dragule, ca vorbitor. Îi aruncă o privire încrezătoare lui Robin care zâmbea tolerant. Acum, Tiffany dragă, pot să folosesc camera ta pentru câteva minute? Urăsc băile de hotel și bănuiesc că ai o cameră pe aproape, nu-i așa?

— Da, chiar dincolo de grădini. Vino încoace!

Tiffany deschise ușa și o conduse pe Esther în interiorul răcoros, puțin întunecat, după care se așeză într-un fotoliu, în timp ce Esther păsea în dormitor.

Câteva minute mai târziu, frumoasa se întoarce din nou aranjată fără greșală, deși Tiffany n-ar fi crezut că ar mai fi avut prea mult de făcut cu înfățișarea ei deja perfectă.

Tiffany se ridică, dar Esther îi face semn să rămână unde este și se trânti în celălalt fotoliu.

— Doar un moment. Mă gândeam să vorbim puțin despre Roby. Văd că-l găsești atrăgător, așa cum îl găsește orice femeie, dar nu e bărbatul potrivit pentru tine.

— Mi-am dat seama de asta, replică Tiffany înăbușit. A fost draguț cu mine și m-a ajutat când am venit aici, asta-i tot.

— Ce bine că gândești așa, pentru că bunătatea e problema lui. Nu poate niciodată rezista să nu ajute pe cineva, mai ales când acel cineva pare slab, așa cum ai fost tu în ultimele zile. Esther o fixă pe Tiffany. Roby o să facă tot ce poate ca să te ajute dacă crede că ai nevoie, dar nu vreau să-l văd prins.

— Nu văd în ce măsură e treaba ta, aruncă Tiffany spirituală. Nu pentru că aș mai vrea să-i cer ajutorul...

— El și cu mine ne cunoaștem de ani de zile, murmură Esther. Nu țin decât la bunăstarea lui. Nu e numai un expert în cultura de cacao, să știi. Are o proprietate și o fermă

experimentală în Florida. E bogat datorită muncii lui și n-am de gând să las o fetiță caraghioasă să-și bată joc de el!

— Ar fi cam greu.

— Foarte adevărat. Esther era toată numai lapte și miere. Oricum, m-am gândit să te avertizez și să-ți cruț efoturile. Se ridică în picioare și-și netezi părul cu un gest automat. Ei, trebuie să plec, altfel o să se-ntrebe ce s-a întâmplat. Nu uita ce ți-am spus, te rog!

— Cred c-am înțeles foarte bine ce-ai spus, șuieră Tiffany, păstrându-și cu greu cumpătul. Esther se purtase ca într-un film de mâna a doua. Tiffany nici nu știa dacă să plângă sau să râdă!

Ca să uite discuția pe care-o avusese, Tiffany își puse repede un costum de baie, îmbracă pe deasupra un halat și luă un prosop. O baie ar fi calmat-o și i-ar fi potolit furia; deprimarea care e gata să iasă la suprafață poate fi alungată prin activitate intensă.

Fugi din cameră spre piscină și se opri nervoasă când se auzi strigată. Ted era încă în grădină, deși ceilalți doi pleaseră. Mânca dintr-un sandviș uriaș și-i făcea din mână.

— De ce nu iei și tu un sandviș? întrebă Ted trist. Am fost amândoi trași pe sfoară, mi

se pare, și urâsc să mănânc de unul singur.

— Nu mi-e foame, îi spuse repede Tiffany. Mi-e cald și mă duc să fac o baie.

— N-o să-l prinzi în felul ăsta, să știi, îi zise Ted prietenos. N-are nici un rost să mori de foame pentru că mă îndoiesc că Robin al tău ar observa.

— Nu e Robin al meu și nu mor de foame. Tiffany era supărată și adăugă tăios: Robin îi aparține lui Esther, așa cum îți dorești tu, și n-aș putea niciodată să concurez.

— Așa stă treaba? comentă Ted. Niciodată nu mi-am închipuit că ai să te lași fermecată de vreun bărbat, Tiffany. Întotdeauna mi-ai părut prea increzută. Dar, oricum, mi se pare că-i un tip destul de atrăgător pentru o femeie.

— Se poate, dar nu știu unde vrei să ajungi. Robin Redford a fost doar destul de amabil ca să mă ia cu mașina când am rămas în pană, pe ploaie, când veneam de la São Paulo. N-am nici un interes deosebit pentru el, dar sunt gata să accept o masă pe gratis.

Privirea lui Ted era tăioasă și Tiffany își dădu seama că se apăraseră prea mult și că îi oferise cu prea multă ușurință explicațiile.

— La fel și eu, recunosc eu, ștergându-se la gură cu un șervețel de hârtie.

Dar eu aş fi preferat-o pe minunata Esther.

— O să te distrezi, Ted, îi spuse Tiffany mai puțin supărată. Vrea orice bărbat pe care-l întâlnește, dar de fapt o interesează numai Robin.

— Crezi? Ted păru abătut, dar numai pentru un moment. Oh, cred că pot spune că s-ar putea să am o șansă, adăugă el, revenind la îngâmfarea sa obișnuită.

— Nici o speranță, amice! Minunata Esther tocmai m-a avertizat să-l las în pace pe Robin. După câte se pare, are bani și proprietăți în Florida, adăugă ea amărâtă. Esther are de gând să-l ia împreună cu prada.

— Nu fi rea, remarcă Ted, dar expresia lui era gânditoare. S-ar putea să ai dreptate, dar am să încerc totuși. Tu fă tot ce poți să-l prinzi în cursă pe Robin și eu am să-i fac curte lui Esther. Dacă asta nu merge, putem oricând să-i facem geloși arătându-ne interesați de fiecare dintre ei.

Tiffany râse fără să vrea. Ted era incorigibil.

— Nu sunt genul care să ademenească pe cineva, sau să-l facă gelos.

— Te subestimezi, fetițo! Cumpără-ți o rochie nouă în după-amiaza asta, coafează-te. Și acum, ca să ajung la ce voiam de fapt să-ți

spun, ce vrei să-ți fotografiez azi? Vii cu mine?

— Nu, nu vin, îl informă vioaie Tiffany. Am niște treburi personale pe care trebuie să le aranjez și dacă mă duc să-mi cumpăr o rochie, nu pot s-o fac cu tine după mine. Uite, am făcut o listă cu fotografiile de care am nevoie. Mă duc s-o aduc și tu poți să le faci când și cum vrei.

— Merg și eu cu tine. Ted se ridică în picioare și se întinse leneș. Am observat și că nu vrei să vorbești despre articolele tale. Ce secreteoasă ești, Tiffany! Ai o pregătire impresionantă și o mulțime de aptitudini, așa că de ce să nu te lauzi cu ele acum și altădată?

— Nu pot, îi spuse ea oftând. Robin crede că scriu despre modă și poate s-o facă și în continuare. Nu-i spune nimic, te rog, Ted.

El o bătu prietenește pe umăr.

— Ai încredere în Ted, fetițo! Acum dă-mi lista și pot să fiu pe drum în timp ce tu faci baie.

Tiffany îl privi îndepărtându-se cu mersul lui săltat înainte de a se arunca în piscină. Înotă în lung și-n lat încercând să se obosească. Puțină plajă și era gata să caute în cartea de telefoane cu harta orașului în mână.

Căută printre numele de Bremond,

petrecând minute lungi ca să găsească străzile pe hartă și să verifice dacă erau în zona respectivă. Nu era prea greu, dar ea era atât de nerăbdătoare să găsească adresa încât le verifică pe toate, deși nu erau decât doi J.S. Bremond pe listă. Numai unul dintre ei locuia în acea zonă și Tiffany se bucură, devenind plină de speranță. Cu siguranță că aceea era adresa corectă și omul pe care-l căuta. Se îmbracă și părăsi hotelul.

După câteva ezitări, Tiffany găsi strada și merse încet de-a lungul ei până descoperi numărul. Era al unui bloc elegant, nou, cu numai trei etaje, care nu era atât de impunător cum erau câteva din blocurile înalte pe care le văzuse. Găsi destul de ușor apartamentul la ultimul etaj și apăsă pe butonul soneriei. Dacă domnul Bremond ieșise la pensie, puteau fi amândoi acasă, dar se putea și ca Melanie să fie la cumpărături sau în altă parte.

Zgomotul pașilor care se îndreptau spre ușă îi făcu inima să bată cu putere. Era nervoasă și neliniștită de această întâlnire după atâta timp.

Dezamăgirea ei fu fără margini când o mulatră curat îmbrăcată deschise ușa și o privi întrebător.

— Am venit să văd pe domnul și doamna

Bremond, începu Tiffany cu speranță. Este vreunul dintre ei acasă?

— Domnul Bremond plecat, răspunse fata, părând mai degrabă precaută. Nu aici, plecat, adăugă ea și făcu o mișcare ca să închidă ușa.

— Și doamna Bremond, Melanie Bremond? Tiffany era acum îngrijorată și din ce în ce mai nervoasă.

Fata dădu din cap hotărâtă.

— Doamnă Bremond murit doi ani înaintea, explică ea repede. Domnul Bremond a plecat.

— Când se întoarce? întrebă repede Tiffany, înainte ca ușa să se închidă din nou.

Fata părea încă nesigură, dar acum hotărâse că Tiffany nu prezenta nici o amenințare.

— Domnul Bremond plecat multe zile, ridică ea din umeri. Vine înapoi în una, poate două săptămâni.

Părea să considere că era tot ce avea nevoie să știe, dar Tiffany tot nu era sigură că acesta era adevăratul Bremond și, oricum, trebuia să se întoarcă în State până într-o săptămână.

— Vreau atât de mult să-l găsesc pe domnul Bremond, explică ea. L-am cunoscut

cu mulți ani în urmă, când am stat aici în Rio. Când lucra la bancă, adăugă ea, sperând într-o confirmare.

— El plecat de la bancă acum doi ani, admise fata. E plecat.

— Unde? Tiffany era disperată. Unde-a plecat?

— La plantație, răspunse fata, ca și cum ar fi fost ceva evident. Închise ușa înainte ca Tiffany să mai poată pune vreo întrebare și fu dezamăgită că găsisse casa, dar nu putuse să-i vadă pe cei pe care-i căuta. Era încă și mai deprimant, gândul că buna mătușă Melanie murise și Tiffany oftă adânc când se întoarse la mașină. Nu prea mai avea ce face pentru restul după-amiezii și probabil că Ted plecase să facă fotografii de unul singur.

În lipsă de altceva mai bun, îi urmă sfatul și petrecu o jumătate de oră fericită într-un boutique și, ajungând înapoi la Raffes, trecu pe la salonul de coafură, care se găsea în clădirea hotelului.

Când se făcu opt fără un sfert, Tiffany se recunoscuse cu greu în oglinda înaltă din dormitor. Alesese o rochie mătăsoasă de un turcoaz delicat. Croiala rochiei îi sublinia talia și îi puneă în evidență sânii, căzându-i ușor și

subtil până sub genunchi. Decolteul era tăiat drept, ceea ce într-un fel o făcea mai înaltă, dar părul era cu totul deosebit. Dispăruseră cârlionții dezordonati și în loc avea un păr scurt strălucitor, iar cu machiajul accentuat arăta în același timp sofisticată și diafană.

Mulțumită de transformare, Tiffany luă geanta neagră, micută, pe care și-o cumpăraseră, de asemenea, și își puse sandale negre, asortate, cu tocuri înalte. Dacă Esther putea să tropăie pe așa ceva, putea și ea. Erau cam incomode la condus, dar se descurcă și, lăsându-și mașina afară, păși în hotelul *Arenas*.

Intrarea, în această situație, trebuia să fie cu totul deosebită de prima ei vizită și încrederea îi era mult mai mare. O privire rapidă îi arătă că Robin aștepta în fața florăriei. Mai întâi, privirea lui o ocoli când se îndreptă spre el, apoi întoarse brusc capul. Fericită că putea fi admirată pentru prima dată, Tiffany îl salută veselă.

— Arăți pur și simplu uluitor, zise Robin încet și, pentru un moment, Tiffany crezu că văzuse mai mult decât admirație în ochii lui. El se aplecă și-î atinse încet fruntea cu buzele, înainte de a o lua de braț.

— Nici nu îndrăznesc să te ating,

murmură el duios. Mi-e teamă că ai putea să dispari.

Înfiorată de compliment, de expresia pe care-o văzuse în ochii lui, și simțind căldura trupului de lângă ea în timp ce-o conducea la bar, Tiffany fu, pentru moment, mulțumită. Curând se va întâlni cu ceilalți, dar pentru câteva secunde prețioase putea să-și închipuie că omul acela puternic și dinamic îi aparținea.

— Cum a mers conferința azi? întrebă ea.

— Foarte bine, dar plictisitoare pentru toți, în afară de experți.

— N-ai dreptate, îi spuse Tiffany. Comerțul internațional și țările din lumea a treia ne interesează pe toți, dacă stăm să ne gândim la populație.

Se uită la ea și se încruntă. Era gata să răspundă, dar ajunseseră la bar și Esther le făcu semn de la o masă, unde se așezase deja împreună cu Ted și li se serviseră băuturile.

Esther se uită la noua Tiffany cu o iritare prost ascunsă. Ura competiția de orice fel, dar Ted îi făcu din ochi în spatele celorlalți, cu un gest de încurajare. Tiffany fu impresionată de această manifestare de prietenie și fericită că-i urmăse sfatul, chiar și numai pentru a-și potoli mândria rănită.

Seara decurse în cea mai mare parte așa cum se așteptase Tiffany. Esther îi monopoliză pe cei doi bărbați. Robin făcu tot ce putu ca s-o facă pe Tiffany să participe la conversație, dar de fiecare dată Esther reușea să aducă subiectul în preajma ei, a intereselor ei și a ceea ce făcea.

Tiffany se minună cum putea Ted să admire pe cineva atât de egoist și se gândi că probabil frumusețea și echilibrul ei incredibil îi făceau pe cei doi să se agațe de fiecare cuvânt al ei. Masa fu excelentă în restaurantul hotelului. Tiffany onoră din plin uriașul și tentantul șir de feluri pe care Robin le comandase, dar chiar și asta o făcu pe Esther să arunce remarci batjocoritoare.

— Pentru o doamnă firavă, mănânci ca un elefant, mormăi ea în timp ce Tiffany cerea o a treia porție de creveți bine prăjiți.

Tiffany zâmbi dulce, hotărâtă să nu-și piardă cumpătul, ceea ce ar fi fost ușor cu o femeie ca Esther care o tot provoca.

— Îmi place doar mâncarea, replică ea. Și mi-e foame, pentru că am sărit peste prânz.

— Și eu la fel, dar nu-s hămesită, mârâi Esther cu răutate.

— Ei, unii dintre noi trebuie să-și supravegheze silueta mai îndeaproape decât

ceilalți, răspunse Tiffany fără să se poată stăpâni. Amândoi bărbații se încruntară la acest schimb de replici, iar Tiffany oftă. Îi supărase pe toți, dar ce mai conta din moment ce era acolo numai ca să completeze numărul. Putea măcar să savureze mâncarea.

Esther era mulțumită de micul ei triumf în a o pune în dificultate pe cealaltă și aproape chicoti când schimbă subiectul.

— Când te întorci la Floriano? îl întrebă pe Robin. Acum ți-ai rostit discursul în conferință și nimic nu te mai reține la Rio.

O ignoră pe Tiffany, care simți că-i crește amărăciunea la gândul că asta putea fi ultima ocazie în care să-l vadă și să vorbească cu Robin.

— Am promis că o să particip la sesiunea de mâine pentru că subiectele sunt legate de propria mea ocupație, răspunse Robin cu un surâs. După aceasta nu am nici un plan.

— Credeam că ai spus că cel puțin unul din partenerii tăi de la plantație vine să stea pentru discuții. Nu trebuie să-l cauți? Din câte îi cunosc pe bancheri, chiar și pe cei la pensie, nu suportă să fie făcuți să aștepte. Esther râse melodios.

Robin îi aruncă lui Tiffany o privire

ciudată, care o surprinse.

— S-ar putea să fie deja acolo, dar e în stare să se descurce și singur, mormăi el cu un ton diferit de cel încrezător până atunci. Evită privirea întrebătoare a lui Tiffany pentru câteva minute și ea se întrebă ce-l făcea să fie atât de stânjenit.

Urmărind cuvintele lui Esther, își aminti că ea vorbise despre un bancher la pensie, iar fata în casă spusese că Bremond stătea pe plantație. Sigur era o confuzie, dar atunci Robin părea foarte interesat de căutările ei și chiar mai mult după ce pomenise numele de Bremond.

O bănuială cumplită i se născu în minte, dar o respinse cu putere știind că era absurd măcar să-și închipuie că Robin îl cunoștea pe Jack Bremond și că el ar fi putut să-i spună de la început unde era.

Cu toate astea, nu putea să uite ciudata lui stânjeneală și, deși el se mai destinsese pe parcursul serii, ea nu putea să-și împrăstie cu totul suspiciunile.

Când o conduse la mașină, uită pentru un timp, pentru că el își încolăcise brațele în jurul ei și o sărută. Lumea părea că plutește undeva, departe. Tiffany cedă emoțiilor sale lăsându-se antrenată în îmbrățișarea lui Robin, în timp ce

senzații puternice îi străbăteau corpul.

În sfârșit, niște pași apropiindu-se îi aduseră la realitate și Tiffany se îndepărtă ezitantă.

— Îți mulțumesc pentru seara asta minunată, reuși ea să spună. Mi-a plăcut totul foarte mult, dar cred că asta e ultima dată când te mai văd. Îți mulțumesc pentru bunătatea pe care mi-ai arătat-o pe drum și de când am ajuns aici.

— O să mă mai vezi, îți promit, murmură Robin deschizând portiera mașinii, dar ținându-i încă o mână într-a lui. Îi mângâie încet degetele, făcând ca fiori de plăcere să-i străbată întreg corpul. S-ar putea să ai nevoie de mine să te ajut să-ți găsești prietenii.

Forțată să-și aducă aminte de Jack Bremond, bănuielile lui Tiffany reveniră, dar Robin părea doar binevoitor. Ceva din bucuria ei dispăruse și se strecură repede la volan, eliberându-și degetele din strânsoare.

— Îți mulțumesc, oricum, murmură în timp ce își pornea mașina.

Atingerea brațelor și puterea trupului său îi rămaseră vii tot drumul spre *Rosario*. Și totuși, cu cât încerca mai mult, nu reușea să-și îndepărteze bănuielile obsedante. Se hotărî s-o caute la telefon pe fata din apartament, să-i

sugereze că domnul Bremond era la Floriano, și să vadă ce-o să-i răspundă.

Fără să-și lase timp să se răzgândească, Tiffany telefonă a doua zi de dimineață.

— Trebuie să-l văd pe domnul Bremond, urgent, îi spuse fetei. E la Floriano în Pirapora, nu-i așa?

— Da. Domnul Bremond este la Floriano, la plantație, răspunse fata veselă. Găsiți acolo încă multe zile.

— Mulțumesc, murmură Tiffany mașinal. Așezând receptorul se trânti pe pat. Se simțea goală pe dinăuntru și începea să i se facă rău. Robin Redford și Jack Bremond se cunoșteau și omul pe care-l căutasă era acolo unde stătuse ea cu numai câteva zile înainte.

De ce nu-i spusese Robin adevărul? Cu siguranță că dacă ar fi ajutat-o din bunătațe i l-ar fi spus de la început, căci probabil că-și dăduse repede seama că erau unul și același când ea îi pomenise numele. Sau poate nu și-a dat seama. Se agăță de această speranță pentru un moment, dar n-avea nici rost. Expresia lui ciudată de ieri seară era pe deplin justificată acum. Robin știuse tot timpul de Bremond, dar se ascunsese de Tiffany de la început.

Capitolul al șaselea

Prima pornire a lui Tiffany fu să-l caute pe Robin și să-i ceară explicații pentru purtarea lui. În timp ce gusta din covrigeii și cafeaua de la micul dejun, se gândi mai bine și-și aminti că el participa și la conferința din acea zi, la secțiunile care-l preocupau. Deci Jack Bremond era singur la Floriano.

Tentația era prea mare pentru Tiffany și ea își luă o geantă și un aparat de fotografiat, ca să poată părea o turistă în Pirapora. În ultimul moment își aminti să-și ia și pașaportul și lăsa un mesaj pentru Ted, să știe ce are de făcut în caz că ar fi telefonat să întrebe. Înainte de ora nouă, părăsi hotelul *Rosario* și o luă pe

drumul care străbătea pampasul către autostradă.

Începu un peisaj frumos imediat ce lăsă în urmă orașul și suburbiile. O nouă clădire se construia în centrul orașului, dar mai erau încă petice de verdeață și rânduri de magazine dărăpănate cu un singur etaj, cu câte un bătrân stând afară în soare și gata să servească pe oricine trecea.

Era doar o coadă mică de mașini și un autocar la punctul de intrare pe autostradă. Tiffany așteptă zece minute ca să plătească taxa și să pătrundă pe panglica de asfalt. Din nou nu era în stare să aprecieze frumusețea vechiului oraș, cu soarele strălucind pe cupola marilor clădiri. Nerăbdarea ei de a ajunge la Floriano și de a vedea dacă bănuielile ei erau adevărate era prea mare. Totuși simțea că Jack Bremond de la Floriano și cel pe care-l cunoscuse în copilărie erau una și aceeași persoană. Coincidența era prea mare, iar Tiffany credea în coincidență. În orice caz, fata îi confirmase la telefon ceea ce gândise. Rămânea doar să-l întâlnească și să poată descoperi cât de puternică era legătura lui cu Robin Redford, ceea ce ar fi putut, într-un fel, să explice purtarea lui Robin.

Drumul spre Floriano era simplu. Își

aducea bine aminte cum se uitase cu atenție pe hartă, cu Robin lângă ea, în acea primă dimineată, după întâlnirea lor din São Paulo. Nu era greu să refacă traseul pe care-l urmasese atunci spre Rio și într-o jumătate de oră mergea pe drumeagul care ducea la plantație.

Nu era nici un semn de viață în jurul casei în care stătuse. Veranda lată era goală în afară de un câine alb, semănând vag cu un collie, care păși spre pata de soare de lângă scări și se lungi.

Tiffany își parcă mașina lângă un Harley Davidson nou, strălucitor. Se uită la ceas și văzu că nu era încă unsprezece dimineată. Ajunsesse repede. Nu era nici o șansă ca Robin să apară înainte de a se însera, când conferința urma să se închidă pentru ziua aceea, și Tiffany era mulțumită că putea să-l vadă pe Jack Bremond și să se bucure singură de întâlnire.

Ieși din mașină și se întinse ca să se dezmoștească. Era nervoasă acum și se întreba ce putea spune ca să-și explice prezența. Ar fi trebuit să spună că Robin i-ar fi spus că Jack Bremond era acolo sau pur și simplu să evite să zică ceva despre felul în care-i aflate adresa.

După cum avea să vadă, nici nu trebuia

să-și facă griji. Când se apropie de scările ce duceau la ușa din față, deschisă ospitalier, Rusty apăru pe verandă și îi zâmbi bucuros, recunoscând-o de îndată.

— Miss Doyle, surâse el. Veniți să stați iar? Domnul Redford nu aici încă, ci la Rio. El întors diseară sau poate mâine, explică el bine dispus.

— Domnul Bremond e aici? întrebă Tiffany, ezitând. Speram să-l văd azi. Locuiește aici?

Fața lui Rusty se deschise din nou într-un zâmbet larg și dinții săi albi străluciră.

— Da. Domnul Bremond aici. E înăuntru. Doriți să-l vedeți?

Chiar când Rusty se întoarse, o altă siluetă apăru pe verandă. Tiffany îl privi cu atenție pe omul îmbrăcat cu o cămașă obișnuită și pantaloni largi, cenușii. Era mai gras și începuse să chelească, dar în rest era o versiune mai în vârstă a celui pe care-l cunoscuse în copilărie.

— Avem un musafir, Rusty, murmură el în timp ce-o studia cu atenție pe Tiffany.

— Miss Doyle, replică Rusty vesel. A venit să vă vadă. Ea prietenă a lui domnu' Redford, adăugă el îndatoritor.

Jack Bremond se încruntă ușor, dar nu

supărat, ca și cum ar fi vrut să-și aducă aminte de ceva. Micul strigăt al lui Tiffany, „unchiule Jack!”, alungă imediat această expresie și bucuria și neîncrederea înlocuind trăsăturile frământate. Coborî în fugă treptele verandei și-i luă mâinile într-ale lui.

— Nu se poate să fie micuța mea Tiffany! strigă el încântat. Nu, după atâția ani! N-am crezut c-o să te mai văd vreodată. Ești Tiffany Doyle, nu-i așa?

— Da, așa e, și mi-am dat seama că ești unchiul Jack de îndată ce te-am văzut, strigă ea, prea copleșită ca să mai poată vorbi.

El o strânse în brațe cu putere și obrajii amândurora erau puțin umezi când se despărțiră.

— De ce ai venit aici? o întreabă el ca și cum cu greu ar fi putut crede că era adevărat. O ținea în continuare de mână și o conduse pe scările verandei. Ai venit să mă cauți pe mine? dar nu, nici vorbă. Mama ta e bine? adăugă el cu o mare îngrijorare în voce.

Surprinsă, Tiffany îi spuse:

— Mama e foarte bine. Este încă în putere și tata la fel. Oh, am atâtea să te întreb și să-ți spun! În primul rând am venit în Brazilia într-o deplasare, pentru un jurnal economic. Am scris articole despre comerț și

dezvoltare și despre proiectele de viitor din zonă. Am terminat treaba și acum mă folosesc de câteva zile de pauză în Rio înainte de a mă întoarce în State. Am vrut să încerc să te găsesc pe tine și pe mătușa Melanie, dac-ar fi fost posibil și acum sunt mulțumită că am reușit. Ochii lui Tiffany străluciră de fericire, care nu era decât puțin umbrită de faptul că Melanie nu era acolo să facă reîntâlnirea completă.

O umbră trecu pe fața lui Jack Bremond și el oftă.

— Biata Melanie a murit acum doi ani, din păcate. Încă mi-e cumplit de dor de ea. N-am avut nici un copil și am trăit mai degrabă unul pentru celălalt. Egoiști poate, dar am fost foarte fericiți.

— Știu. Întotdeauna mi-am amintit de asta, interveni repede Tiffany și zâmbi.

— Cred c-ar fi bine să bem o cafea, nu-i așa, draga mea? Sau poate preferi o băutură rece? Limonadă sau oranjadă?

— Limonadă rece, te rog, spuse rapid Tiffany. Ar fi grozav. Mi-e cam cald după drum.

Rusty, care privise fericit salutările, chiar dacă puțin zăpăcit, dispăruse acum înăuntru să aducă băuturile în timp ce ei se așezară în

niște scaune adânci, confortabile, de bambus, pe veranda care dădea spre drum.

— Și acum, vorbește-mi despre tine, îi ceru Jack Bremond. Vreau să știu tot ce-ai făcut și tot ce poți să-mi spui despre anii care-au trecut de când ne-ai părăsit și te-ai întors în State. Știi, ne-a fost foarte dor de tine, mai ales Melaniei, dar așa a fost să fie. Acum, începe cu munca ta, Tiffany, adăugă el, văzând-o gata să-l copleșească cu întrebări în legătură cu ultima sa afirmație. Spui că scrii articole despre economia internațională? Participi și tu la conferința aceea?

— Nu, n-am nici o legătură cu asta, explică Tiffany, deși este subiectul meu. Se lansă într-o scurtă relatare despre ce făcuse și despre cariera ei, în timp ce Jack Bremond îi puneă întrebări dificile și o oprea când credea că Tiffany trecuse peste ceva important.

Discutară mai mult de o oră, informându-se despre tot ce se mai întâmplase în acești ani și pentru Tiffany era aproape ca o reîntoarcere acasă. Se simțea atât de bine împreună cu acest om și, în timp ce vorbea, își dădu seama că aveau multe în comun.

Era din nou ca o fetiță și chiar mai mult, pentru că el părea să știe de la început ce o interesa și de ce.

Rusty apăru ca să-i cheme înăuntru să mănânce un prânz rece, pe care îl servi în sufragerie. În timp ce mâncau, continuau să vorbească, dar acum Tiffany era nerăbdătoare să afle mai multe despre interesul lui Jack Bremond în plantație.

— Ești coproprietarul locului ăsta? întrebă ea.

— Exact, draga mea. Îi zâmbi. Am investit aici când lucram la bancă, în ultimii ani. Am avut norocul să cunosc oameni de care aveam nevoie și să pot cumpăra o parte din ceea ce se dovedește a fi o bună investiție, cred. De asemenea, sunt interesat de pensionare, de care am din ce în ce mai mare nevoie, acum că sunt pe cont propriu.

— Atunci, nu vrei să te întorci în State?

Jack Bremond dădu din cap, hotărât.

— Nimic nu mă mai leagă acolo. Am stat prea mult aici ca să vreau să-mi rup toate rădăcinile, să-mi părăsesc toți prietenii și locurile dragi, numai ca să vegetez în vreo stațiune de pe litoral, pe coasta de vest și să mă îmbolnăvesc de reumatism. Asemenea bătrânețe nu mă tentează deloc.

— Nu ai familie în State, atunci? Nici o rudă? întrebă Tiffany, oarecum surprinsă.

Jack Bremond zâmbi trist.

— În afară de tine, Tiffany, nu mai e nimeni acolo căruia să-i pese câtuși de puțin de mine. Mi-e mult mai bine aici. La urma urmei, Rio a fost casa mea timp de mai mult de treizeci de ani, în afară de câteva luni petrecute în State, din când în când. Și acum, spune-mi cum mi-ai aflat adresa și cum m-ai găsit? Vechea casă a fost demolată acum câțiva ani pentru un nou complex hotelier și mă îndoiesc că ai recunoscut locul, fără adresă.

— Aveam adresa, îi spuse Tiffany. Am găsit o scrisoare veche pe care mătușa Melanie i-o trimisese mamei, când răscoleam prin niște sertare și cutii vechi. Dar ai dreptate, n-aș fi recunoscut zona. Eram prea mică când am plecat din Brazilia, ca să-mi mai amintesc exact unde am stat. Ce mă nedumerește, unchiule Jack, este de ce am stat totuși cu voi în acei trei ani? Mi-a făcut mare plăcere, bineînțeles și mi se pare că am crezut că erați părinții mei, deși nu v-am spus niciodată mamă sau tată, dar totul pare ciudat acum, când privesc înapoi.

Jack Bremond oftă și parcă se făcu deodată mai bătrân.

— A trecut așa de mult timp, Tiffany. Nu

cred că merită să dezgropăm poveștile astea vechi sau să judecăm prea mult motivele. Hai pe verandă să bem o cafea.

O conduse afară din sufragerie și Tiffany fu îngrijorată de paloarea lui. Era oare mai puțin sănătos decât crezuse?

Când se așezară din nou, el arăta mai bine, dar Tiffany reveni la ultima discuție din sufragerie.

— De ce m-au trimis la Rio când aveam cinci ani și apoi m-au adus înapoi când aveam opt? Îndrăzni ea. Tot timpul am vrut să aflu.

— Deci mama ta nu ți-a spus niciodată? murmură el cu greu.

— Ce să-mi spună?

El ridică trist din umeri.

— Oh, multe, draga mea. Cum spuneam, e mai bine să nu dezgropăm certurile vechi. Sunt doar fericit să te văd înaintea de a muri și sunt încântat că m-ai găsit. Nu mi-ai spus însă cum ai reușit. Ți-ai adus aminte că lucram la *Inter Bank*?

— Nu de la început, recunosc Tiffany, netezindu-și fusta și încrucișându-și mai confortabil picioarele. Mi-am adus aminte după ce domnul Redford m-a condus pe Cruzeiro și n-am găsit nici o urmă din trecut. Apoi am auzit pronunțându-se cuvântul

„bancă” și asta mi-a trezit memoria. Am găsit numele și de la asta am plecat.

— Nu cumva direct la bancă? Te-ai prezentat acolo în persoană? Râsul lui o făcu pe Tiffany să zâmbească.

— Am întâlnit un director care a fost foarte amabil, n-a putut să-mi divulge adresa sau alte detalii personale, dar m-a îndrumat pe direcția bună. Mi-a reamintit inițialele tale și mi-a indicat o zonă în care să caut și am găsit repede apartamentul.

— Bănuiesc că Amalia a făcut restul, gândi el cu voce tare frecându-și bărbia. E o fată bună și o menajeră excelentă, dar îi place să bârfească.

— Mi-a spus foarte puțin la început, dar când am auzit un zvon despre o plantație am întrebat-o dacă era vorba despre asta și ea mi-a spus că da. Tiffany era avertizată acum din moment ce Robin era un factor important în toate astea, totuși nu-și dădea seama cum le aranjase și nici de ce nu fusese cinstit cu ea. Era însă prea înțeleaptă ca să vrea să dovedească răul și preferă să insiste asupra trecutului, mister pe care unchiul Jack cu siguranță putea să-l limpezească.

— Spune-mi, te rog, de ce am locuit la voi trei ani, se rugă ea. Scrișoarea pe care am

citit-o era tristă și aproape amenințătoare. Melanie spunea că părinții mei își călcașeră o promisiune pe care i-o făcuseră. Despre ce era vorba? Cred că ar trebui să știi.

Din nou Jack Bremond oftă.

— Da, ar trebui să știi, Tiffany, și mama ta ar fi trebuit să-ți spună atunci. Cred că din moment ce ai făcut atâta drum, îți datorez o explicație, dar sper că nu o să te superi pe mine sau pe mama ta. S-a întâmplat demult și noi am fost absurzi, dar nu mi-a părut rău de ce s-a întâmplat nici atunci și nici altă dată.

Tiffany aștepta cu speranță. Era evident că el revenise în trecut, gândindu-se la ce se întâmplase când ea era doar un copil. Dar când el vorbi, nu era pregătită pentru șocul pe care i-l produsese cuvintele lui.

— Mai întâi trebuie să-ți spun, Tiffany, că ai stat cu noi mai mult de trei ani; de fapt ai fost copilul nostru până ai implinit opt ani și ai trebuit să te înapoiem mamei tale. Asta i-a sfâșiat inima lui Melanie, pentru că noi nu puteam avea copii și ea-și dorea cu disperare unul. Ai fost totul pentru ea timp de opt ani și de aceea a scris scrisoarea pe care ai citit-o.

— Nu înțeleg. Voați să mă adoptați? Dar părinții mei ce făceau?

Un surâs amar îi schimonosi fața și își netezi mașinal o șuviță de păr argintiu.

— Într-un fel, am considerat că te-am adoptat, dar nu legal. Nu mi-am închipuit niciodată că mama ta ne-ar cere să te trimitem înapoi.

Tiffany se încruntă. Era sigură că unchiul Jack nu-i spusese tot adevărul. La urma urmei, de ce părinții ei adevărați își oferiseră copilul? N-avea nici un sens.

— Mama v-a lăsat să mă luați când eram bebeluș? murmură ea, zăpăcită. Nu pot să înțeleg. Nu mă mai voia?

— Ba da, bineînțeles. Jack Bremond o bătu repede pe mână. Să nu crezi niciodată așa ceva. Cred că trebuie să-ți spun și restul, altfel ai să rămâi cu o idee greșită și n-ar fi cinstit față de mama ta și de Melanie. Vezi, o cunoșteam pe mama ta de când era fetiță, dar am crescut despărțiți și ne-am urmat fiecare drumul. Ne-am căsătorit fiecare și am fost fericiți. Cum ți-am spus, Melanie nu putea să aibă copii, ceea ce a fost o lovitură mare pentru noi, în timp ce mama ta avea un fiu. Apoi am întâlnit-o pe mama ta când m-am întors acasă într-o scurtă călătorie de afaceri. Ne-am lăsat purtați într-o întâlnire fericită și, din nefericire, mama ta a avut un copil. Soțul

ei a refuzat să țină copilul, care nu era al lui, și Melanie m-a iertat complet pentru rătăcirea mea, a fost mai mult decât bucuroasă să aibă, în sfârșit, un copil. Așa ai venit să stai cu noi, draga mea, și sper să nu mă judeci prea rău.

Tiffany rămase uluită pentru un moment, încercând să conștientizeze cuvintele lui. Era incredibil, dar explica atât de multe încât ar fi trebuit să-i sară în ochi de-a lungul anilor. Misterul șederii ei la Rio devenea deodată limpede și oarecum de înțeles, ca și atitudinea celui căruia-i spusese întotdeauna „tată”. Nu fuseseră niciodată apropiați, așa cum fusese cu mama ei, și el disprețuise întotdeauna formația ei intelectuală și dorința ei de a ajunge la o educație mai înaltă. Nici unul din bărbații din familie nu avea timp pentru o școlăriță și toți o consideraseră un obstacol. Acum era ușor să-și dea seama de ce.

Ochii i se fixară pe cel de lângă ea. El o privea cu atenție, neliniștit. Picături de sudoare îi apăruseră pe frunte și părea bolnav și îngrijorat.

Instinctiv, își puse mâna peste mâna lui și-i atinse obrazul cu un sărut fugar. Momentul era prea emoționant ca să mai poată vorbi, dar ușurarea și fericirea lui se puteau ușor observa.

— M-ai iertat, murmură el în sfârșit.

— Bineînțeles că te-am iertat. V-am iubit așa de mult, pe tine și pe mătușa Melanie! Oh, nu mă înțelege greșit și să nu crezi că nu sunt fericită cu cealaltă familie a mea. Îmi iubesc mama din toată inima și țin foarte mult la frații mei. Mama a vrut ca eu să mă întorc, nu-i așa?

El dădu încet din cap, afirmativ.

— M-a implorat să-i dau fetița înapoi. Nu te-am adoptat niciodată legal și până atunci nu avusese decât băieți și nici ea nu mai putea avea alți copii. A fost cumplit pentru mine să iau această hotărâre, să-mi pierd propriul copil, dar am simțit că, într-un fel, trimițându-te înapoi îmi ispășesc greșeala. Mama ta suferise cel mai mult din cauza asta și totuși era cea mai grea decizie posibilă pentru mine și Melanie. Mă tem că niciodată n-a uitat cu adevărat.

— Te-a învinovățit?

— Deloc. Era o femeie minunată și n-am meritat-o niciodată, dar am făcut tot ce-am putut, după singura mea greșală. Fuseserăm destul de norocoși să te avem timp de opt ani și asta a fost o mare bucurie pentru noi. Încă mai am toate fotografiile. Trebuie să le vezi înainte să te întorci acasă.

— Mă-ar plăcea foarte mult. Cred c-o

să-mi trebuiască ceva timp ca să mă obișnuiesc cu ideea că am un tată pe care nu l-am cunoscut. Îi datorez mult tatălui meu din Statele Unite căci și el a fost bun cu mine, adăugă ea cu onestitate.

Jack Bremond surâse, dar făcând un efort.

— Sunt sigur că a fost, în toate înțelesurile. Nici pentru el n-a fost ușor. Oh, Doamne! adăugă el cu un horecăit. Vrei să-i ceri lui Rusty un pahar cu apă pentru mine?

Văzând paloarea pe care o căpătase, Tiffany se alarmă. Se ridică și alergă înăuntru, strigându-l pe Rusty. Acesta veni repede, aducând aproape imediat apa, dar în timp ce Tiffany se întorcea pe verandă cu paharul, Jack Bremond se chircise și, spre groaza ei, Robin se apleca asupra lui.

Apucă paharul și-l ajută pe bătrân să bea și să înghită câteva tablete pe care le scoase dintr-un flacon. Când Bremond se întinse pe spate, gemând, mai puțin palid, dar încă suferind, Robin îi aruncă lui Tiffany o privire plină de mânie stăpânită, aproape cu antipatie.

— Mi se pare c-am ajuns prea târziu, mârâi el cu o voce care o făcu pe Tiffany să se cutremure. Nu putea să-i înțeleagă atitudinea

și propria ei mânie izbucni, așa că i-o întoarse cu și mai multă putere, pentru că încercase să-i ascundă adevărul despre nașterea ei.

— Dar prea devreme pentru mine, scrâșni ea cu un profund dezgust. N-avea nici un drept să se uite așa la ea.

— Vă rog să nu vă certăți din cauza mea, murmură Jack Bremond. Mi-e bine. O să-mi revin în câteva minute. Tiffany nu știa, Robin, adăugă el. Nu trebuie să dai vina pe ea.

— Ce nu știam? întrebă Tiffany, preocupată, simțind că mai erau multe de aflat. Jack Bremond surâse.

— Nimic important, draga mea. Acum, dacă vrei să mă ajuți să intru în casă, Robin, băiatule, cred că am să mă întind câteva ore. Ne vedem mai târziu, Tiffany? întrebă el neliniștit în timp ce Robin îl ajuta să urce. Nu pleci înainte de ceai, nu-i așa, draga mea?

— Nu, sigur că nu, îl liniști ea, dar schimbă priviri furioase cu Robin.

Tiffany așteptă nerăbdătoare ca Robin să coboare din nou. Se plimbă pe verandă și se uită chiorâș la Jeep-ul parcat acum lângă mașina ei închiriată. De ce venise Robin așa de repede să strice totul? Mai avea atâtea de vorbit cu unchiul Jack, se gândi, și totuși atacul neașteptat era îngrijorător. Ce avea oare

omul acesta despre care aflase deodată că era tatăl ei? Era oare bolnav și asta era unul din motivele pentru care nu voia să se întoarcă în țară? Voia poate să-și petreacă ultimele luni sau ani aici? Îi era frică. Se făcuse atât de palid și era evident că emoția povestirii îl afectase profund.

Imediat ce Robin apărură în ușă, ea se apropie, neliniștea făcând-o mai tăioasă decât voia.

— Cum se simte? Întrebă repede, înainte ca el să poată vorbi. Ce are? O să se facă bine?

— Dacă da, n-o să fie datorită ție, îi spuse Robin cu adevărat furios. Nu aveai nici un drept să vii aici să-l vezi. Șocul apariției tale a fost prea mare pentru el și bănuiesc că i-ai și pus o mulțime de întrebări, care l-au supărat de-a binelea.

Nedreptatea aceasta o făcu pe Tiffany să dea înapoi. Aproape că nu-i venea să creadă că acel calm, amabil Robin Redford se transformase în acest străin rece, amenințător. Unde era cel de care se îndrăgostise? Și de ce era atât de crud cu ea, când n-a făcut nimic ca s-o merite?

— Dacă n-ai fi fost atât de misterios și mi-ai fi spus că-l cunoșteai pe cel pe care-l

căutam, atunci poate că n-aș mai fi venit!

— Oh, curiozitatea te-ar fi adus aici. Sunt sigur de asta. Prostește ți-am dat ocazia perfectă ducându-mă la conferință în dimineața asta.

— De ce ai venit acum? Trebuia să fi fost încă la conferință. Tiffany se sprijini de balustrada verandei, ca și cum ar fi vrut să scape de mânia și suferința de pe fața lui.

— Dacă n-ar fi fost prietenul tău Ted, probabil că eram și acum acolo, îi spuse Robin aspru. A fost la tine, la hotel, dimineață, și ți-a găsit mesajul. S-a întâlnit la prânz cu Esther și i-a spus unde te-ai dus. Era supărat pentru că voia să discute ceva cu tine despre fotografii.

— Și bănuiesc că Esther ți-a spus toate astea ție, suieră furioasă Tiffany. Mai bine-și vedea de treabă!

El își trecu nervos o mână prin părul des și blond.

— Eram cu Esther când a venit Ted, așa că era normal să aud totul. Am venit direct aici, știind ce urma să se întâmple.

— Dacă știai atât de bine, de ce nu mi-ai spus? Aveam dreptul să știu. Te-ai prefăcut că nu știi pe cine caut și, cu toate astea, ești bun prieten cu unchiul Jack, el locuiește aici unde lucrezi tu și probabil că e unul din șefii tăi,

pentru că deține o parte din teren.

O parte din mânie dispăru de pe fața lui Robin și el făcu un pas înainte, dar Tiffany se îndepărtă. Nu îndrăznea să se apropie prea mult de el, pentru că atracția pe care-o exercita asupra ei ar fi putut-o face să uite jignirea, reproșurile nemiloase pe care i le adusese și felul brutal în care se purtase cu ea.

— Poate că ar fi trebuit să-ți spun ceva, recunosc eu el. Dar am vrut mai mult să-l cruț pe Jack de orice șoc sau supărare inutilă. Știam ce-o să se întâmple.

— Dacă mi-ai fi explicat, aș fi fost pregătită, replică ea furioasă. Nu aveai nici un drept să-mi ascunzi. E tatăl meu, la urma urmei.

Robin o privi straniu.

— Deci ți-a spus aproape tot, murmură el. Mi-era teamă c-o s-o facă. Chiar dacă ți-aș fi spus adevărul, tot ai fi vrut să-l vezi, nu-i așa? Ai fi insistat să te aduc aici sau ai fi venit singură. Recunoaște!

Tiffany n-avea chef să recunoască nimic, și-i întoarse spatele. Era prea zguduită în primul rând de dezvăluirea propriei sale descendențe și de tot ce însemna asta; apoi de ocupațiile lui Robin și de lipsa lui de înțelegere și de preocupare pentru ea. Îi era

greu să-și controleze lacrimile gata să izbucnească și ar fi vrut ca el să plece și s-o lase în pace.

În loc de asta, el străbătu cu pași mari veranda și o luă în brațe, întorcându-i fața către el.

— Nu te mai plânge atâta, insistă el. Jack a suferit incomparabil mai mult ca tine în toată viața. A trebuit să renunțe la propriul lui copil, să vadă că asta îi distrugea soția și să trăiască cu gândul ăsta, ceea ce în fond i-a ruinat sănătatea. Apoi apari tu nu se știe de unde și-i strici echilibrul. Bineînțeles că inima i-a cedat. Mă mir că atacul nu a fost mai rău. Ai făcut exact ce mă temeam c-ai să faci când m-am hotărât să nu-ți spun nimic. Am sperat că o să te întorci înapoi în State fără să-l găsești. Nu am crezut că ești așa de egoistă.

Pentru un moment, ochii îi străluciră de admirație când se uită la ea și expresia i se îmblânzi.

Lui Tiffany i se acceleră respirația și-și dădu seama că dacă el se va purta frumos acum, o să cedeze complet. Nu mai putea suporta iar simpla lui atingere o făcea să se simtă mai nenorocită ca oricând. Se smulse din strânsoarea lui și se îndepărtă.

— Ce vrei să spui, că inima lui nu putea

suporta? întrebă ea, cu glasul tremurând. Are inima slabă?

— Bineînțeles. Am crezut că o să-ți dai seama. Nu ți-a spus, dar asta nu e de mirare. Nu e genul de om care să cerșească simpatie. Să sperăm că o să-și revină și o să te poată vedea din nou.

— Vrei să spui că ai dori să plec acum? bâigui ea.

El dădu afirmativ din cap.

— Dacă nu te-ar fi implorat să rămâi la ceai, te-aș fi expediat de pe plantație imediat ce-aș fi putut să-ți pornesc mașina. El e aici ca să se destindă și prezența ta nu-l ajută de loc.

— Mulțumesc. Ea își stăpâni lacrimile, devenind foarte furioasă. Îmi pare rău că nu-ți pot da satisfacție plecând acum. Cred că l-ar supăra și mai mult dacă aș dispărea.

— Așa cred și eu, recunosc eu, mai puțin agresiv. Dacă tot stai după masă, poți să faci și o baie. Piscina e într-un luminiș, la jumătate de milă de aici, avem o mulțime de instalații acolo de care te poți folosi. O să te ajute să-ți petreci timpul. Vino. Întinse mâna, dar Tiffany n-o luă în seamă. Era destul.

— Pleacă și lasă-mă în pace. N-am să te iert niciodată pentru că nu mi-ai spus ce știai, pentru că n-ai avut încredere în mine și m-ai

lăsat să mă descurc singură ca să-mi pot vedea tatăl. Nu aveai nici un drept să iei hotărâri pentru mine și de asta am să te acuz întotdeauna!

Se întoarse din nou pentru că lacrimile începuseră să-i curgă pe față, rugându-se ca el să plece. Un timp, el stătu calm pe treptele verandei, apoi le coborî în fugă și porni repede spre clădirile îndepărtate.

Capitolul al șaptelea

Pe la patru după amiază, Tiffany se simți obosită, deprimată și mai tristă ca niciodată. În afară de șocul adevărului despre ea și tatăl ei, ceea ce-o rănise cel mai mult fusese atacul și felul în care o acuzase Robin. Ar fi vrut să plece și să nu se mai întoarcă niciodată, dar promisiunea ei de a-l mai vedea pe Jack Bremond o reținea.

Când Rusty ieși și o întreabă dacă dorea ca ceaiul să fie servit afară, Tiffany decise să acționeze de una singură.

— Domnul Bremond se odihnește? întreabă ea.

Rusty făcu semn că da.

— El se simte mai bine și coboară în curând, spuse el.

— Nu, nu-l lăsa să coboare. Mai bine să stea în pat. Dacă vrei să mă conduci am să stau cu el un timp și poți să ne servești ceaiul în cameră.

— Foarte bine, miss Doyle, fu de acord Rusty. O conduse înăuntru și urcară un șir de scări late și joase spre o cameră, alături de cea în care stătuse ea o noapte. Din moment ce Robin plecase, Tiffany se gândi că Rusty va face ce-i cere și asta părea cea mai bună cale de a-și îndeplini promisiunea, având șansa de a pleca înainte ca el să se întoarcă.

Jack Bremond stătea întins pe pat cu o pătură ușoară pe genunchi. Culoarea normală îi revenise și el sări în picioare când intra Tiffany. Ușurarea și bucuria lui când o văzu făcură să dispară neplăcerea ei de a mai rămâne după cele ce spusese Robin. Se așeză lângă pat și Rusty le dăduse ceaiul și niște biscuiți subțiri.

— Sunt aduși din State și sunt una dintre puținele mele slăbiciuni, recunosc tatăl ei cu un surâs vinovat. Ar trebui să țin regim dar nu pot să rezist să-i mănânc când am ocazia. Ți-a spus Robin de ce mi-a fost rău? Întrebă el nepăsător, urmărind-o totuși să-i vadă reacția.

Ea putu să-și ascundă complet mânia pe care o resimțea dar răspunse destul de calm:

— Da, mi-a spus că ai probleme cu inima și că trebuie să fi atent. Fără surmenaj și emoții inutile, cred că-i jargonul medical.

— Exact, admise el ușurat. Nu-i chiar așa de rău, dar Robin a fost întotdeauna foarte bun cu mine, și a insistat să vin aici să mă odihnesc de câte ori vreau. Îi spunem vizita pentru discuții de afaceri, dar Robin nu are nevoie de ajutorul meu sau al altcuiva ca să conducă locul ăsta. E foarte competent și experimentat. O.N.U. e norocos să-l aibă la dispoziție ca expert.

— Și tu ești norocos, dacă conduce afacerile profitabil. Tu și ceilalți investitori aveți nevoie de un bun manager, declară Tiffany.

Jack Bremond o privi amuzat.

— Ori nu-l poți suferi pe Robin, ori îți place prea mult de el și te-ai plictisit cu discuții sterile. Râse. Robin e de treabă, dar e și cînstit și a venit într-un moment nepotrivit în după-amiaza asta.

Tiffany simți că era un fel mai moderat de-a spune și fu surprinsă de abilitatea noului ei tată. Reacțiile ei fuseseră probabil evidente. Simți că se înroșește ușor când trebui să-și

exprime sentimentele ei pentru Robin.

— Nu-l prea cunosc pe Robin. M-a ajutat când m-a prins ploaia în mașină, acum câteva zile, când mergeam spre Rio. De-atunci l-am mai văzut întâmplător, dar nu m-a ajutat deloc să te găsesc. Indignarea îi creștea, deși încerca să și-o stăpânească, ca să nu se mai supere tatăl ei.

Cu toate astea, el rămăsese amuzat.

— Ți place mult? spuse el complice. Foarte bine. E un om capabil. Acum nu mă mai privi strâmb și spune-mi dacă mai stai la Rio ca să te cunosc mai bine, înainte să te întorci în State. Mi-ar plăcea foarte mult să mai stau cu tine o zi-două, spuse el gânditor.

— Ar fi minunat, dar nu pot să-mi mai permit să stau la *Rosario* prea mult, iar tu stai aici în Pirapora câteva săptămâni, după cum mi-a spus menajera ta.

— Nu neapărat, îi spuse el. Fac ce vreau. Ai putea să stai aici.

Tiffany dădu hotărâtă din cap.

— Nu, nu pot să fac asta.

— Atunci, te invit la mine în Rio pentru câteva zile. Cât mai ai de stat la hotelul tău?

— Încă două zile apoi trebuie să plec acasă.

— Munca ta are de suferit în vreun fel,

dacă mai stai aici?

— Nu, dacă îi telegrafiez șefului sau dacă-i dau un telefon, spuse Tiffany, gândindu-se. Oricum, mare parte din munca mea este de expertiză. Ted poate să ia cu el fotografiile și articolele pentru deplasarea asta. Mi se datorează un concediu, așa că, da aș vrea foarte mult să stau cu tine dacă nu-ți afectează sănătatea.

El zâmbi.

— Acum că te-am întâlnit, cred că m-aș simți mai rău dacă ai pleca iarăși. Pare egoist, dar surpriza a trecut, secretele mele vinovate au fost spuse și parcă mi-am luat o piatră de pe inimă. Mi-ai făcut bine, draga mea, în ciuda stării proaste pe care am avut-o. Încă două zile să mai stăm aici nefăcând nimic și pe urmă putem sta în apartamentul meu din Rio și să vizităm locurile în voie, recuperând anii pierduți.

— Grozav! Se aplecă și-l sărută ușor pe frunte. Abia aștept. Acum trebuie să plec, dar am să te sun de la hotel, să văd cum te simți. Ai grijă.

— O să am, o asigură el. Am un motiv să mă mențin în formă, nu?

Ea zâmbi și-i făcu din mână când plecă din cameră bucuroasă că el se simțea mai bine

și că îl încântă perspectiva de a rămâne mai mult în Rio. După ce coborî scările, fu prudentă. Se temea ca Robin să nu se fi întors și să se enerveze iar. Voia să fie singură, să aibă timp să se gândească la cele se întâmplăte și să se obișnuiască cu toate.

Cu reală ușurare îl descoperi numai pe Rusty în hol și-i spuse că voia să plece. Acesta păru abătut și-i spuse că domnul Redford ar fi dorit s-o vadă după ce-și termina treaba într-unul din hangare.

Tiffany dădu numai din cap, lăsă un mesaj scurt în care-i mulțumea pentru ospitalitate și plecă cât putu de repede, pentru ca el să nu o mai poată ajunge.

În timp ce conducea, Tiffany se tot gândi la ce spusese Robin. Ar fi vrut atât de mult ca el să gândească de bine despre ea, și totuși dușmănia lui evidentă o rănise mult, iar preocuparea lui nu fusese decât pentru bătrân.

Era încă prea tulburată de atitudinea lui și prea supărată ca să poată înțelege de ce se purtase atât de aspru, dar starea proastă a sănătății nou descoperitului său tată o mângăea la fel de mult. Înțelegea neliniștea lui Robin, dar nu fusese corect să-și verse mânia asupra ei. Se întreba dacă s-ar fi împăcat cumva dacă

s-ar fi dus la piscină, când el îi propusese. Se purtase oare prostește plecând fără să rămână să vorbească cu el? O să spună el iarăși că fugise?

Tiffany era sfâșiată de nehotărâre când ajunsese la punctul de intrare pe autostrada care ducea la Rio. Începu să întoarcă mașina ca să se înapoieze și să-și ceară scuze că venise la plantație fără să-i spună, când i se păru că observă o siluetă cunoscută ieșind dintr-o cabină a vamei și îndreptându-se spre mașina ei. Într-adevăr, părul acela blond și ținuta elegantă nu puteau aparține decât lui Esther Moore.

Tiffany privi neputincioasă cum frumoasa fată se urcă în mașină și porni pe drumul pe care venise ea. Orice gând de a se reîntoarce la Floriano ca să-și ceară scuze sau să încerce să se împace cu Robin, îi zbură din minte. Esther ar fi ajuns prima la plantație și ultima persoană pe care Robin ar fi vrut s-o vadă acolo, odată prietena sa venită, ar fi fost o altă femeie, și mai ales cea de care voise să scape cu câteva ore mai înainte!

Drumul spre Rio îi păru lui Tiffany fără sfârșit. Tot ce-i venea în minte era figura palidă a tatălui său și furia pe care Robin Redford o arătase când se aplecase asupra

bătrânului. N-ar fi vrut deloc să-l supere sau să riște sănătatea omului pe care încă-l considera unchiul Jack, și resentimentul pentru Robin pentru că nu-i spusese adevărul îi apăsă din nou, întărit de gelozia ei pe Esther care acum se bucura de compania lui.

Se duse direct la camera ei de la Rosario și comandă un sandwich și ceva de băut la serviciul de cameră. Cu toate astea, când mâncarea sosi, de-abia o atinse, căci pofta de mâncare îi dispăruse complet. Se culcă devreme, consolată doar de gândul că unchiul Jack arăta mult mai bine când îl văzuse în cameră și că urma să stea cu el în curând și să alunge din minte amintirea lui Robin.

A doua zi dimineată, un telefon de la plantație o făcu să se gândească în continuare la el. Era foarte nervoasă, temându-se și totuși dorind din tot sufletul să audă vocea lui Robin la celălalt capăt al firului. Vocea lui ar fi fost într-un fel reconfortantă și ea și-ar fi putut cere scuze, dar răspunse Rusty în locul lui. Tatăl său se trezise și părea atât de fericit și plin de viață, încât Tiffany se simți și ea mai bine. Îi promise că va veni să se întâlnească a doua zi în apartamentul lui și-i spuse să vină la prânz.

— Abia aștept să te văd, Tiffany, explică el. Am să mă frământ tot timpul dacă mai stau

încă o zi aici, așa că am să plec mâine dimineată devreme. O să mă aducă cineva cu mașina la Rio, așa că nu trebuie să-ți faci griji.

— Ești sigur că poți să faci drumul? întrebă Tiffany îngrijorată. Pot să mai stau un timp la hotel mai ales dacă e în joc sănătatea ta.

— Nici vorbă. Mă simt foarte bine sau atât de bine cum nu m-am simțit niciodată, îi spuse el. Dar te iubesc pentru grija ta. I-am explicat lui Robin și el a acceptat să mă întorc în oraș. Abia aștept să fiu împreună cu tine, mâine.

După acest telefon, Tiffany se simți mult mai bine. Deși gândul la Robin o făcea să sufere, făcu totul ca să-i alunge imaginea din minte, în timp ce înota, făcea plajă sau stătea degeaba, așteptând să treacă ziua. Dar își dădu seama, cu o siguranță rece, că dragostea pentru el - o dragoste care pulsa în fiecare nerv din trupul ei, nu putea fi niciodată complet îndepărtată.

Ted reapăru în grădină la ora ceaiului.

— Mă întorc în State diseară, îi spuse el cu o emoție stăpânită. Îmi aranjez afacerile în următoarele două zile, apoi plec la New York.

— Nu știam că te duci să lucrezi acolo.

Ai o slujbă nouă?

Ted ridică din umeri și părul, pentru prima dată, nesigur pe el.

— Nu chiar o slujbă, mormăi el. Cred că pot să fac un fel de deplasare ca să câștig ceva din excursie, dar am alte motive ca să plec.

Încruntându-se, Tiffany își tot frământă mintea, până când ezitățile lui Ted și neîncrederea lui neobișnuită o lămuriră și ghici ce voia să spună.

— Oare merită deranjul, Ted?

— Știu că nu-ți place, Tiffany, spuse repede Ted. Dar e o fată minunată și e atât de frumoasă! Visul unui fotograf se împlinește. Mi-a promis că mă lasă să fac câteva studii de portret și am să le pot vinde sau am să le păstrez pentru cartea cu lucrările mele cele mai reușite.

Tiffany îi studie figura frumoasă și văzu că, pentru prima dată, renunțase la aerul său batjocoritor și era într-adevăr serios.

— Deci ții la ea, se minună ea. Ted sunt mirată de tine, dar oare ai vreo șansă cu ea? Ți-am spus ce simte pentru Robin.

Ted ridică din umeri.

— Poate. Sper, dacă îi fac curte în felul meu inimitabil. Făcu cu ochiul, revenind la comportarea sa obișnuită dar renunță din nou

la ea, ca să spună, serios: Ar fi mai bine ca Robin Redford să rămână aici, Esther a spus că s-ar putea s-o viziteze la New York, ceea ce mi-ar distruge șansele. De ce nu încerci să-l reții? Te-a găsit atrăgătoare, știi, Tiffany? Noua ta înfățișare l-a impresionat.

Tiffany oftă și dădu din capul tuns acum băiețește.

— S-a terminat, Ted. L-am întâlnit ieri la Floriano, la plantația pe care o conduce pentru un grup de oameni de afaceri. Ne-am certat. Îi explică pe scurt despre tatăl ei, iar Ted fluiera uluit.

— O-ho! Ce lovitură pentru tine, Tiffany, fetițe. Cum te simți că ai un nou tată? Nu, iartă-mă, am fost lipsit de tact. Dar asta explică de ce Robin a plecat atât de repede ieri la prânz și încă într-un asemenea hal. Esther a fost foarte supărată dar am reușit s-o consolez.

În ciuda amărăciunii sale la amintirea disputei de ieri, Tiffany zâmbi fugar la laudăroșenia lui, Ted n-o să se schimbe niciodată.

— N-avea nici un rost să se grăbească. Putea să fie îngrijorat de starea sănătății șefului său, dar Jack Bremond e tatăl meu și am și eu drepturile mele.

— Nu șef, Tiffany, partener, ceea ce e

puțin diferit, o corectă Ted.

— Ce vrei să spui? se încruntă Tiffany. Jack Bremond e unul din cei care dețin Floriano, iar Robin conduce numai plantația, ca expert în cultura de cacao.

Ted dădu din cap.

— N-ai înțeles nimic, Tiffany, ca de obicei, murmură el vesel. Să mai ai încredere într-o fată! Roby e la O.N.U. și are șefi la centrul Organizației pentru Agricultură și Alimentație, dar e unul din proprietarii de la Floriano, de fapt cel mai important, mi se pare. Mi-a spus Esther, adăugă el, ca și cum asta rezolva problema.

Pentru Tiffany, da. Multe din ceea ce nu prea înțelesese se explicau acum și se simți mai umilită ca niciodată. Nu numai că Robin îi ascunsese informația principală pentru cercetările ei, dar o lăsase să creadă că nu era decât un manager. O mințise tot timpul, după cât părea, și ea luase de bun tot ce-i spusese.

Văzându-i expresia, Ted o bătu ușor pe genunchi.

— Nu-i nimic, Tiffany. Din moment ce e proprietar, asta îl face o partidă și mai bună, la urma urmei.

Ochii lui Tiffany aruncară scântei.

— Nu mă interesează nici el, nici

perspectivele lui! șuieră ea.

— Nu fi rea, fetiço. Am știut tot timpul ce simțai pentru el. Era evident.

— Nu se poate, strigă ea îngrozită. De ce, de-abia îl cunosc și nici măcar nu știu dacă-mi place, ca să nu mai vorbim de dragoste!

Ted dădu șiret din cap.

— Exact cum credeam! Uite, nu te supăra așa tare. Am mai lucrat cu tine, dar nu te-am văzut niciodată atât de receptivă, cum ai fost cu bărbatul ăsta.

— Bănuiesc că i-ai spus și lui Esther, strigă Tiffany, simțindu-se descoperită și fără apărare la această exprimare a sentimentelor ei cele mai ascunse.

— Nici nu era nevoie. Esther a fost geloasă pe tine de când te-a întâlnit. Te-a considerat o amenințare în ceea ce-l privește pe Robin, murmură liniștit Ted. De aceea m-am gândit c-ai putea reuși să-l ții aici la Rio, mai ales acum când stai împreună cu tatăl tău. Pot să dau repede lovitura dacă nu se apropie de New York.

Dându-și seama că interesul lui era în fond egoist, Tiffany oftă. Știa că sentimentele sale pentru Robin și posibilitatea ca el să le împărtășească erau fără speranțe, cu toate

astea Ted nu credea decât ce vroia el. N-avea nici un rost să încerce să-i explice.

— Te mai vezi cu Esther în seara asta, înainte de a pleca? întrebă ea, nevrând să mai vorbească despre Robin, pentru că o rănea prea mult.

— A plecat deja în America, explică el. Robin a dus-o la aeroport astăzi și de asta sunt liber diseară. Nu-mi pot permite să amân, dacă vreau să am o șansă cu ea. Se ridică în picioare. Adu-ți aminte de ce ți-am spus, Tiff, și încearcă să-i menții interesul lui Robin. Acum am plecat, dar o să ne mai vedem, fără îndoială. Se aplecă și-o sărută repede pe obraz. Apropo, i-am spus lui Robin ce scrii de fapt. Nu pot să-nțeleg de ce nu i-ai spus tu singură. Nici nu știa că ai o diplomă, în afară de faptul că ești așa de drăguță, dar l-am lămurit. A fost impresionat. Ted o bătu pe umăr și plecă, lăsând-o complet înmărmurită.

Ultima revelație, în loc s-o mulțumească, îi spori deprimarea. După ce se înfuriase pentru că-l vizitase pe Jack Bremond, Robyn-o va ierta niciodată pentru că nici ea nu fusese cinstită când vorbise despre munca ei. Regretă din tot sufletul că nu-i explicase ce făcea de fapt în Brazilia, dar acum era prea

târziu. Probabil că n-o să-l mai vadă niciodată și ideea că era unul din partenerii tatălui ei îi dădea un profund sentiment de amărăciune. Se făcuse de râs și acum nu mai avea nici o șansă în fața lui.

Era clar acum de ce nu fusese la plantație dimineată, dacă o condusesse pe Esther la aeroport. Ea încă îi stăpânea gândurile și Ted nu prea avea șanse la New York, pentru că Esther voia banii lui Robin și probabil că urma să-i obțină.

Ultima noapte a lui Tiffany la hotel fu din nou tristă și însingurată. Se forță să meargă să mănânce la restaurant, dar se simți mai prost ca oricând, văzând cupluri fericite, bucurându-se unii de alții, în lumina lumânărilor. Asta nu făcea decât să-i adâncească singurătatea. Își termină repede masa și fugi în cameră.

Emoția de a-l vedea din nou pe tatăl ei o menținu veselă în timp ce împacheta și părăsea hotelul. Încă avea mașina închiriată, dar avea de gând s-o înapoieze mai târziu în aceeași zi, în afară de cazul că tatăl ei ar fi vrut neapărat ca ea s-o păstreze. Acum își terminase treaba și nu mai putea pretinde că mașina e o cheltuială legitimă.

Puțin după douăsprezece, Tiffany își

parcă mașina în fața blocului. Își scoase bagajele și cu o valiză în fiecare mână se îndreptă spre apartamentul lui Bremond.

Menajera mulțumindu-se la ușă, dar fusesse avertizată de stăpânul ei, pentru că zâmbi cu toată jena și deschise larg ușa.

— Vă rog să poștiți, miss, murmură Amalia luând valizele. Domnul Bremond e înăuntru și așteaptă să veniți, adăugă ea.

Văzând o ușă întredeschisă la celălalt capăt al holului mic, se îndreptă într-acolo nerăbdătoare, dar se opri când auzi voci. Una era a lui Jack Bremond, dar cu inima cât un purice recunoscuse vorbirea rară și calmă care o înfiora și-și dădu seama că Robin era înăuntru cu tatăl ei. Era prea târziu ca să mai dea înapoi și să-l aștepte să plece, pentru că Amalia puse bagajele jos și împinse ușa.

— Miss venit, anunță ea mândră și Tiffany fu obligată să intre în salon.

Imediat, tatăl său se ridică de pe canapeaua pe care se odihnea și străbătu încăperea ca s-o îmbrățișeze. Tiffany era atât de bucuroasă că-l vedea arătând atât de bine, că-i venea să strige, dar prezența lui Robin în picioare într-un capăt al camerei, lângă un vitraliu imens, o făcu să se abțină. Expresia lui era rece și indiferentă când o salută din cap.

— Ce faci aici? îl întreabă ea abrupt. Remarca sa fusese nepoliticoasă și-și regretă imediat cuvintele, mai ales pentru că tatăl ei se încrunță ușor când veni să se așeze la loc.

— Robin a fost atât de amabil să mă conducă la Rio, dimineață, draga mea, spuse el calm, dar cu un oarecare reproș. Îi sunt foarte recunoscător.

— Nu-i nevoie, Jack, zise Robin ferm, zâmbindu-i bătrânului. Îmi pare bine când pot fi de folos.

— Rămâi la prânz, nu-i așa? întreabă Jack Bremond neliniștit, aruncându-i fiicei sale o privire. Ne-ar face mare plăcere, nu-i așa, Tiffany?

Știind cât de mult înseamnă asta pentru tatăl ei, dar neștiind ce să răspundă ca să repare prima greșeală, Tiffany aprobă din cap.

— Bineînțeles. Domnul Redford a fost foarte amabil să dea din timpul lui ca să te aducă cu mașina.

— Iar am devenit formal? o ironiză Robin și privirea pe care i-o aruncă o făcu pe Tiffany să roșească și să-și dorească să nu fi fost atât de grăbită să vină de dimineață și să mai fi așteptat puțin, pentru ca el să plece și să nu-l mai întâlnească.

Ar fi vrut să-și ceară scuze pentru

venirea ei precipitată la plantație. Și totuși, fusese vina lui și atitudinea sa de acum făcu să-i revină supărarea pricinuită de ultima lor întâlnire și de secretele pe care le tănuise. Ridică disprețuitoare bărbia, dar nu mai spuse nimic, ca să nu-și mai supere tatăl.

— Amalia a pregătit masa și e o bucătăreasă excelentă, după cum știi Robin, spuse Jack Bremond mai mult ca să înlătore momentul stânjenitor. Hai să bem ceva și apoi să mergem la masă.

— O băutură ar fi binevenită, admise Robin. Dar mi-e teamă că trebuie să refuz prânzul. Trebuie să întâlnesc o persoană importantă într-o afacere pe care o aranjez, în legătură cu Floriano, așa că trebuie să mă scuzați. I-am promis o masă și mă îndoiesc că o să coopereze fără să mănânce pe cheltuiala mea.

— Ce păcat că nu poți să stai! Jack Bremond părea cu adevărat dezamăgit. Nu-i nimic. Tiffany o să stea aici cât timp am s-o pot reține, așa că o să ne mai putem întâlni. Acum vino și stai lângă mine, fetițo, nu mai sta în picioare lângă ușă. Robin, prepari tu băuturile?

Redford turnă pentru fiecare gin tonic și

se așeză în fața lui Tiffany, spre neplăcerea ei. Era conștientă de atracția dintre ei. Măinile ei ardeau să-i atingă părul blond și să urmărească cutele din jurul ochilor lui albaștri. Își dorea ca el să plece la întâlnire. Voia cu disperare să găsească o punte între ei, dar nu vedea nici o cale. Mândria o împiedica să-și arate sentimentele în fața celor doi.

— Cred că am să fiu plecat pentru un timp, le spuse Robin când conversația începu să lăncezească. M-am gândit să combin o călătorie de afaceri cu o scurtă vacanță, ducându-mă în America și apoi întorcându-mă prin Roma.

Tiffany ridică repede privirea surprinsă și disperată, și văzu că ochii lui o priveau cu atenție. Coborî imediat ochii și se gândi cu amărăciune că nu-l putea ajuta pe Ted, din moment ce Robin abia aștepta să se ducă după prietena lui, iar ea nu putea face prea mult.

Tatăl ei exclamă dezamăgit încruntându-se:

— Judecând după ce mi-ai spus mai devreme, e o schimbare bruscă de opinie. Sperasem că o să-ți iei câteva zile libere și o să vii aici, să mă ajuți să-i arăt lui Tiffany împrejurările. Știu că încă n-a văzut prea multe.

Robin strânse din umerii săi lați. Tiffany îi mai aruncă o privire și-l văzu uitându-se pe fereastră. Își plimbă cu plăcere ochii pe fața lui aspră. O șuviță de păr îi căzuse pe frunte, dar el o aruncă înapoi cu niște degete nervoase, apoi se întoarse către tatăl ei.

— Am crezut că o să mă descure cu o vacanță. Conferința asta a ridicat unul sau două puncte despre care trebuie să mă informez la sediul din Roma. Mă mai întâlnesc și cu niște prieteni pe care i-am neglijat de prea mult timp. Oricum, voi o să fiți prea prinși să vă amintiți trecutul și să discutați despre viitor, ca să vă mai trebuiască și altcineva în preajmă. Ținem legătura, Jack. Mulțumesc pentru băutură.

Tiffany se întrebă dacă trebuia să-l conducă, dar Amalia cu siguranță că urma s-o facă.

Tatăl ei gândi altfel. Dându-i un ghionț ușor, îi spuse destul de agreabil.

— Du-te și condu-l pe Robin, Tiffany, cât îmi savurez eu băutura. Asta trebuie să fie ultima oară când îl mai vezi, dacă pleacă. Amalia e ocupată iar mie mi-e cam lene, așa că fă tu oficiile în locul meu.

Tiffany nu putea să refuze și-și lăsă

paharul, ridicându-se ezitantă în picioare. Robin stătea lângă ușă și știa că el râde de încurcătura ei, ceea ce o amări din nou. Trecu pe lângă el, în hol.

Tiffany merse spre ușă de la intrare și puse mâna pe clanță înainte să se întoarcă.

— Ar trebui să-mi cer scuze că, am venit nepoftită la plantație alaltăieri, murmură ea sec. A fost o prostie din partea mea să vin în Pirapora, la plantație, fără să vorbesc mai întâi cu tine, dar tu erai ocupat în altă parte și eu vroiam să-l văd pe unchiul Jack. Dar, crede-mă că n-aș fi abuzat dacă aș fi știut că are probleme de sănătate și că întâlnirea cu mine era un risc.

— Nu, nu cred c-ai fi făcut-o, admise Robin. O depășea cu mult în înălțime, dar Tiffany refuză să-și ridice ochii către el și rămase să-i studieze nasturii de la cămașă.

— Și eu eram grăbit și n-am stat să mă gândesc la sentimentele tale, în grija mea pentru Jack. Dacă ai mai fi rămas după ceai ca să mă vezi, ți-aș fi putut spune că-mi pare rău, dar ai fugit iarăși. Tonul său era acuzator.

Tiffany ridică acum capul și, amintindu-și că voise să se întoarcă dar o văzuse venind pe Esther, mânia îi dispăru din nou.

— Mi-a părut rău c-am fugit, îi spuse ea. Eram gata să mă întorc când mi-am dat seama că aveai alți prieteni care veneau să te vadă. Am înțeles atunci de ce ai vrut să plec atât de repede de la Floriano, când am văzut-o pe Esther venind să te viziteze. Cu siguranță că aș fi fost în plus, nu-i așa? Boala tatălui meu a fost o scuză plauzibilă ca să scapi de mine înainte de a ajunge ea.

O umbră îi plutise pe față în timp ce ea vorbise, iar când termină, o privi încruntat.

— Chiar crezi că aș face din boala sau sănătatea cuiva o scuză? Dacă da, atunci ai o imagine ciudată despre mine, dar, oricum, ar fi trebuit să te întorci. Ai fi putut să te lămurești.

— Mă îndoiesc, șuiera Tiffany, desehizând ușa. Și nu joc niciodată pe al treilea într-o scenă de dragoste. Sper că te vei simți bine în America și la Roma. Îți mulțumesc pentru amabilitatea pe care mi-ai arătat-o pe drumul de la São Paulo. Am apreciat-o foarte mult.

— Mi-ai mai spus-o și înainte. Ar fi fost mai bine să fii sinceră cu mine despre munca ta. Nu-mi place să-mi fac o impresie greșită despre oameni.

— Nici mie. Proprietarii de plantație nu prea sunt același lucru cu managerii. Cred că

te pricepi mai bine să ascunzi adevărul și să păstrezi secrete, Robin Redford. Acum ar fi mai bine să pleci, asociatul tău o să devină nerăbdător.

Robin se uită repede la ceasul de la mână și șopti o înjurătură.

— Da, n-am de ales. Trebuie să mă duc la întâlnirea asta. Mai am multe să-ți spun, Tiffany, dar nu-i nici locul, nici momentul. Ai grijă să nu-l superi prea mult pe tatăl tău cu firea ta aprinsă. Are nevoie de afecțiune și de companie, dar nu de emoții. O și merită, de altfel.

— Sigur că o să am foarte mare grijă de el. Vroia să-l împingă afară pe Robin, ca să poată închide ușa și să-și revină după scenă, dar nu îndrăzneam să se apropie de el, dar să-l mai și atingă. Îi provocase prea multe emoții și siguranța de sine nu era una din ele!

— Plec, îi spuse el aspru. Înainte să-i pierd urma. Cunosc bine scenele de adio, dar nu m-ai văzut pentru ultima dată, Tiffany Doyle.

Pașii îi răsunară pe scară când plecă, iar Tiffany se spijini de ușă când o închise după el. Lacrimi îi scânteiau pe obraji și le șterse furioasă. De ce venise aici de dimineață ca s-o tulbure din nou? Aproape că se obișnuise cu

gândul că n-o să-l mai vadă niciodată, dar după această zi se întreba dacă o să se poată vreodată elibera de imaginea și vocea lui. Nu era deloc corect.

Capitolul al optulea

Când reveni în cameră câteva minute mai târziu, Tiffany îl găsi pe tatăl ei stând încă pe canapea, dar paharul îi era gol. Mai mult ca să se afle în treabă, îl întrebă dacă mai voia să bea ceva.

— Da, aș vrea. Știu că n-ar prea trebui, dar acum sărbătorim. Totuși, aș vrea mai mult tonic decât gin. Ia și tu unul, să-mi ții companie.

Tiffany străbătu încăperea și turnă porții bune de apă și tonic în pahar. Nu se putea opri să se gândească că Robin făcuse același lucru cu numai câteva minute mai înainte și, fără să-și dea seama, își dori să se întoarcă în acel

moment și s-o ia de la capăt.

Îi întinse paharul lui Jack Bremond și-l ridică pe al ei.

— Pentru sănătatea și viața ta, tată. Nu vreau să te pierd, acum că în sfârșit te-am găsit, murmură ea, încercând să pară veselă. Era greu, pentru că scena cu Robin fusese atât de dureroasă și ultima imagine a siluetei sale zvelte coborând în grabă scările îi tot venea în minte, alungând orice alt gând.

Jack Bremond își sorbea băutura rece și o privea pătrunzător.

— Nu prea cred că te-ai împăcat cu Robin când l-ai condus, nu-i așa, draga mea?

— Nu chiar, recunosc Tiffany. Nu mai spuse nimic, învârti numai un cub de gheață în pahar.

— Îți displace atât de mult? insistă Jack Bremond. Când te-am văzut la Floriano am crezut mai de grabă că ții la el, dar că încerci să-ți ascunzi sentimentele. N-aveam dreptate?

Oftând, Tiffany renunță să se mai joace cu cubul de gheață și puse paharul pe o masuță joasă din fața ei.

— Nu prea știu ce simt acum. Am fost atât de răvășită și supărată să aflu că te cunoștea și nu-mi spusese niciodată, știind că te caut pe tine și pe mătușa Melanie. S-a

prefăcut că mă ajută, dar tot timpul mi-a ascuns că locuiai aici și că aveai o parte din plantație împreună cu el.

— Avea motivele lui, sunt sigur, murmură Jack mai puțin încrezător. Cunosce câteva dintre ele, bineînțeles, și sănătatea mea era una din grijile cele mai mari, dar cred că-i păcat că n-a avut încredere în tine, mai ales că acum totul s-a aflat.

— Vrei să spui că ar fi existat o justificare dacă nu te-aș fi găsit niciodată sau n-aș fi aflat unde ești? Tiffany era surprinsă și indignată că tatăl ei putea spune așa ceva.

El o bătu ușor pe genunchi.

— Nu mă înțelege greșit, Tiffany. El nici nu mi-a vorbit despre tine, dar nu m-am supărat pentru că ai persistat în căutarea ta și ai reușit, așa că totul a ieșit bine. N-are nici un rost să ne gândim la trecut, pentru nici unul din noi. Robin a crezut că proceda corect atunci, dar cred că acum e de părere că ar fi trebuit să-ți spună, cel puțin așa mi-a zis mie dimineată.

— S-a scuzat într-un fel că s-a purtat atât de urât cu mine atunci la Floriano, admise Tiffany. Dar asta nu-l absolvă deloc.

— Cred că nici unul dintre noi n-a fost prea sincer cu celălalt, remarcă Jack Bremond

cu bun simț. I-ai ascuns lui Robin ce făceai de fapt. Da, mi-a spus, și era supărat, pe bună dreptate. Ce ți-a venit să te prefaci că ești o modistă oarecare? Nu prea îmi pari, și nici lui nu i-ai părut.

— Nu m-am prefăcut deloc. N-am spus decât că Ted făcea fotografii pentru o revistă de modă și Robin a tras concluzia că eu scriam articole pentru aceeași gazetă. Nu l-am corectat niciodată pentru că, oricum, părea că are o impresie foarte proastă despre mine.

Abil, Jack Bremond ignoră ultima ei izbucnire.

— El a tras concluzii și tu ai făcut la fel despre situația lui aici. Sunt sigur că nu ți-a spus niciodată că e manager la Floriano, nu-i așa?

Tiffany își frecă fruntea și se gândi câteva clipe înainte de a vorbi.

— A spus că lucrează pentru O.N.U. ca specialist în cacao la această plantație, și bănuiesc că restul mi l-am imaginat când m-a adus să stau în casa managerului plantației.

— Liniștește-te. Ați fost amândoi zăpăciți, dar cine nu e în ziua de azi? Nu-i nimic neobișnuit în a face una sau două greșeli și asta nu prea e un motiv serios ca să te cerți.

— Poate că nu, dar noi ne-am certat, iar

el pleacă acum, așa că n-am să-l mai văd niciodată. Tiffany simți în pleoape arsura lacrimilor și luă paharul ca să ia o înghițitură bună. Am reușit să dau peste cap toate întâlnirile mele cu el, așa că n-are nici un rost să ne mai gândim la asta. E prea târziu.

— Atunci, ții la el. Așa am zis și eu! Dacă n-ai fi ținut, n-ai fi fost supărată și tristă pentru că pleacă în vacanță.

Tiffany îi surâse.

— Cred că da. N-am mai întâlnit pe nimeni ca el. Și totuși, ar fi mai bine să-l uit acum, pentru că în curând o să se întâlnească cu draga lui Esther la New York.

— Robin n-are de gând să se ducă la New York, îi spuse ferm Jack Bremond. Asta știu sigur. Cred că poate ți-ai făcut o părere greșită despre Esther Moore, dar n-am să te fac eu să te răzgândești. Știu totuși că ar fi trebuit s-o vezi când a dat-o afară alaltăieri.

— De la Floriano?

— Da, draga mea, îi spuse liniștit Jack Bremond, terminându-și băutura cu evidentă plăcere. Imediat după ce-ai plecat, m-am sculat și am venit pe verandă. Mă odihneam într-un fotoliu adânc și nici unul dintre ei n-a știut că eram acolo. A apărut o mașină și Esther s-a dat jos din ea. Robin era foarte

furiOS. I-a spus că n-are timp de vizite și că ar trebui să plece.

— Nu pot să cred.

— Ei bine, e adevărat, pentru că l-am auzit spunând asta. Ea a spus că îi promisese să-i arate plantația și că o invitasese să rămână, ceea ce el a negat imediat. „Te-ai invitat singură aici, dar nu eu te-am chemat”, au fost exact cuvintele pe care le-a folosit. „Sunt prea ocupat acum ca să primesc vizite, iar partenerul meu e bolnav și nu poate fi deranjat. Mai bine te-ai întoarce la hotel”, i-a spus.

— Și atunci? întrebă Tiffany, cu ochii măriți de mirare.

Jack Bremond îi zâmbi indulgent.

— Fata a izbucnit în plâns și i s-a aruncat în brațe. El a liniștit-o și i-a cerut iertare că s-a pierdut cu firea, dar a insistat să plece înapoi la Rio. I-a promis s-o conducă la aeroport când ea s-a supărat din nou și i-a spus că pleacă a doua zi în America. Acum, cred că prânzul e gata și mie unul mi-e foame. Haide.

Puțin înveselită de ce aflase, probabil motivul pentru care Robin îi spusese misterios că ar fi trebuit să vină și s-ar fi dat seama, Tiffany reuși să mănânce cu poftă. Era încă tulburată și nefericită de câte ori își amintea de

Robin, ceea ce se întâmpla deseori, dar făcea un mare efort să se concentreze asupra a ceea ce tatăl ei spunea despre frumusețile locurilor la care ținea atât de mult. Ziua trecu plăcut, cu amintiri redeșteptate de fotografiile vechi ale copilăriei sale.

Ziua următoare trecu cam în același fel. Jack Bremond avea mașina lui și ea conduse prin împrejurimi, vizitară parcul minunat, privind statuile ciudate și reprezentările de mituri și legende. Tatăl ei îi promise să o ducă a doua zi la Belo Horizonte, dar după ce se plimbară puțin prin Grădina Botanică, el obosi și se întoarseră acasă, ca să se odihnească înainte de cină. Tiffany era încă plină de energie și renunțând la mașină, merse într-o zonă comercială de pe Calea Orhideelor ca să se plimbe fericită prin diversele magazine. Cumpără câteva cadouri pentru familie și prieteni înainte de a părăsi blocul cu aer condiționat, ca apoi să parcurgă jumătate de milă înapoi până la apartamentul tatălui său.

Din nefericire, imediat ce ieși și așteptă să treacă strada izbucni o furtună. Tiffany nu era încă obișnuită cu rapiditatea cu care începeau aceste ploi torențiale. În câteva secunde era udă learcă și se hotărî că n-avea rost să se mai întoarcă în magazin; putea la fel

de bine să meargă până acasă și să se schimbe acolo, pentru că nu se putea uda mai tare.

Ploua atât de tare, străzile erau pline de apă, iar mașinile improșcau cu noroi, ceea ce-o făcu pe Tiffany să fie tot atât de murdară pe cât era de udă. Arăta atât de caraghios încât Tiffany râse de starea ei în timp ce se străduia să înainteze. O mașină se opri pe stradă în dreptul ei, dar Tiffany nu vedea mai nimic prin ploaie, ca să poată spune cine era la volan. Gândindu-se că era un taximetrist căutând un client, se îndreptă spre mașină ca să-i spună că n-avea nevoie de serviciile lui. Ușa era deschisă iar glasul familiar rar și liniștit, cu accent american, ajunsese până la ea prin ploaie.

— Urcă, fetițo, până nu te îneci! zise repede Robin. Nu spune nu, pentru că tatăl tău m-a trimis să te caut.

Tiffany se conformă imediat și urcă în mașină. Robin porni și oftă satisfăcut.

— Bun. Credeam c-o să mă ia pe sus vreun polițist pentru parcare nereglementară dacă mai stăteai mult să te hotărăști. Oho, dar udă mai ești! Privirea lui cuprinzătoare se opri asupra tricoului complet ud care-i scotea în evidență sânii și nu mai lăsa prea mult de făcut imaginației și asupra părului din care-i picura apă în ochi, și care-o făcu să-și scuture

nervoasă capul.

— Hei, stai locului, se plânse el imediat. Eu sunt încă uscat și vreau să rămân așa. Cum te simți? adăugă el, aruncându-i o privire rapidă.

— Bine, replică ea mașinal, dar privi pe geam, fără să îndrăznească să-l privească. Își dădu seama că nu mergeau în direcția bună, spre apartamentul tatălui ei.

— Unde mă duci? întrebă ea indignată. Nu-i asta drumul.

— Știu. Vreau să vorbesc cu tine, așa că te duc la hotelul meu. N-o să ne deranjeze nimeni acolo.

— Dar tata o să mă aștepte, obiectă Tiffany deși inima începuse să-i bată cu putere la gândul că o să fie singură cu el. Mi-ai spus că te-a trimis după mine.

Robin râse și-i aruncă o privire răutăcioasă.

— Ei, hai să zicem c-ar fi făcut-o dacă ar fi știut că urma să trec pe lângă tine chiar când ai început să te uzi complet. Trebuie să recunosc că nu l-am văzut de alaltăieri, deși am vorbit la telefon.

— Deci doar treceai prin preajmă și m-ai luat! Indignarea lui Tiffany era adevărată.

— Poți să spui și așa, dar eu încercam să

te găsească. Tatăl tău a spus la telefon că ai plecat la cumpărături.

— Nu cred că vreau să vorbesc cu tine, mârâi Tiffany. N-avem nimic să ne spunem.

— Ba da, avem, sau oricum, eu am. Dacă nu vrei să vorbești cu mine poți doar să asculți ce am să-ți spun și apoi te urc într-un taxi care să te ducă acasă, dar ai să mă asculți, chiar dacă o să fie nevoie să te duc cu forța în camera mea ca să fim singuri și să te fac să m-asculți.

Tiffany deschise gura ca să obiecteze din nou, dar se răzgândi. Își simți capul vâjâind. Magia pe care acest om o exercita asupra ei când era aproape de el, era prea puternică pentru a o putea îndepărta cu totul. Putea măcar să-l asculte.

Și totuși, se răzgândi iar când mașina opri în fața *Arenasului*. Întorcându-se către Robin, se plânse:

— Nu pot să intru în hotel în halul ăsta. Sunt murdară și atât de udă încât am să împrăstii apă pe toate covoarele!

El râse numai și ieși din mașină. Deja un portar îi deschidea ei ușa și nu era nici o cale să se retragă cu demnitate.

Intră în hotel cu capul sus, hotărâtă să nu se lase influențată de amintirea primei sale

întâlniri dezastruoase cu Esther, în hol, sau de sandalele sale, acum scâlciate. Observă câțiva turiști care se adăposteau de ploaie în timp ce Robin o conducea la lift. Măcar nu era singura care fusese muiată de ploaie. Doi turiști se uitau batjocoritori la hainele ei din care picura apă, în timp ce se urcară și ei în lift cu Robin și Tiffany. Asta o mai binedispuse și când Robin îi luă mâna umedă în mâna lui caldă și uscată, avu o senzație de plăcere și un tremur pe care nu și-l putu împiedica.

Tiffany se trezi condusă spre un apartament la capătul unui coridor. Intră într-o sufragerie și se uită în jur cu admirație. Camera era luxos mobilată, dar avea mai mult aerul unei locuințe și nu al unui loc de popas.

— Păstrez permanent camerele astea închiriate pentru mine, explică Robin închizând ușa de la intrare și trântindu-se într-un fotoliu. Îmi place să am în preajmă o parte din lucrurile mele când stau aici, așa că am adus câteva de la Floriano. E mai ieftin decât un apartament propriu în Rio și pot să găzduiesc aici prieteni când nu-l folosesc.

— Aș vrea să fi știut asta când am venit prima dată aici, spuse Tiffany sinceră. Te-aș fi rugat să mă lași să-l folosesc până se elibera alt loc la hotel! A fost atât de neplăcut să nu

pot găsi o cameră aici când am venit. Ar fi trebuit să-i sun de la plantație, dar am crezut că o să fie o mulțime de camere libere.

— Așa și este întotdeauna, murmură Robin încurcat. Se ridică și intră în dormitor, de unde ieși cu un prosop gros în mână.

— Receptionerul a spus că toate camerele erau închiriate din cauza conferinței. Știu asta, pentru că am fost foarte supărată.

Robin dădu din cap.

— I se ceruse să-ți spună asta.

— I se ceruse? Ce vrei să spui? Cine a putut să-i spună să mă întorcă din drum?

Robin întoarse spatele și ridică nepăsător din umeri.

— Am spus direcției hotelului să ți se refuze o cameră, după ce ai pierdut prima noapte. Intră din nou în dormitor și începu să deschidă niște sertare, dar vocea lui ajunse cu claritate la Tiffany, care rămăsese în picioare, încă uluită. Vroiam să stai la alt hotel, preferabil la *Rosario*, care e în cealaltă parte a orașului.

— Dar de ce? Tiffany era complet zăpăcită. De-abia mă cunoșteai. De ce ai intervenit în rezervarea mea de la hotel? Nu pot să înțeleg.

— M-am gândit că e mai bine să stai

departe de mulțimea de oameni de aici și de delegații la conferință.

— Oh, bineînțeles. Esther stătea aici, murmură slab Tiffany.

Robin se întoarce, cu brațele pline de haine.

— Da, vroiam să te țin departe de Esther care urma să stea aici, dar nu din motivul pe care îl crezi. Îți explic într-o secundă. Acum, trebuie să te schimbi de hainele acelea ude înainte de a face o baltă pe podea.

Tiffany nu-i răspunde la glumă și străbătu încăperea ca să-i dea hainele. Ușor, el îi ridică bărbia cu un deget și-i zâmbi.

— După ce te schimbi, am să-ți spun tot, dar nu când îmi uzi covoarele! Dar recunosc că motivele mele pentru mutarea ta au fost complet egoiste. Dacă ai fi stat aici atât de aproape de mine, nu m-aș fi putut ține departe. Acum, du-te și te schimbă și fă un duș. Am să-l sun pe tatăl tău să-i spun că întârzii puțin. Du-te, adăugă el, împingând-o ușor în direcția dormitorului.

Luând prosopul pe care i-l dăduse, Tiffany păși nehotărâtă pe covoarele groase, în dormitor, spre baia de alături. Era luminată, iar cuvintele lui Robin erau de neînțeles. Își dădu jos hainele ude, stătu sub duș destul de mult,

ca să se simtă bine, și se înfășură bine în prosop ca să-și ascundă o bună parte din trup.

Găsi un pieptește și își aranjă părul care era în dezordine, dar mutra copilăroasă care o privea din oglindă era enervantă și Tiffany îi scoase limba.

Când ajunse din nou în sufragerie, Robin stătea relaxat, având în față un pahar înalt în care pluteau câteva cuburi de gheață. Se îndreptă spre frigiderul din spatele unui bar și-i întinse și lui Tiffany un pahar la fel.

— Pentru un nou început murmură el.

Ridicând paharul, Tiffany bău, dar era încă prea nesigură, încercând să se simtă bine, căci Robin îi putea tulbura liniștea numai cu o privire.

— Tot nu pot să pricep de ce ai vrut să stai la *Rosario*, obiectă ea. Ai aici un apartament, deci probabil că-ți place locul ăsta. De ce m-ai alungat?

— Nu ți-a plăcut sejurul? întrebă el, fără să-i răspundă de fapt.

— Ba da, dar nu-i vorba de asta. Ție îți place aici, așa că de ce nu mi-ar plăcea și mie?

— Locul ăsta îmi convine. Afacerile mă duc în partea asta a țării, de aceea păstrez apartamentul. Am acționat dintr-un impuls, cred, când ți-am pomenit de *Rosario*, sperând

că o să-ți amintești, și apoi ți-am anulat rezervarea aici. Pentru că te cunoșteam doar de câteva ore, era un risc. M-am gândit că dacă stai în același hotel n-o să pot să-ți fac curte cum trebuie, ceea ce am vrut să fac de la început, dar au intervenit alte probleme.

— Cum ar fi Esther?

Robin confirmă din cap.

— Da, Esther. Are un obicei să se bage când te aștepți mai puțin și nu vroiam să aibă legătură cu tine.

— De ce nu? Păreți foarte apropiați și dacă e prietena ta, e normal să nu fie de acord ca altă fată să se țină de tine. Probabil că asta te-a făcut să mă trimiți în altă parte.

— N-ai înțeles nimic, îi explică Robin nerăbdător. Lasă-mă să termin înainte să te enervezi. Ai o fixație, dar n-are nici un rost să crezi așa. Nu e prietena mea, cum spui tu, n-a fost niciodată și nici n-o să fie.

— Eu am avut altă impresie, îl întrerupse repede Tiffany. De câte ori apărea, o copleșeai cu atenții și pe mine mă uitai.

— Aha, ești geloasă! Măcar de asta îmi pare bine. Dacă nu a făcut altceva, Esther a reușit totuși un lucru cât a stat aici. Cred că dacă-ți amintești bine, ai fugit întotdeauna de câte ori a apărut Esther, ca să mai poți vedea

cum am tratat-o după salutările de la început.

Tiffany scutură din cap, mândră.

— N-am fugit tot timpul, îl corectă ea. Și oricum, n-aș putea niciodată să mă compar cu o frumusețe ca ea.

— Sper că nu. Esther este o blondă uimitoare, deși mi-e verișoară. Se distrează la nebunie să mănânce bărbați imprudenți la micul dejun.

Tiffany n-auzi nimic din ce spuse el, în afară de un singur cuvânt.

— Esther e verișoara ta? Era neîncrezătoare. Nu se poate!

— Acum e rândul meu să spun, de ce nu? Nu pot avea și eu veri, că toată lumea? Mamele noastre sunt surori și amândoi avem același păr blond.

— Dar... dar mi-a spus că te cunoaște de ani de zile și că nu are de gând să vadă pe nimeni bătându-și joc de tine. Am crezut că e aproape logodită cu tine.

Cutele vesele se încrețiră în jurul ochilor lui Robin. Apoi redeveni sobru când văzu expresia lui Tiffany.

— Ce ți-a spus? întrebă el serios. Am crezut că n-ai fost niciodată destul de mult timp singură cu ea, ca să te supere.

— A venit în camera mea să se aranjeze

înainte de a merge la conferință cu tine, acum câteva zile.

— Așa deci, afurisită mică! Robin nu părea atât nervos cât amuzat. Ar fi trebuit să-mi dau seama că o să încerce, de genul ăsta. Văd că o să trebuiască să-ți spun toate secretele noastre de familie, dar e vina ei. Vezi, mama lui Esther, mătușa mea, s-a măritat cu un bărbat cam sărac, sau cel puțin unul care nu-și putea permite orice lux ca tatăl meu. N-a avut niciodată tot atât succes ca tatăl meu în agricultură în vest și mie mi-a lăsat destul de puțin.

— Ea mi-a spus că ești bogat și nu numai un funcționar al O.N.U.!

Robin se încruntă.

— Poate. Bani mei sunt singurul lucru care o interesează la mine, ca să fim cinstiți. E îngrozită că n-am să mai fiu generos cu ea dacă mă căsătoresc și încearcă să îndepărteze de mine pe oricine crede că mă interesează. Ar trebui să-și găsească un bogătaș al ei, și poate atunci va fi fericită.

Lui Tiffany îi veni o idee. Asta explica de ce Esther putuse să stea la *Arenas*.

— I-ai plătit hotelul aici, bănuiesc.

Robin dădu din umeri.

— Da, i l-am plătit. Vroia să vină aici și

să-și încerce mâna scriind niște articole pentru un ziar. L-a zăpăcit pe editor, dar nu îndeajuns ca să-i plătească excursia. Am făcut-o pentru că mi-a fost milă de ea. Ea și mama ei au trecut prin niște momente dificile, dar asta n-o scuză că s-a amestecat unde nu trebuia.

Tiffany își dădu seama că acum, din moment ce-i explicase situația, Esther nu mai conta, și totuși nu se putea simți în largul ei. Încă își amintea cât de aspru fusese la ultima ei vizită la Floriano.

— Îți mulțumesc că mi-ai explicat, deși nu era nevoie, spuse ea nesigură. M-am tot gândit la tine și la Esther, dar nu era treaba mea.

— Ți-am explicat pentru că am vrut să fac să fie treaba ta, îi spuse el. Încerc să uit de familie, când pot. În ce mă privește, averea moștenită, deși folositoare, nu e chiar atât de importantă. Mă interesează mai mult cariera mea la O.N.U. și proiectele de dezvoltare când e cazul, decât să-mi trăiesc viața într-o bunăstare leneșă.

Tiffany îl înțelegea.

— Știu ce vrei să spui. N-am fost niciodată luată în serios când eram mai mică pentru că familia mea nu era preocupată de studii înalte. Acum îmi dau seama că probabil

semăn cu adevăratul meu tată, dar mi-a fost greu să-mi conving familia că universitatea și o carieră erau importante pentru mine.

— Cât de importantă e cariera ta? întrebă el și ea văzu cât de încordat devenise. Ai putea să renunți la ea?

— Depinde pentru ce renunț, murmură ea. Lumina din ochii lui o tulbura și-i anula orice posibilitate de apărare. Ai fi vrut ca el să nu mai vorbească și s-o ia în brațe, apoi nimic n-ar mai fi contat.

— Oare ai putea să renunți la carieră pentru mine? întrebă el încet și ezitant pentru un om atât de sigur. N-am să lucrez tot timpul în Pirapora, ci am să plec din nou, probabil în Asia. Poți să scrii despre ce-ai să vezi acolo. Crezi că ai să poți?

— Pot orice dacă mi-o cere cine trebuie, îi spuse ea încetișor.

Pentru moment, ochii li se întâlniră, apoi ea era în brațele lui și el o săruta ca și cum nu s-ar mai fi oprit niciodată. Se îndepărtă totuși pentru un moment și spuse.

— Vreau să te măriți cu mine, Tiffany și să mă protejezi de alte femei ca verișoara mea Esther. Vrei?

— Deci vrei să mă mărit cu tine numai ca să te protejez de alte femei? întrebă ea

răutăcioasă.

— Te iubesc, fir-ar să fie, de aceea, murmură el, îngropându-și fața în părul ei umed. Te iubesc de când ne-am întâlnit prima dată și am crezut că ești o fire așa de rece și retrasă. Te-am urmărit peste tot numai ca să mă mai umilesc o dată. Ți-ai petrecut ultima săptămână umilindu-mă aproape în fiecare zi. Vrei să-mi dai o șansă să-ți arăt că nu sunt bruta fără suflet care mă credeai după cearta de la Floriano? Mi-a fost atât de teamă pentru Jack, încât m-am pierdut cu firea, dar nu era vina ta. Se uită din nou la ea, cu un zâmbet înflorindu-i pe față. Văd că m-ai iertat deja murmură el fericit.

— Nu meriți, dar te-am iertat, pentru că a fost și vina mea. Ea surâse și se ghemui și mai mult lângă el. Ce-o să spună tata când am să-i zic că mă mărit?

— O să fie încântat, din moment ce mi-a dat telefon să-mi spună să mai încerc, pentru că i s-a părut că nu-ți sunt total indiferent. A avut dreptate? Ții puțin la mine?

— N-aș fi astfel aici în brațele tale. Îi zâmbi. N-am mai simțit niciodată așa pentru nimeni. Da, te iubesc, deși pare imposibil, după atât de puțin timp.

— Sper să simți la fel tot restul vieții, așa

ar fi bine să te obișnuiești repede, spuse Robin.

— Te mai duci în America și la Roma? întrebă Tiffany, amintindu-și cu o bruscă deprimare de excursia lui.

— Putem să mergem împreună, dar nu acum. Trebuie să-l las pe tatăl tău să se bucure de prezența ta încă vreo câteva săptămâni, pe urmă putem face o călătorie mai lungă și să-ți vizităm și familia. Nu-i nici o grabă. Avem tot restul vieții în fața noastră.

SFÂRȘIT

CĂRȚI ÎN CURS DE APARIȚIE

SANDRA BROWN

SFÂRȘITUL SINGURĂȚĂII

Redactor de carte: *Constantin Leorda*

Format 34x84 Coli tip: 12

Bun de tipar: 26.01.1995

Tipar executat la C.H.H.

**„BANCA DE CREDIT COOPERATIST” S.A.
„BANKCOOP” - SUCURSALA JUD. IASI**

Str. Sf. Lazăr nr. 4; C.P. 519; Tel. 032 / 11.23.81 Fax 032 / 11.25.96 Telex 22.205
Înregistrat în Registrul Comerțului cu nr. J.22-576-1990

BANKCOOP

- Efectuează toată gama de operațiuni specifice unei bănci comerciale;
- Depunând economiile în conturile deschise la unitatea noastră, aveți asigurată protecția și siguranța sumelor depuse.
- Noul produs bancar **Certificatul de depozit**, în valoare de 10.000 lei acordă câștiguri în autoturism prin tragere la sorti trimestriale sau dobândă de 10% pe an.

O bancă a încrederii cu servicii prompte, de calitate!

SANDRA BROWN

LABIRINTUL SPERANȚEI

Un cadru exotic, plin de mistere, în care personajele se aventurează pe cărările trecutului, încercând să-și regăsească identitatea. Pe măsură ce vâlul tainic se destramă, dragostea pătrunde pe căi numai de ea știute în sufletele frământate de îndoieli și cuprinse de farmecul inefabil al acestui simțământ devastator. Speranțele mult timp înăbușite de teama de necunoscut și imprevizibil își găsesc în sfârșit împlinirea și două destine pornesc împreună pe același drum al vieții, pentru totdeauna.

Brian D. Sanders

BEST-SELLER

2000